

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்தொகுப்புத் திட்டம்

சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர்
புராணம்
என்ற பெரிய புராணம் / இரண்டாம்
காண்டம்

சருக்கம் 6 (வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கம்) /
3ம் பகுதி 3155-3634

periya purANam of cEkkizAr
Canto 2, Carukkam -6 part 2
(vampaRA varivaNTuc carukkam)
In tamil script, unicode/UTF-8
format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr. Thomas Malten and Colleagues of the Univ. of Koeln, Germany

for providing us with the transliterated/romanized version of the etext and giving us permission to release the TSCII version as part of Project Madurai etext collections.

TSCII proof reading by

**tiruciRRampalam aRakaTTaLai,
Kovilpatti, Tamilnadu.**

Preparation of HTML and PDF

versions: **Dr. K. Kalyanasundaram,**
Lausanne, Switzerland.

This webpage presents the Etext in Tamil script but in Unicode encoding.

To view the Tamil text correctly you need to set up the following:

i). You need to have Unicode fonts containing Tamil Block (Latha, Arial

Unicode MS, TSCu_Inaimathi, Code2000, UniMylai,...) installed on your computer and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii) Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages (Netscape 6, Internet Explorer 5, FireFox Mozilla,..) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project

Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர்
புராணம் என்ற பெரிய புராணம்
-முதற் காண்டம் / 6. வம்பறா
வரிவண்டுச் சருக்கம் - 3ம் பகுதி

6.2 ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்
புராணம் (3155 - 3563)

6.3 திரு மூல நாயனார் புராணம் (3564 -
3591)

6.4 தண்டியடிகள் புராணம் (3592 -
3617)

6.5 மூர்க்க நாயனார் புராணம் (3618 -
3629)

6.6 சோமாசி மாற நாயனார் புராணம் (3630 - 3634)

6.2 ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் (3155 - 3563)

திருச்சிற்றம்பலம்

3155 நீடு வண் புகழ்ச் சோழர் நீர்
நாட்டு இடை நிலவும்
மாடு பொன் கொழி காவிரி
வடகரைக் கீழ்பால்
ஆடு பூங்கொடி மாடம்
நீடிய அணி நகர் தான்
பீடு தங்கிய திரு மங்கலப்
பெயர்த்தால்

6.2.1

3156 இஞ்சி சூழ்வன எந்திரப்
பந்தி சூழ் ஞாயில்
மஞ்சு சூழ்வன வரை என

உயர் மணி மாடம்
நஞ்சு சூழ்வன நயனியர்
நளின மெல்லடிச் செம்
பஞ்சு சூழ்வன காளையர்
குஞ்சியின் பரப்பு

6.2.2

3157 விழவு அறாதன விளங்கு
ஒளி மணி நெடுவீதி
முழவு அறாதன மொய்
குழலியர் நட அரங்கம்
மழவு அறாதன மங்கலம்
பொலி மணி முன்றில்
உழவு அறாத நல் வளத்தன
ஒங்கிருங் குடிகள்

6.2.3

3158 நீரினில் பொலி சடை முடி
நெற்றி நாட்டத்துக்
காரினில் திகழ் கண்டர் தம்
காதலோர் குழுமி
பாரின் மிக்கதோர்
பெருமையால் பரமர்தாள்

பரவும்

சீரின் மிக்கது சிவபுரி எனத் 6.2.4
தகும் சிறப்பால்

3159 இன்ன வாழ் பதி அதன்
இடை ஏயர் கோக் குடிதான்
மன்னிய நீடிய வளவர்
சேனாபதிக் குடியாம்
தொன்மை மேவிய
தொடர்ச்சியால் நிகழ்வது
தூய
பொன்னி நாட்டு
வேளாண்மையில் உயர்ந்த
பொற்பினதால் 6.2.5

3160 அங்கண் மிக்க அக்
குடியினில் அவதரித்து
உள்ளார்
கங்கை வாழ் முடியார்
தொண்டர் கலிக்காமர்
என்பார்
தங்கள் நாயகர் அடி

பணிவார் அடிச்சாந்து
பொங்கு காதலின் அவர்
பணி போற்றுதல் புரிந்தார்

6.2.6

3161 புதிய நாள் மதிச்
சடைமுடியார் திருப் புன்
கூர்க்
அதிகம் ஆயின திருப்பணி
அநேகமும் செய்து
நிதியம் ஆவன நீறு
உகந்தார் கழல் என்று
துதியினால் பரவித் தொழுது
இன்புறு கின்றார்

6.2.7

3162 நாவலூர் மன்னர் நாதனைத்
தூது விட்டு அதனுக்கு
இயாவர் இச் செயல்
புரிந்தனர் என்று அவர்
இழிப்பத்
தேவர் தம் பிரான் அவர்
திறம் திருத்திய அதற்கு
மேய வந்த அச் செயலினை

விளம்புவான் உற்றேன் 6.2.8

3163 திருத் தொண்டத் தொகை
அருளித் திருநாவலுர் ஆளி
கருத்து ஒன்று காதலினால்
கனக மதில் திருவாரூர்
ஒருத்தர் கழல்
முப்பொழுதும் உருகிய
அன்பொடு பணிந்து
பெருத்து எழும் மெய்
அன்பினால் பிரியாது
அங்கு உறையும் நாள்

6.2.9

3164 தாள் ஆண்மை உழவு
தொழில் தன்மை வளம்
தலை சிறந்த
வேளாளர் குண்டையூரக்
கிழார் எனும் மே தக்கோர்
வாளார் வெண் மதி
அணிந்தார் மறைவராய்
வழக்கினில் வென்று
ஆளாகக் கொண்டவர்தாள்

அடைந்து அன்பால்
ஒழுகுவார்

6.2.10

3165 செந் நெல்லும்

பொன்னன்ன செழும்
பருப்பும் தீம்கரும் பின்
இன்னல்ல அமுதும் முதல்
எண்ணில் பெரும் வளங்கள்
மன்னிய சீர் வன்
தொண்டர்க்கு அமுதாக
வழுவாமல்
பன்னெடு நாள் பரவையார்
மாளிகைக்குப் படி
சமைத்தார்

6.2.11

3166 ஆன செயல் அன்பின்

வரும் ஆர்வத்தால்
மகிழ்ந்து ஆற்ற
வான முறை வழங்காமல்
மா நிலத்து வளம் சுருங்கப்
போனக நெல் படி நிரம்ப
எடுப்பதற்குப் போ தாமை

மானம் அழி

கொள்கையினால் மனம்

மயங்கி வருந்துவார்

6.2.12

3167 வன் தொண்டர் திருவாரூர்

மாளிகைக்கு நெல் எடுக்க

இன்று குறை ஆகின்றது

என் செய்கேன் என

நினைந்து

துன்று பெரும்

கவலையினால் துயர் எய்தி

உண்ணாதே

அன்று இரவு துயில்

கொள்ள அங்கணர் வந்து

அருள் புரிவார்

6.2.13

3168 ஆரூரன் தனக்கு உன்பால்

நெல் தந்தோம் என்று

அருளி

நீரூரும் சடை முடியார்

நிதிக் கோமான் தனை ஏவப்

பேரூர் மற்று அதன் எல்லை

அடங்கவும் நெல் மலைப்
பிறங்கல்
காளுரும் நெடும் விசம்பும்
கரக்க நிறைந்து ஓங்கியது
ஆல்

6.2.14

3169 அவ்விரவு புலர் காலை
உணர்ந்து எழுவார் அது
கண்டே
எவ்வுலகின் நெல்
மலைதான் இது என்றே
அதிசயித்து
செவ்விய பொன் மலை
வளத்தார் திரு அருளின்
செயல் போற்றிக்
கொவ்வை வாய்ப்
பரவையார் கொழுநரையே
தொழுது எழுவார்

6.2.15

3170 நாவலூர் மன்னன் ஆர்க்கு
நயனார் அளித்த நெல்
இங்கு

யாவரால் எடுக்கல் ஆகும்
இச்செயல் அவர்க்குச்
சொல்லப்
போவன் யான் என்று
போந்தார் புகுந்தவாறு
அருளிச் செய்து
தேவர் தம் பெருமான் ஏவ
நம்பியும் எதிரே சென்றார்

6.2.16

3171 குண்டையூர்க் கிழவர்
தாமும் எதிர் கொண்டு
கோதில் வாய்மைத்
தொண்டனார் பாதம்
தன்னில் தொழுது வீழ்ந்து
எழுந்து நின்று
பண்டெலாம் அடியேன்
செய்த பணி எனக்கு இன்று
முட்ட
அண்டர் தம் பிரானார்
தாமே நெல் மலை
அளித்தார் என்று

6.2.17

3172 மனிதரால் எடுக்கும்

எல்லைத்து அன்று நெல்

மலையின் ஆக்கம்

இனி எனால் செய்யல்

ஆகும் பணி அன்று இது

என்னக் கேட்டு

பனி மதி முடியார் அன்றே

பரிந்து உமக்கு அளித்தார்

நெல் என்று

இனியன மொழிந்து தாமும்

குண்டையூர் எய்த வந்தார்

6.2.18

3173 விண்ணினை அளக்கும்

நெல்லின் வெற்பினை நம்பி

நோக்கி

அண்ணலைத் தொழுது

போற்றி அதிசயம் மிகவும்

எய்தி

எண்ணில் சீர்ப் பரவை

இல்லத்து இந் நெல்லை

எடுக்க ஆளும்

தண்ணீர் லவு அணிந்தார்
தமே தரில் அன்றி
ஒண்ணாது என்று

6.2.19

3174 ஆளிட வேண்டிக்
கொள்வார் அருகு
திருப்பதியான
கோளிலியில் தம்
பெருமான் கோயிலினை
வந்து எய்தி
வான் அளவு கண் மடவாள்
வருந்தாமே எனும் பதிகம்
முள வரும் காதல் உடன்
முன் தொழுது பாடுதலும்

6.2.20

3175 பகல் பொழுது கழிந்து
அதன் பின் பரவை மனை
அளவு அன்றி
மிகப் பெருகும் நெல்
உலகில் விளங்கிய ஆரூர்
நிறையப்
புகப் பெய்து தருவன நம்

பூதங்கள் என விசும்பில்
நிகர்ப்பு அரியது ஒருவாக்கு
நிகழ்ந்தது நின் மலன்
அருளால்

6.2.21

3176 தம் பிரான் அருள் போற்றித்
தரையின் மிசை விழுந்து
எழுந்தே
உம்பரால் உணர்வு அரிய
திருப் பாதம் தொழுது
ஏத்திச்
செம் பொன் நேர்
சடையாரைப் பிறபதியும்
தொழுது போய்
நம்பர் ஆரூர் அணைந்தார்
நாவலூர் நாவலன் ஆர்

6.2.22

3177 பூங்கோயில் மகிழ்ந்து
அருளும் புராதனரைப்
புக்கு இறைஞ்சி
நீங்காத பெரும் மகிழ்ச்சி

உடன் ஏத்திப் புறம் போந்து
பாங்கு ஆனார் புடை
சூழ்ந்து போற்றி இசைக்க
பரவையார்

ஓங்கு திரு மாளிகையினுள் 6.2.23
அணைந்தார் ஆரூரர்

3178 கோவை வாய்ப் பரவையார்

தாம் மகிழும் படி கூறி
மேவி அவர் தம் மோடு மிக
இன்புற்று இருந்து
அதன்பின்

சேவின் மேல்
உமையோடும் வருவார் தம்
திரு அருளின்
ஏவலினால் அவ்விரவு
பூதங்கள் மிக்கு எழுந்து 6.2.24

3179 குண்டையூர் நெல்

மலையைக் குறள் பூதப்
படை கவர்ந்து
வண்டுலாம் குழல் பரவை

மாளிகையை நிறைவித்தே
அண்டர்பிரான் திரு ஆரூர்
அடங்கவும் நெல் மலை
ஆக்கி

கண்டவர் அற்புதம் எய்தும்
காட்சி பெற அமைத்தன
ஆல்

6.2.25

3180 அவ்விரவு புலர் காலை
ஆரூரில் வாழ்வார் கண்டு
எவ்வுலகில் விளைந்தன
நெல் மலை இவை என்று
அதிசயித்து
நவ்வி மதர்த் திருநோக்கின்
நங்கை புகழ்ப்
பரவையார்க்கு
இவ் உலகு வாழ வரும்
நம்பி அளித்தன என்பார்

6.2.26

3181 நீக்க அரிய நெல் குன்று
தனை நோக்கி நெறி பலவும்
போக்க அரிது ஆயிடக்

கண்டு மீண்டும் தம் இல்
புகுவார்
பாக்கியத்தின் திரு வடிவாம்
பரவையார்க்கு இந்
நெல்லுப்
போக்கும் இடம் அரிதாகும்
எனப் பலவும் புகல்கின்றார் 6.2.27

3182 வன் தொண்டர் தமக்கு
அளித்த நெல் கண்டு மகிழ்
சிறப்பார்
இன்று உங்கள் மனை
எல்லைக்கு உள்படும் நெல்
குன்று எல்லாம்
பொன் தங்கு மாளிகையில்
புகப் பெய்து கொள்க என
வென்றி முரசு
அறைவித்தார் மிக்க புகழ் 6.2.28
பரவையார்

3183 அணி ஆரூர் மருகு
அதனில் ஆளி அங்குப்

பறை அறைந்த
பணியாலே மனை
நிறைத்துப் பாங்கு எங்கும்
நெல் கூடு
அணியாமல் கட்டி நகர் களி
கூர்ப் பரவையார்
மணியாரம் புனை மார்பின்
வன் தொண்டர் தமைப்
பணிந்தார்

6.2.29

3184 நம்பி ஆரூர் திருவாரூரில்
நயந்து உறைநாள்
செம் பொன் புற்று இடம்
கொண்டு வீற்று இருந்த
செழும் தேனைக்
தம் பெரிய
விருப்பினொடும் தாழ்ந்து
உணர்வினால் பருகி
இம்பருடன் உம்பர்களும்
அதிசயிப்ப ஏத்தினார்

6.2.30

3185 குலவு புகழ்க் கோட்டிலியார்

குறை யிரந்து தம் பதிக்கண்
அலகில் புகழ் ஆரூரர்
எழுந்து அருள அடி
வணங்கி
நிலவிய வன் தொண்டர்
அஃது இசைந்து அதன்பின்
நேர் இறைஞ்ச
பலர் புகழும் பண்பினார்
மீண்டும் தம் பதி
அணைந்தார்

6.2.31

3186 தேவர் ஒதுங்க

திருத்தொண்டர் மிடையும்
செல்வத் திருவாரூர்
காவல் கொண்டு
தனியாளும் கடவுள்
பெருமான் கழல் வணங்கி
நாவலூரர் அருள் பெற்று
நம்பர் பதிகள் பிற நண்ணிப்
பாவை பாகர் தமைப்
பணிந்து பாடும் விருப்பில்

சென்று அணைவார்

6.2.32

3187 மாலும் அயனும் உணர்வு
அரியர் மகிழும் பதிகள் பல
வணங்கி
ஞாலம் நிகழ் கோட்
புலியார் தம் நாட்டியத்தான்
குடி நண்ண
ஏலும் வகையால்
அலங்கரித்து அங்கு
அவரும் எதிர்கொண்டு
இனிது இறைஞ்சிக்
கோல மணி மாளிகையின்
கண் ஆர்வம்
பெருகக்கொடு புக்கார்

6.2.33

3188 தூய மணிப் பொன் தவிகில்
எழுந்து அருளி இருக்கத் தூ
நீரால்
சேய மலர்ச் சேவடி
விளக்கித் தெளித்துக்
கொண்ட செழும் புனலால்

மேய சுடர் மாளிகை
எங்கும் விளங்க வீசி உளம்
களிப்ப
ஏய சிறப்பில் அர்ச்சனைகள்
எல்லாம் இயல்பின் முறை 6.2.34
புரிவார்

3189 பூந்தண் பனிநீர் கொடு
சமைத்த பொருவு இல்
விரைச்சந்தனக் கலவை
வாய்ந்த அகிலின் நறும்
சாந்து வாசம் நிறைமான்
மதச் சேறு
தோய்ந்த புகை நாவியின்
நறு நெய் தூய பசும்
கர்ப்பூரம் உடன்
ஏய்ந்த அடைக்காய் அமுது
இனைய எண்ணில் மணிப்
பாசனத்து ஏந்தி 6.2.35

3190 வேறு வேறு திருப் பள்ளித்
தாமப் பணிகள் மிக எடுத்து

மாறிலாத மணித்திரு
ஆபரண வருக்கம் பல
தாங்கி
ஈறில்விதத்துப் பரிவட்டம்
ஊழின் நிரைத்தே எதிர்
இறைஞ்சி
ஆறு புணைந்தார் அடித்
தொண்டர் அளவு இல் பூசை 6.2.36
கொள அளித்தார்

3191 செங்கோல் அரசன் அருள்
உரிமைச் சேனாபதி ஆம்
கோட்புலியார்
நங்கோமாளை நாவலூர்
நகரார் வேந்தை நண்பினால்
தங்கோ மனையில் திரு
அமுது செய்வித்து
இறைஞ்சித்தலை சிறந்த
பொங்கு ஓதம் போல்
பெரும் காதல் புரிந்தார்
பின்னும் போற்றுவா

3192 ஆன விருப்பின் மற்று
 அவர் தாம் அருமையால்
 பெற்று எடுத்த
 தேனார் கோதைச்
 சிங்கடியார் தமையும்
 அவர்பின் திரு உயிர்த்த
 மானார் நோக்கின்
 வனப்பகையார் தமையும்
 கொணர்ந்து வன் தொண்டர்
 தூ நாண் மலர்த்தாள்
 பணிவித்துத் தாமும்
 தொழுது சொல்லுவார்

3193 அடியேன் பெற்ற மக்கள்
 இவர் அடிமை ஆகக்
 கொண்டு அருளிக்
 கடிசேர் மலர்த் தாள்
 தொழுது உய்யக் கருணை
 அளிக்க வேண்டும் எனத்

தொடி சேர் தளிக்கை இவர்
எனக்குத் தூய மக்கள் எனக்
கொண்டப்

படியே மகண்மை யாக்
கொண்டார் பரவையார் தம்
கொழு நனார்

6.2.39

3194 கோதை சூழ்ந்த குழலாரைக்
குறங்கின் வைத்து கொண்டு
இருந்து

காதல் நிறைந்த

புதல்வியராம் கருத்து

உட்கசிவால் அணைத்து

உச்சி

மீது கண்ணீர் விழ மோந்து

வேண்டுவனவும் கொடுத்து

அருளி

நாதர் கோயில் சென்று

அடைந்தார் நம்பிதம்பிரான்

தோழர்

6.2.40

3195 வென்றி வெள்ளேறு

உயர்த்து அருளும் விமலர்
திருக்கோபுரம் இறைஞ்சி
ஒன்றும் உள்ளத் தொடும்
அன்பால் உச்சிகுவித்த
கரத்தொடும்
சென்று புக்குப் பணிந்து
திருப்பதிகம் பூணாண்
என்று எடுத்துக்
கொன்றை முடியார் அருள்
உரிமை சிறப்பித்தார்
கோட்புலியாரை

6.2.41

3196 சிறப்பித்து அருளும்

திருக்கடைக் காப்பு அதன்
இடைச் சிங்கடியாரைப்
பிறப்பித்து எடுத்த
பிதாவாகத் தம்மை
நினைத்த பெற்றியினால்
மறப்பில் வகைச் சிங்கடி
அப்பன் என்றே தம்மை

வைத்து அருளி
நிறப் பொற்பு உடைய
இசைபாடி நிறைந்த அருள்
பெற்று இறைஞ்சினார்

6.2.42

3197 அங்கு நின்றும் எழுந்து
அருளி அளவில் அன்பின்
உள் மகிழ்ச்
செங்கண் நுதலார் மேவு
திருவலிவலத்தைச் சேர்ந்து
இறைஞ்சி
மங்கை பாகர் தம்மைப்
பதிகம் வலிவலத்துக்
கண்டேன் என்று
எங்கும் நிகழ்ந்த தமிழ்
மாலை எடுத்துத் தொடுத்த
இசைபுனைவார்

6.2.43

3198 நன்று மகிழும் சம்பந்தர்
நாவுக் கரசர் பாட்டு உகந்தீர்
என்று சிறப்பித்து இறைஞ்சி

மகிழ்ந்து ஏத்தி அருள்
பெற்று எழுந்து அருளி
மன்றின் இடையே நடம்
புரிவார் மருவு பெருமைத்
திருவாசூர்
சென்று குறுகிப் பூங்கோயில்
பெருமான் செம் பொன்
கழல் பணிந்து

6.2.44

3199 இறைஞ்சிப் போந்து
பரவையார் திரு
மாளிகையில் எழுந்து
அருளி
நிறைந்த விருப்பின் மேவும்
நாள் நீடு செல்வத்
திருவாசூர்ப்
புறம்பு நணிய கோயில்
களும் பணிந்து போற்றிப்
புற்று இடமாய்
உறைந்த பெருமான் கழல்
பிரியாது ஓவா இன்பம்

உற்று இருந்தார்

6.2.45

3200 செறி புன் சடையார்

திருவாரூர்ப் திருப் பங்குனி

உத்தரத் திருநாள்

குறுக வரலும் பரவையார்

கொடைக்கு விழாவில்

குறைவறுக்க

நிறையும் பொன் கொண்டு

அணைவதற்கு நினைந்து

நம்பி திருப்புகலூர்

இறைவர் பாதம் பணிய

எழுந்து அருளிச் சென்று

அங்கு எய்தினார்

6.2.46

3201 சென்று விரும்பித்

திருப்புகலூர் தேவர்

பெருமான் கோயில் மணி

முன்றில் பணிந்து வலம்

கொண்டு முதல்வர் முன்பு

வீழ்ந்து இறைஞ்சித்

தொன்று மரபின்

அடித்தொண்டு தோய்ந்த
அன்பில் துதித்து எழுந்து
நின்று பதிக இசைபாடி
நினைந்த கருத்து நிகழ்
விப்பார்

6.2.47

3202 சிறிது பொழுது கும்பிட்டுச்
சிந்தை முன்னம் அங்கு
ஒழிய
வறிது புறம் போந்து அருளி
அயல் மடத்தில் அணையார்
வன் தொண்டர்
அறிவு கூர்ந்த அன்பர்
உடன் அணி முன்றிலின் ஓர்
அருகு இருப்ப
மறி வண்கையார்
அருளேயோ மலர்கண்
துயில் வந்து எய்தியதால்

6.2.48

3203 துயில் வந்து எய்தத்
தம்பிரான் தோழர் அங்குத்
திருப்பணிக்குப்

பயிலும் சுடுமண் பலகை
பல கொணர்வித்து உயரம்
பண்ணித் தேன்
அயிலும் சுரும்பார் மலர்ச்
சிகழி முடிமேல் அணியா
உத்தரிய
வெயில் உந்திய வெண்
பட்டு அதன் மேல் விரித்துப்
பள்ளி மேவினார்

6.2.49

3204 சுற்றும் இருந்த

தொண்டர்களும் துயிலும்
அளவில் துணை மலர்க்
கண்
பற்றும் துயில் நீங்கிடப்
பள்ளி உணர்ந்தார் பரவை
கேள்வனார்
வெற்றி விடையார்
அருளாலே வேமண் கல்வே
விரிசுடர்ச் செம்
பொற்றிண் கல்லாயின

கண்டு புகலூர் இறைவர்
அருள் போற்றி

6.2.50

3205 தொண்டர் உணர மகிழ்ந்து

எழுந்து துணைக் கைக்
கமல முகை தலை மேல்
கொண்டு கோயில் உள்
புக்குக் குறிப்பில்
அடங்காப் பேர் அன்பு
மண்டு காதல் உற வணங்கி
வாய்ந்த மதுர
மொழிமாலை
பண்டு அங்கு இசையில்
தம்மையே புகழ்ந்து என்று
எடுத்து

6.2.51

3206 பதிகம் பாடித் திருக் கடைக்

காப் பணிந்து பரவிப் புறம்
போந்தே
எதிரில் இன்பம்
இம்மையே தருவார் அருள்
பெற்று எழுந்து அருளி

நிதியின் குவையும் உடன்
கொண்டு நிறையும் நதியும்
குறை மதியும்
பொதியும் சடையார் திருப்
பனையூர் புகுவார் புரிநூல்
மணி மார்பர்

6.2.52

3207 செய்ய சடையார்

திருப்பனையூர்ப் புறத்துத்
திருக் கூத்தொடும் காட்சி
எய்த அருள் எதிர் சென்று
அங்கு எழுந்த விருப்பால்
விழுந்து இறைஞ்சி
ஐயர் தம்மை அரங்கு ஆட
வல்லார் அவரே அழகியர்
என்று

உய்ய உலகு பெறும்
பதிகம் பாடி அருள் பெற்று
உடன்போந்தார்

6.2.53

3208 வளம் மல்கிய சீர்ப்

பனையூர் வாழ்வார் ஏத்த

எழுந்து அருளி
அளவில் செம்பொன்
இட்டிகைகள் ஆள்மேல்
நெருங்கி அணி ஆரூர்த்
தளவ முறுவல் பரவையார்
தம் மாளிகையில் புகத்
தாமும்
உளமன்னிய தம்
பெருமானார் தம்மை
வணங்கி உவந்து
அணைந்தார்

6.2.54

3209 வந்து பரவைப்
பிராட்டியார் மகிழ வைகி
மருவும் நாள்
அந்தண் ஆரூர் மருங்கு
அணிய கோயில் பலவும்
அணைந்து இறைஞ்சிச்
சிந்தை மகிழ
விருப்பினொடும் தெய்வப்
பெருமாள் திருவாரூர்

முந்தி வணங்கி இனிது

இருந்தார் முனைப்

பாடியார் தம் காவலனார்

6.2.55

3210 பல நாள் அமர்வார் பரமர்

திரு அருளால் அங்கு

நின்றும் போய்ச்

சிலை மா மேரு வீரனார்

திரு நன்னிலத்துச் சென்று

எய்தி

வலம் மாக வந்து

கோயிலின் உள் வணங்கி

மகிழ்ந்து பாடினார்

தலமார்கின்ற தண் இயல்

வெம்மை யினான் என்னும்

தமிழ் மாலை

6.2.56

3211 பாடி அங்கு வைகிய பின்

பரமர் வீழி மிழலையினில்

நீடு மறையால் மேம் பட்ட

அந்தண் ஆளர் நிறைந்து

ஈண்டி

நாடு மகிழ அவ் அளவு
நடைக் காவணம்
பாவாடைஉடன்
மாடு கதலி பூகம் நிரை
மல்க மணித் தோரணம்
நிரைத்து

6.2.57

3212 வந்து நம்பி தம்மை எதிர்
கொண்டு புக்கார்
மற்றவரும்
சிந்தை மலர்ந்து திரு வீழி
மிழலை இறைஞ்சிச் சேண்
விசும்பின்
முந்தை இழிந்த மொய்
ஒளி சேர் கோயில் தன்னை
முன் வணங்கி
பந்தம் அறுக்கும் தம்
பெருமான் பாதம் பரவி
பணிகின்றார்

6.2.58

3213 படங்கொள் அரவில் துயில்
வோனும் பதுமத்தோனும்

பரவிய

விடங்கள் விண்ணோர்

பெருமானை விரவும்

புளகம் உடன் பரவி

அடங்கல் வீழி கொண்டு

இருந்தீர் அடியேனுக்கும்

அருளும் எனத்

தடம்கொள் செஞ்சொல்

தமிழ் மாலை சாத்தி

அங்குச் சாரும் நாள்

6.2.59

3214 வாசி அறிந்து காசு அளிக்க

வல்ல மிழலை வாணர்பால்

தேசு மிக்க திருஅருள் முன்

பெற்று திருவாஞ்சியத்து

அடிகள்

பாசம் அறுத்து ஆள்

கொள்ளும் தாள் பணிந்து

பொருவனார் என்னும்

மாசில் பதிகம் பாடி

அமர்ந்து அரிசில் கரைப்

3215 செழு நீர் நறையூர் நிலவு
 திருச் சித்தீச் சரமும்
 பணிந்து ஏத்தி
 விழுநீர் மையினில் பெரும்
 தொண்டர் விருப்பின்
 ஓடும் எதிர்கொள்ள
 மழுவோடு இள மான்
 கரதலத்தில் உடையார்
 திருப் புத்தூர் வணங்கி
 தொழு நீர் மையினில்
 துதித்து ஏத்தித் தொண்டர்
 சூழ உறையும் நாள்

6.2.61

3216 புனிதனார் முன் புகழ்த்
 துணையார்க்கு அருளும்
 திறமும் போற்றிசைத்து
 முனிவர் போற்ற எழுந்து
 அருளி மூரி வெள்ளக்
 கங்கையினில்

பனி வெண் திங்கள் அணி
சடையார் பதிகள் பலவும்
பணிந்து போந்து
இனிய நினைவில்
எய்தினார் இறைவர்
திருவா வடு துறையில்

6.2.62

3217 விளங்கும் திருவாவடு
துறையில் மேயார் கோயில்
புடைவலம் கொண்டு
உளம் கொண்டு உருகும்
அன்பினுடன் உள்புக்கு
இறைஞ்சி ஏத்துவார்
வளம் கொள் பதிகம்
மறையவன் என்று எடுத்து
செம்கணான்
தளம் கொள் பிறப்பும்
சிறப்பித்துத் தமிழ் சொல்
மாலை சாத்தினார்

6.2.63

3218 சாத்தி அங்கு வைகு நாள்

தயங்கும் அன்பருடன்
கூடப்
பேர்த்தும் இறைஞ்சி
அருள் பெற்றும்
பெண்ணோர் பாகத்து
அண்ணலார்
தீர்தப் பொன்னித் தென்
கரைமேல் திகழும் பதிகள்
பல பணிந்து
மூர்த்தியார் தம் இடை
மருதை அடைந்தார்

6.2.64

3219 மன்னு மருதின் அமர்ந்த
வரை வணங்கி மதுரச்
சொல் மலர்கள்
பன்னிப் புனைந்து பணிந்து
ஏத்திப் பரவிப் போந்து
தொண்டர் உடன்
அந் நல் பதியில் இருந்து
அகல்வார் அரனார்

திருநாசேச்சரத்தை
முன்னி புக்கு வலம்
கொண்டு முதல்வர்
திருத்தாள் வணங்கினார்

6.2.65

3220 பெருகும் பதிகம் பிறை
அணிவாள் நுதலாள் பாடிப்
பெயர்ந்து நிறை
திருவின் மலியும்
சிவபுரத்துத் தேவர்
பெருமான் கழல் வணங்கி
உருகும் சிந்தை உடன்
போந்தே உமையோர்
பாகர் தாம் மகிழ்ந்து
மருவும் பதிகள் பிற
பணிந்து கலைய நல்லூர்
மருங்கு அணைந்தார்

6.2.66

3221 செம்மை மறையோர்
திருக்கலைய நல்லூர்
இறைவர் சேவடிகீழ்
மும்மை வணக்கம் பெற

இறைஞ்சி முன்பு பரவித்
தொழுது எழுவார்
கொம்மை மருவு
குரும்பைமுலை
உமையாள் என்னும்
திருப்பதிகம்
மெய்ம்மைப் புராணம்
பலவும் மிகச் சிறப்பித்து
இசையின் விளம்பினார்

6.2.67

3222 அங்கு நின்று திருக்
குடமுக்கு அணைந்து
பணிந்து பாடிப்போய்
மங்கைப் பாகர் வலம்
சூழியை மருவிப் பெருகும்
அன்பு உருகத்
தங்கு காதல் உடன்
வணங்கித் தமிழால் பரசி
அரசினுக்குத்
திங்கள் முடியார் அடி
அளித்த திரு நல்லூரைச்

சென்று அணைந்தார்

6.2.68

3223 நல்லூர் இறைவர் கழல்
போற்றி நவின்று நடுவர்
நம்பர் பதி
எல்லாம் இறைஞ்சி ஏத்திப்
போந்து இசையால் பரவும்
தம் உடைய
சொல்லாத் ியமா
அணிந்தவர் தம் சோற்றுத்
துறையின் மருங்கு எய்தி
அல்லூர் கண்டர்
கோயிலின் உள் அடைந்து
வலம் கொண்டு அடி
பணிவார்

6.2.69

3224 அழல் நீர் ஒழுகி அனைய
எனும் அம் சொல் பதிகம்
எடுத்து அருளிக்
கழல் நீடிய அன்பினில்
போற்றும் காதல் கூரப்

பரவிய பின்
கெழு நீர்மையினில் அருள்
பெற்றுப் போந்து
பரவையார் கேள்வர்
முழு நீறு அணிவார்
அமர்ந்த பதி பலவும்
பணிந்து முன்னுவார்

6.2.70

3225 தேவர் பெருமான்
கண்டியூர் பணிந்து திரு
ஐயாறு அதனை
மேவி வணங்கிப்
பூந்துருத்தி விமலர் பாதம்
தொழுது இறைஞ்சிச்
சேவில் வருவார் திரு
ஆலம் பொழிலில் சேர்ந்து
தாழ்ந்து இரவு
பாவு சயனத்து அமர்ந்
அருளிப் பள்ளி கொள்ளக்
கனவின்கண்

3226 மழபாடி இனில்

வருவதற்கு நினைக்க

மறந்தாயோ என்று

குழகு ஆகிய தம் கோலம்

எதிர்காட்டி அருளக்

குறித்து உணர்ந்து

நிழலார் சோலைக் கரைப்

பொன்னி வடபால் ஏறி

நெடுமாடம்

அழகார் வீதி மழபாடி

அணைந்தார் நம்பி ஆரூரர் 6.2.72

3227 அணைந்து திருக் கோபுரம்

இறைஞ்சி அன்பர் சூழ

உடன் புகுந்து

பணம் கொள் அரவம்

அணிந்தார் முன் பணிந்து

வீழ்ந்து பரம் கருணைக்

குணம் கொள் அருளின்

திறம் போற்றிக் கொண்ட

புளகத்துடன் உருகிப்
புணர்ந்த இசையால்
திருப்பதிகம் பொன்னார்
மேனி என்று எடுத்து

6.2.73

3228 அன்னே உன்னை அல்லல்
யான் ஆரை நினைக்கேன்
என ஏத்தி
தன்னேர் இல்லாப் பதிக
மலர் சாத்தித் தொழுது
புறம்பு அணைந்து
மன்னும் பதியில் சில நாள்
கள் வைகித் தொண்டர்
உடன் மகிழ்ந்து
பொன்னிக் கரையின்
இருமருங்கும் பணிந்து
மேல்பால் போதுவார்

6.2.74

3229 செய்ய சடையார் திரு
ஆனைக் காவில்
அணைந்து திருத்

தொண்டர்
எய்த முன் வந்து எதிர்
கொள்ள இறைஞ்சிக்
கோயில் உள் புகுந்தே
ஐயர் கமலச் சேவடிக் கீழ்
ஆர்வம் பெருக விழுந்து
எழுந்து
மெய்யும் முகிழ்ப்பக் கண்
பொழிநீர் வெள்ளம் பரப்ப
விம்முவார்

6.2.75

3230 மறைகளாய நான்கும் என
மலர்ந்த செம் சொல் தமிழ்
பதிகம்
நிறையும் காதல் உடன்
எடுத்து நிலவும் அன்பர்
தமை நோக்கி
இறையும் பணிவார்
எம்மையும் ஆள்
உடையார் என்று ஏத்துவார்
உறையூர்ச் சோழன்

மணியாரம் சாத்தும்
திறத்தை உணர்ந்து அருளி 6.2.76

3231 வளவர் பெருமான்
மணியாரம் சாத்திக்
கொண்டு வரும்
பொன்னிக்
கிளரும் திரை நீர்
மூழ்குதலும் வழுவிப்
போக ஏதம் உற
அளவில் திருமஞ்சனக்
குடத்துள் அது புக்கு ஆட்ட
அணிந்து அருளித்
தளரும் அவனுக்கு அருள்
புரிந்த தன்மை சிறக்கச்
சாற்றினார் 6.2.77

3232 சாற்றி அங்குத் தங்கு நாள்
தயங்கும் பவளத்
திருமேனி
நீற்றர் கோயில்
எம்மருங்கும் சென்று

தாழ்ந்து நிறை விருப்பால்
போற்றி அங்கு நின்றும்
போய்ப் பொருவில்
அன்பர் மருவிய தொண்டு
ஆற்றும் பெருமை
திருப்பாச்சில் ஆச்சிரமம்
சென்று அடைந்தார்

6.2.78

3233 சென்று திருக் கோபுரம்
இறைஞ்சித் தேவர் மலிந்த
திருந்து மணி
முன்றில் வலம் கொண்டு
உள் அணைந்து முதல்வர்
முன்னம் வீழ்ந்து
இறைஞ்சி
நன்று பெருகும் பொருள்
காதல் நயப்புப் பெருக
நாதர் எதிர்
நின்று பரவி நினைந்த
பொருள் அருளாது ஒழிய
நேர் நின்று

6.2.79

3234 அன்பு நீங்கா அச்சம் உடன்
திருத் தோழமைப்
பணியால்
பொன் பெறாத திரு
உள்ளம் புழுங்க அழுங்கிப்
புறம்பு ஒருபால்
முன்பு நின்ற திருத்
தொண்டர் முகப்பே
முறைப்பாடு
உடையார்போல்
என்பு கரைந்து பிரானார்
மற்று இலையோ என்ன
எடுக்கின்றார்

6.2.80

3235 நித்தமும் நீங்கா
நிலைமையின் நீங்கி
நிலத்து இடைப் புலம்
கெழும் பிறப்பால்
உய்த்த காரணத்தை
உணர்ந்து நொந்து அடிமை
ஒருமையாம் எழுமையும்

உணர்த்தி

எத்தனை அருளாது

ஒழியினும் பிரானார் இவர்

அலாது இலையோ

என்பார்

வைத்தனன் தனக்கே

தலையும் என் நாவும் என

வழுத்தினார் தொண்டர் 6.2.81

3236 இவ் வகை பரவித்

திருக்கடைக் காப்பும் ஏசின

வல்ல என்று இசைப்ப

மெய் வகை விரும்பு தம்

பெருமானார் விழுநிதிக்

குவை அளித்து அருள

மை வளர் கண்டர்

கருணையே பரவி

வணங்கி அப்பதி இடை

வைகி

எவ் வகை மருங்கும்

இறைவர் தம் பதிகள்

இறைஞ்சி அங்கு
இருந்தனர் சில நாள்

6.2.82

3237 அப்பதி நீங்கி அருளினால்
போகி ஆவின் அஞ்சு
ஆடுவார் நீடும்
எப்பெயர்ப் பதியும்
இருமருங்கு இறைஞ்சி
இறைவர் பைஞ்ஞீலியை
எய்திப்
பைப் பணி அணிவார்
கோபுரம் இறைஞ்சிப்
பாங்கு அமர் புடை வலம்
கொண்டு
துப்பு உறழ் வேணியார்
கழல் தொழுவார்
தோன்றும் கங்காளரைக்
கண்டார்

6.2.83

3238 கண்டவர் கண்கள் காதல்
நீர் வெள்ளம் பொழிதரக்

கை குவித்து இறைஞ்சி
வண்டறை குழலார் மனம்
கவர் பலிக்கு திரு வடிவு
கண்டவர்கள்

கொண்டது ஓர் மயலல்
வினவு கூற்று ஆகக் குலவு
சொல் கார் உலாவிய என்று
அண்டர் நாயகரைப் பரவி
ஆரணிய விடங்கராம்
அருந் தமிழ் புனைந்தார்

6.2.84

3239 பரவி அப் பதிகத் திருக்
கடைக் கப்புச் சாத்தி முன்
பணிந்து அருள் பெற்றுக்
கரவில் அன்பர்கள் தம்
கூட்டமும் தொழுது கலந்து
இனிது இருந்து போந்து
அருளி
விரவிய ஈங்கோய் மலை
முதல் ஆக விமலர் தம் பதி
பல வணங்கிக்

குரவலர் சோலை அணி
திருப் பாண்டிக் கொடு முடி 6.2.85
அணைந்தனர் கொங்கில்

3240 கொங்கினில் பொன்னித்
தென் கரைக்கறையூர்க்
கொடு முடிக் கோயில் முன்
குறுகிச்
சங்க வெண் குழையார்
உழை வலம் செய்து
சார்ந்து அடி அன்பினில்
தாழ்ந்து
பொங்கிய வேட்கை
பெருகிடத் தொழுது
புனிதர் பொன் மேனியை
நோக்கி
இங்கு இவர் தம்மை மறக்க
ஒண்ணாது என்று எழுந்த
மெய்க் குறிப்பினில்
எடுப்ப

6.2.86

3241 அண்ணலார் அடிகள்
மறக்கினும் நாம அஞ்சு
எழுத்து அறிய எப்
பொழுதும்
எண்ணிய நாவே இன்
சுவை பெருக இடை
அறாது இயம்பும் என்றும்
இதனைத்
திண்ணிய உணர்வில்
கொள்பவர் மற்றுப்
பற்றுஇலேன் எனச் செழும்
தமிழால்
நண்ணிய அன்பில்
பிணிப்பு உற நவின்றார்
நமச்சிவாயத் திருப் பதிகம் 6.2.87

3242 உலகு எலாம் உய்ய உறுதி
ஆம்பதிகம் உரைத்து மெய்
உணர்வு அறா ஒருமை
நிலவிய சிந்தை உடன் திரு

அருளால் நீங்குவார்
பாங்கு நல் பதிகள்
பலவும் முன் பணிந்து
பரமர் தாள் போற்றிப்
போந்து தண் பனி மலர்ப்
படப்பைக்
குலவும் அக் கொங்கில்
காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்
குறுகினார் முறுகும்
ஆதரவால்

6.2.88

3243 அத் திருப்பதியை

அணைந்து முன்
ஆண்டவர் கோயில் உள்
புகுந்து
மெய்த்தவர் சூழ வலம்
கொண்டு முன்பு மேவுவார்
தம் எதிர் விளங்க
நித்தனார் தில்லை மன்றுள்
நின்று ஆடல் நீடிய
கோலம் நேர் காட்டக்

கைத்தலம் குவித்துக்
கண்கள் ஆனந்தக் கலுழி
நீர் பொழிதரக் கண்டார் 6.2.89

3244 காண்டலும் தொழுது
வீழ்ந்து உடன் எழுந்து
கரை இல் அன்பு
என்பினை உருக்கப்
பூண்ட ஐம் புலனில் புலப்
படா இன்பம் புணர்ந்து
மெய் உணர்வினில்
பொங்கத்
தாண்டவம் புரியும் தம்
பிரானாரைத் தலைப்படக்
கிடைத்த பின் சைவ
ஆண் தகை யாருக்கு
அடுத்த அந் நிலைமை
விளைவை யார் அளவு
அறிந்து உரைப்பார்

6.2.90

3245 அந் நிலை நிகழ்ந்த

ஆரருள் பெற்ற அன்பு
அனார் இன்ப வெள்ளத்து
மன்னிய பாடல் மகிழ்ந்து
உடன் பரவி வளம் பதி
அதன் இடை மருவி
பொன் மணி மன்றுள்
எடுத்த சேவடியார் புரி
நடம் கும்பிடப் பெற்றால்
என் இனிப் புறம் போய்
எய்துவது என்று மீண்டு
எழுந்து அருளுவதற்கு
எழுவார்

6.2.91

3246 ஆயிடை நீங்கி

அருளினால் செல்வார்
அருவரைச் சுரங்களும்
பிறவும்
பாயும் நீர் நதியும் பல பல
கடந்து பரமர் தம் பதிபல
பணிந்து
மேய வண் தமிழால் விருப்

பொடும் பரவி வெஞ்சமாக்
கூடலும் பணிந்து
சேயிடை கழியப் போந்து
வந்து அடைந்தார் தென்
திசை கற்குடிமலையில்

6.2.92

3247 வீடு தரும் இக் கல் குடியில்
விழுமியாரைப் பணிந்து
இறைஞ்சி
நீடு விருப்பில் திருப்பதிகம்
நிறைந்த சிந்தை உடன்
பாடிப்
பாடும் விருப்பில்
தொண்டருடன் பதிகள்
பலவும் அணைந்து
இறைஞ்சி
தேடும் இருவர் காண்ப
அரியார் திருவாறை மேல்
சென்று அணைந்தார்

6.2.93

3248 செம் பொன் மேரு சிலை
வளைத்த சிவனார் ஆறை

மேல் தளியில்
நம்பர் பாதம் பணிந்து
இறைஞ்சி நாளும் மகிழ்
வார்க்கு அருள் கூட
உம்பர் போற்றும்
தானங்கள் பலவும்
பணிந்து போந்து
அணைவார்
இம்பர் வாழ இன்னம்பர்
நகரைச் சேர எய்தினார்

6.2.94

3249 ஏரின் மருவும் இன்னம்பர்
மகிழ்ந்த ஈசர் கழல்
வணங்கி
ஆரும் அன்பில் பணிந்து
ஏத்தி ஆரா அருளால்
அங்கு அமர்வார்
போரின் மலியும் கரி
உரித்தார் மருவும் புறம்
பயம் போற்றச்
சேரும் உள்ளம் மிக்குஎழ

மெய்ப்ப் பதிகம் பாடிச்
சென்றார்

6.2.95

3250 அங்கம் ஒதி ஓர் ஆறை
மேல் தளி என்று எடுத்து
அமர் காதலில்
பொங்கு செந்தமிழால்
விரும்பு புறம் பயந்து
தொழப் போதும் என்று
எங்கும் மன்னிய இன்
இசை பதிகம் புணைந்து
உடன் எய்தினார்
திங்கள் சூடிய செல்வர்
மேவும் திருப் புறம் பயம்
சேரவே

6.2.96

3251 அப் பதிக் கண் அமர்ந்த
தொண்டரும் அன்று
வெண்ணெய் நல் ஊரினில்
ஓப்பரும் தனி வேதியன்
பழ ஓலை காட்டி நின்று
ஆண்டவர்

இப்பதிக் கண் வந்து எய்த
என்ன தவங்கள் என்று
எதிர் கொள்ளவே
முப்புரங்கள் எரித்த
சேவகர் கோயில் வாயிலின்
முன்னினார்

6.2.97

3252 நீடு கோபுரம் முன்பு
இறைஞ்சி நிலாவு
தொண்டரொடுள்ளணைந்து
ஆடல் மேவிய
அண்ணலார் அடி போற்றி
அஞ்சலி கோலி நின்று
ஏடு உலாம் மலர் தூவி
எட்டினெடு ஐந்தும் ஆகும்
உறுப்பினால்
பீடு நீடு நிலத்தின் மேல்
பெருகப் பணிந்து
வணங்கினார்

6.2.98

3253 அங்கு நீடு அருள் பெற்று

உள் ஆர்வம் மிகப்
பொழிந்து எழும்
அன்பினால்
பொங்கு நாள் மலர் பாதம்
முன் பணிந்து ஏத்தி
மீண்டும் புறத்து அணைந்து
எங்கும் ஆகி நிறைந்து
நின்றவர் தாம் மகிழ்ந்த
இடங்களில்
தங்கு கோலம்
இறைஞ்சுவார் அருள்
அன்பரோடு எய்தினார்

6.2.99

3254 வம்பு நீடு அலங்கல்
மார்பின் வன் தொண்டர்
வன்னி கொன்றை
தும்பை வெள் அடம்பு
திங்கள் தூய நீறு அணிந்த
சென்னித்
தம்பிரான் அமர்ந்த தானம்

பல பல சார்ந்து தாழ்ந்து
கொம்பனார் ஆடல் நீடு
கூடலை யாற்றார் சார

6.2.100

3255 செப்பரும் பதியில் சேரார்
திருமுது குன்றை நோக்கி
ஒப்பரும் புகழார்
சொல்லும் ஒருவழி
உமையாளோடு
மெய்ப் பரம் பொருளாய்
உள்ளார் வேதியர் ஆகி
நின்றார்

முப்புரி நூலும் தாங்கி
நம்பி ஆரூரர் முன்பு

6.2.101

3256 நின்றவர் தம்மை நோக்கி
நெகிழ்ந்த சிந்தையராய்த்
தாழ்வார்
இன்றி யாம் முது குன்று
எய்த வழி எமக்கு
இயம்பும் என்ன
குன்ற வில்லாளி யாரும்

கூடலை யாற்றூர் ஏறச்
சென்றது இவ் வழிதான்
என்று செல்வழித்
துணையாய்ச் செல்ல

6.2.102

3257 கண்டவர் கைகள் கூப்பித்

தொழுது பின்
தொடர்வார்க் காணார்
வண்டலர்

கொன்றையாரை
வடிவுடை மழு என்று
ஏத்தி

அண்டர் தம் பெருமான்

போந்த அதிசயம்

அறியேன் என்று

கொண்டு எழும்

விருப்பினேடும் கூடலை

யாற்றூர் புக்கார்

6.2.103

3258 கூடலை ஆற்றூர் மேவும்

கொன்றை வார்

சடையினார்தம்

பீடுயர் கோயில் புக்குப்
பெருகிய ஆர்வம் பொங்க
ஆடகப் பொதுவில் ஆடும்
அறைகழல் வணங்கிப்
போற்றி
நீடு அருள் பெற்றுப்
போந்து திரு முது குன்றில்
நேர்ந்தார்

6.2.104

3259 தட நிலைக் கோபுரத்தைத்
தாழ்ந்து முன் இறைஞ்சிக்
கோயில்
புடைவலம் கொண்டு
புக்குப் போற்றினர்
தொழுது வீழ்ந்து
நடம் நவில்வாரை நஞ்சி
இடை எனும் செம்
சொல்மாலைத்
தொடை நிகழ் பதிகம்
பாடித் தொழுது கை
சுமந்து நின்று

3260 நாதர் பால் பொருள் தாம்
 வேண்டி நண்ணிய
 வண்ணம் எல்லாம்
 கோதறு மனத்துள்
 கொண்ட குறிப் பொடும்
 பரவும் போது
 தாது அவிழ் கொன்றை
 வேய்ந்தார் தர அருள்
 பெறுவார் சைவ
 வேதியர் தலைவர்
 மீண்டும் மெய்யில் வெண்
 பொடியும் பாட

3261 பனி மதிச் சடையார்
 தாமும் பன்னிரண்டாயிரம்
 பொன்
 நனி அருள் கொடுக்கும்
 ஆற்றால் நல்கிட உடைய
 நம்பி
 தனி வரும் மகிழ்ச்சி

பொங்கத் தாழ்ந்து எழுந்து
அருகு சென்று
கனி விடம் மிடற்றினார்
முன் பின் ஒன்று கழறல்
உற்றார்

6.2.107

3262 அருளும் இக் கனகம்
எல்லாம் அடியனேற்கு
ஆரூர் உள்ளோர்
மருளுற வியப்ப அங்கே
வரப் பெற வேண்டும்
என்னத்
தெருளுற எழுந்த
வாக்கால் செழு மணி
முத்தாற்றில் இட்டிப்
பொருளினை முழுதும்
ஆரூர்க் குளத்தில் போய்க்
கொள்க என்றார்

6.2.108

3263 என்று தம் பிரானார் இன்
அருள் பெற்ற பின்னர்
வன் தொண்டர் மச்சம்

வெட்டிக் கைக் கொண்டு
மணி முத்து ஆற்றில்
பொன் திரள் எடுத்து நீருள்
புகவிட்டுப் போது கின்றார்
அன்று எனை வலிந்து
ஆட்கொண்ட அருள்
இதில் அறிவேன் என்று

6.2.109

3264 மேவிய காதல் தொண்டு
விரவு மெய் விருத்தி
பெற்றார்
ஆவியின் விருத்தி ஆன
அந்தணர் புலியூர் மன்றில்
காவியங் கண்டார் கூத்து
கண்டு கும்பிடுவது என்று
வாவி சூழ் தில்லை மூதூர்
வழிக் கொள்வான்
வணங்கிப் போந்தார்

6.2.110

3265 மாடுள பதிகள் சென்று
வணங்கிப் போய் மங்கை
பாகர்

நீடிய கடம்பூர் போற்றி
நிறைந்த ஆனந்தக் கூத்தர்
ஆடிய தில்லை முதுார்
அணைந்து அணி வாயில்
புக்குச்

சேடுயர் மாடம் மன்னும்
செழும் திரு வீதி சார்ந்தார்

6.2.111

3266 பொன் திரு வீதி தாழ்ந்து

புண்ணிய விளைவாய்
ஓங்கும்

நல் திரு வாயில் நண்ணி
நறை மலி அலங்கல்
மார்பர்

மற்றதன் முன்பு மண்மேல்
வணங்கி உள் புகுந்து
பைம் பொன்

சுற்று மாளிகை சூழ் வந்து
தொழுது கை தலைமேல்
கொள்வார்

6.2.112

3267 ஆடிய திருமுன்பான அம்
பொனின் கோபுரத்தின்
ஊடு புக்கு இறைஞ்சி
ஓங்கும் ஒளி வளர் கனக
மன்றில்
நாடகம் செய்யதாளை
நண்ணுற உள் நிறைந்து
நீடும் ஆனந்த வெள்ளக்
கண்கள் நீர் நிறைந்து பாய 6.2.113

3268 பரவுவாய் குளறிக் காதில்
படி திருப் படியைத்
தாழ்ந்து
விரவு மெய் அங்கம்
ஐந்தும் எட்டினும்
வணங்கி வேட்கை
உரணுறு திருக்கூத்து
உள்ளம் ஆர்தரப் பெருகி
நெஞ்சில்
கரவு இலாத அவரைக்

கண்ட நிறைவு தம்
கருத்தில் கொள்ள

6.2.114

3269 மடித்து ஆடும்

அடிமைக்கண் என்று
எடுத்து மன் உயிர் கட்டு
அருளும் ஆற்றல்
அடுத்து ஆற்று நல்
நெறிக்கண் நின்றார்கள்
வழுவி நரகு அணையா
வண்ணம்
தடுப்பானைப் பேரூரில்
கண்ட நிலை
சிறப்பித்துத் தனிக்
கூத்து என்றும்
நடிப்பானை நாம்
மனமே பெற்றவாறு
எனும் களிப்பால்
நயந்து பாடி

6.2.115

3270 மீளாத அருள் பெற்றுப்

புறம் போந்து
திரு வீதி மேவித்
தாழ்ந்தே
ஆளான வன் தொண்டர்
அந்தணர்கள்
தாம் போற்ற அமர்ந்து
வைகி
மாளாத பேர் அன்பால்
பொன்பதியை
வணங்கிப் போய் மறலி
வீழத்
தாள் ஆண்மை
கொண்டவர் தம்
கருப்பறியலூர்
வணங்கிச் சென்று
சார்ந்தார்

6.2.116

3271 கூற்று உதைத்தார் திருக்
கொகுடிக் கோயில்
நண்ணிக்
கோபுரத்தைத் தொழுது

புகுந்து அன்பர் சூழ
ஏற்ற பெரு காதலினால்
இறைஞ்சி ஏத்தி எல்லை
இலாப் பெரு மகிழ்ச்சி
மனத்தில் எய்தப்
போற்றிசைத்துப் புறத்து
அணைந்தப் பதியில்
வைகிப்

புனிதர் அவர் தமை
நினையும் இன்பம் கூறி
சாற்றிய மெய்த் திருப்
பதிகம் சிம்மாந்து
என்னும் தமிழ்
மாலை புனைந்து
ஆங்குச் சாரும் நாளில்

6.2.117

3272 கண் நுதலார் விரும்பு

கருப் பறியலூரைக்
கை தொழுது நீங்கிப்
போய்க் கயல்கள்
பாயும்

மண்ணி வளம் படிக்
கரையை நண்ணி
அங்கு மாது
ஒரு பாகத்தவர் தாள்
வணங்கிப் போற்றி
எண்ணில் புகழ்ப்
பதிகமும் முன்னவன்
என்று ஏத்தி
ஏசுவார் வாழ் கொளி
புத்தூர் எய்தாது
புண்ணியனார் போம்
பொழுது நினைந்து
மீண்டு
புகுகின்றார்
தலைக்கலன் என்று
எடுத்துப் போற்றி

6.2.118

3273 திருப் பதிகம் பாடியே
சென்று அங்கு
எய்தித் தேவர்
பெருமானார் தம்

கோயில் வாயில்
உருப் பொலியும்
மயிர்ப் புளகம் விரவத்
தாழ்ந்தே
உள் அணைந்து
பணிந்து ஏத்தி உருகும்
அன்பால்
பொருப்பரையன் மடப்
பாவை இடப்
பாலானைப்
போற்றி இசைத்துப்
புறம் போந்து தங்கிப் பூ
மென்
கருப்பு வயல் வாழ்
கொளி புத்தூரை நீங்கிக்
கான்
நாட்டு முள்ளூரில்
கலந்த போது

6.2.119

3274 கான் நாட்டு முள்ளூரைச்
சாரும் போது

கண் நுதலார் எதிர்
காட்சி கொடுப்பக்
கண்டு
தூ நாண் மென் மலர்க்
கொன்றைச் சடையார்
செய்ய
துணைப் பாத மலர்
கண்டு தொழுதேன்
என்று
வான் ஆளும் திருப்
பதிகம் வள்வாய்
என்னும் வன் தமிழின்
தொடைமாலை மலரச்
சாத்தித்
தேன் ஆரும் மலர்ச்
சோலை மருங்கு சூழ்ந்த
திருஎதிர்
கொள் பாடியினை
எய்தச் செல்வார்

6.2.120

3275 எத்திசையும் தொழுது ஏத்த

மத்த யானை

எடுத்து எதிர் கொள்

பாடியினை

அடைவோம் என்னும்

சித்த நிலைத்

திருப்பதிகம் பாடி வந்து

செல்வம் மிகு

செழும் கோயில்

இறைஞ்சி நண்ணி

அத்தர் தமை அடி

வணங்கி அங்கு வைகி

அருள்

பெற்றுத் திரு வேள்விக்

குடியில் எய்தி

முத்தி தரும்

பெருமானைத் துருத்தி

கூட மூப்பதிலை

எனும் பதிகம்

மொழிந்து வாழ்ந்தார்

6.2.121

3276 காட்டு நல் வேள் விக்

கோலம் கருத்துற
வணங்கிக் காதல்
நாட்டிய உள்ளத்தோடு
நம்பி ஆரூரர் போற்றி
ஈட்டிய தவத்தோர் சூழ
அங்கு நின்று ஏகி அன்பு
பூட்டி ஆட்கொண்டார்
மன்னும் தானங்கள்
இறைஞ்சிப் போந்து

6.2.122

3277 எஞ்சாத பேர் அன்பில்
திருத் தொண்டர் உடன்
எய்தி
நஞ்சாரும் கறை மிடற்றார்
இடம் பலவும் நயந்து
ஏத்தி
மஞ்சாரும் பொழில்
உடுத்த மலர்த் தடங்கள்
புடை சூழும்
செஞ்சாலி வயல் மருதத்
திருவாரூர் சென்று

3278 செல்வமலி திருவாரூர்த்
 தேவரொது முனிவர்களும்
 மல்கு திருக் கோபுரத்து
 வந்து இறைஞ்சி உள்புக்கு
 அங்கு
 எல்லை இலாக் காதல் மிக
 எடுத்த மலர்க் கை
 குவித்துப்
 பல்கு திருத் தொண்டர்
 உடன் பரமர் திருமுன்
 அணைந்தார்

3279 மூவாத முதல் ஆகி
 நடுவாகி முடியாத
 சேவாரும் கொடியாரைத்
 திரு மூலட்டானத்துள்
 ஓவாத பெரும் காதல்
 உடன் இறைஞ்சிப் புறம்
 போந்து
 தாவாத புகழ்ப் பரவையார்

திரு மாளிகை சார்ந்தார் 6.2.125

3280 பொங்கு பெரு

விருப்பினொடு புரி
குழலார் பலர் போற்றப்

பங்கயக் கண்

செங்கனிவாய்ப்

பரவையார் அடி வணங்கி

எங்களையும் நினைந்து

அருளி என இயம்ப

இனிது அளித்து

மங்கை நல்லார் அவரோடு

மகிழ்ந்து உறைந்து

வைகும் நாள்

6.2.126

3281 நாயனார் முது குன்றர்

நமக்கு அளித்த நல்

நிதியம்

தூய மணி முத்தாற்றில் புக

விட்டேம் துணைவர்

அவர்

கோயிலின் மாளிகை மேல்

பாற்குளத்தில் அவர்
அருளாலே
போய் எடுத்துக்கொடு
போதப் போதுவாய்
எனப்புக்கல

6.2.127

3282 என்ன அதிசயம் இது தான்
என் சொன்னவாறு என்று
மின் இடையார் சிறு
முறுவல் உடன் விளம்ப
மெய் உணர்ந்தார்
நன் நுதலாய் என்னுடைய
நாதன் அருளால் குளத்தில்
பொன் அடைய எடுத்து
உனக்குத் தருவது
பொய்யாது என்று

6.2.128

3283 ஆங்கு அவரும் உடன்
போத அளவு இறந்த
விருப்பின் உடன்
பூங்கோயில் உள் மகிழ்ந்த
புராதனரைப் புக்கு

இறைஞ்சி
ஓங்கு திரு மானிகையை
வலம் வந்து அங்கு உடன்
மேலைப்
பாங்கு திருக் குளத்து
அணைந்தார் பரவையார்
தனித்துணைவர்

6.2.129

3284 மற்றதனில் வட கீழ் பால்
கரை மீது வந்து அருளி
முற்று இழையார் தமை
நிறுத்தி முனைப் பாடித்
திருநாடர்
கற்றை வார் சடையாரைக்
கை தொழுது குளத்தில்
இழிந்து
அற்றை நாள் இட்டு
எடுப்பார் போல் அங்குத்
தடவுதலும்

6.2.130

3285 நீற்றழகர் பாட்டு உவந்து
திரு விளையாட்டினில்

நின்று
மாற்றுறு செம் பொன்
குளத்து வருவியாது
ஒழிந்து அருள
ஆற்றினில் இட்டுக்
குளத்தில் தேடுவீர் அருள்
இதுவோ
சாற்றும் எனக் கோல்
தொடியார் மொழிந்து
அருளத் தனித் தொண்டர்

6.2.131

3286 முன் செய்த அருள்
வழியே முருகு அலர்
பூங்குழல் பரவை
தன் செய்ய வாயில் நகை
தாராமே தாரும் என
மின் செய்த நூல் மார்பின்
வேதியர் தாம் முது
குன்றில்
பொன் செய்த மேனி இனீர்
எனப் பதிகம்

3287 முட்ட இமை யோர் அறிய
 முது குன்றில் தந்த
 பொருள்
 சட்ட நான் பெறாது ஒழிந்த
 தளர்வினால் கையறவாம்
 இட்டளத்தை இவள்
 எதிரே கொடுத்து அருளும்
 எனும் திருப்பாட்டு
 எட்டளவும் பொன்
 காட்டாது ஒழிந்து அருள
 ஏத்துவார்

3288 ஏத்தாதே இருந்து
 அறியேன் எனும்
 திருப்பாட்டு எவ்வுலகும்
 காத்தாடும் அம்பலத்துக்
 கண்ணுளனாம் கண்
 நுதலைக்
 கூத்தாதந்து அருள்வாய்

இக் கோமளத்தின் முன்
என்று

நீத்தாரும் தொடர் அரிய
நெறி நின்றார் பரவுதலும்

6.2.134

3289 கொந்து அவிழ்

பூங்கொன்றை முடிக்
கூத்தனார் திரு அருளால்
வந்து எழும் பொன் திரள்
எடுத்து வரன் முறையால்
கரை ஏற்ற

அந்தரத்து மலர் மாரி
பொழிந்து இழிந்தது
அவனியுளோர்

இந்த அதிசயம் என்னே
யார் பெறுவார் எனத்
தொழுவார்

6.2.135

3290 ஞாலம் வியப்பு எய்த

வரும் நல் கனக மிடை
எடுத்து

மூலம் எனக் கொடு

போந்த ஆணியின் முன்
உரைப் பிக்க
நீல மிடற்றவர் அருளால்
உரை தாழப் பின்னும்
நெடு
மால் அயனுக்கு அரிய
கழல் வழுத்தினார்
வன்தொண்டர்

6.2.136

3291 மீட்டும் அவர் பரவுதலும்
மெய் அன்பர் அன்பில்
வரும்
பாட்டுவந்து கூத்து
உவந்தார் படுவாசி முடிவு
எய்தும்
ஓட்டறு செம் பொன் ஓக்க
ஒரு மாவும் குறையாமல்
காட்டுதலும் மகிழ்ந்து
எடுத்துக் கொண்டு கரை
ஏறினார்

6.2.137

3292 கரை ஏறிப் பரவையார்

உடன் கனக ஆனது எலாம்
நிரையே ஆளில் சுமத்தி
நெடு நிலை மாளிகை
போக்கித்
திரை யேறும் புனல்
சடிலத்திரு மூலத்
தானத்தார்
விரை யேறு மலர் பாதம்
தொழுது அணைந்தார்
வீதியினில்

6.2.138

3293 வந்து திரு மாளிகையின்
உள் புகுந்து மங்கல
வாழ்த்து
அந்தமிலா வகை ஏத்தும்
அளவு இறந்தார் ஒலி
சிறப்பச்
சிந்தை நிறை மகிழ்ச்சி
உடன் சேயிழையாருடன்
அமர்ந்தார்
கந்த மலி மலர்ச் சோலை

நவலர் தம் காவலனார் 6.2.139

3294 அணி ஆரூர் மணி புற்றின்
அமர்ந்தருளும் பரம்
பொருளைப்
பணிவார் அங்கு ஒரு
நாளில் பாராட்டும் திருப்
பதிகம்
தணியாத ஆனந்தம் தலை
சிறப்பத் தொண்டர் உடன்
துணிவு ஆய பொருள்
வினவித் தொழுது ஆடிப்
பாடுவார்

6.2.140

3295 பண்ணிறையும் வகை
பாறு தாங்கி என எடுத்து
அருளி
உண்ணிறையும் மனக்
களிப்பால் உறு புளகம்
மயிர் முகிழ்ப்ப
கண்ணிறையும் புனல்
பொழியக் கரை இகந்த

ஆனந்தம்
எண்ணிறைந்த படி
தோன்ற ஏத்தி மகிழ்ந்து
இன்புற்றார்

6.2.141

3296 இன்புற்று அங்கு
அமர்நாளில் ஈறில் அரு
மறை பரவும்
வன்புற்றின் அரவு
அணிந்த மன்னவனார்
அருள் பெற்றே
அன்புற்ற காதல் உடன்
அளவு இறந்த பிறபதியும்
பொன்புற்கு என்றிட
ஒளிரும் சடையாரைத்
தொழப் போவார்

6.2.142

3297 பரிசனமும் உடன் போதப்
பாங்கு அமைந்த பதிகள்
தொறும்
கரியுரிவை புனைந்தார் தம்
கழல் தொழுது மகிழ்ந்து

ஏத்தித்
துரிசறு நல் பெரும்
தொண்டர் நள்ளாறு
தொழுவதற்குப்
புரிவுறு மெய்த் தொண்டர்
எதிர் கொள்ளப் புக்கு
அணைந்தார்

6.2.143

3298 விண் தடவு கோபுரத்தைப்
பணிந்து கரம் மேல்
குவித்துக்
கொண்டு புகும்
தண்ணலார் கோயிலினை
வலம் செய்து
மண்டிய பேர்
அன்பினொடு மன்னும்
திரு நள்ளாறர்
புண்டரிகச் சேவடிக் கீழ்
பொருந்த நிலம் மிசைப்
பணிந்தார்

6.2.144

3299 அங்கண்ணரைப் பணிந்து
ஏத்தி அருளினால்
தொழுது போய்
மங்குல் அணி மணி மாடத்
திருக் கடலூர் வந்து
எய்தித்
திங்கள் வளர் முடியார் தம்
திருமயானமும் பணிந்து
பொங்கும் இசைப் பதிகம்
மருவார் கொன்றை எனப் 6.2.145
போற்றி

3300 திரு வீரட்டானத்துத் தேவர்
பிரான் சினக் கூற்றின்
பொரு வீரந்தொலைத்த
கழல் பணிந்து பொடியார்
மேனி
மருஈரத் தமிழ் மலை
புனைந்து ஏத்தி மலை
வளத்த
பெரு வீரர் வலம் புரத்துப்

பெருகு ஆர்வத் தொடும் 6.2.146
சென்றார்

3301 வரையோடு நிகர் புரிசை
வலம் புரத்தார் கழல்
வணங்கி
உரை ஓசைப் பதிகம்
எனக்கு இனி ஒதிப்
போய்ச் சங்கம்
நிரையோடு துமித் தூப
மணித் தீபம் நித்திலப் பூம்
திரை ஓதம் கொண்டு
இறைஞ்சும்
திருச்சாயக்காடு எய்தினார் 6.2.147

3302 தேவர் பெருமான்
தன்னைத்
திருச்சாயக்காட்டினில்
பணிந்து
பாவலர் செம் தமிழ்
மாலைத் திருப் பதிகம்
பாடிப்போய்

மேவலர் தம் புரம்
எரித்தார் வெண் காடு
பணிந்து ஏத்தி
நாவலர் காவலர்
அடைந்தார் நனி பள்ளித்
திரு நகரில்

6.2.148

3303 நனிபள்ளி அமர்ந்தபிரான்
கழல் வணங்கி நல்
தமிழின்
புனித நறும் தொடை
புணைந்து திருச்
செம்பொன் பள்ளி முதல்
பனி மதி சேர் சடையார்
தம் பதிபலவும் பணிந்து
போய்த்
தனி விடை மேல் வருவார்
தம் திரு நின்றியூர்
சார்ந்தார்

6.2.149

3304 நின்றியூர் மேயாரை
நேயத்தால் புக்கு

இறைஞ்சி
ஒன்றிய அன்பு உள்
உருகப் பாடுவார் உடைய
அரசு
என்றும் உலகு இடர்
நீங்கப் பாடிய ஏழ்
எழுநூறும்
அன்று சிறப்பித்து அம்
சொல் திருப் பதிகம்
அருள் செய்தார்

6.2.150

3305 அப்பதியில் அன்பருடன்
அமர்ந்து அகல்வார் அகல்
இடத்தில்
செப்ப அரிய புகழ் நீடூர்
பணியாது செல்
பொழுதில்
ஒப்ப அரிய உணர்வினால்
நினைந்து அருளி தொழல்
உறுவார்
மெய்ப் பொருள் வண்

தமிழ் மலை விளம்பிய
மீண்டு அணைந்தார்

6.2.151

3306 மடல் ஆரும் புனல் நீடீர்

மருவினர் தாள்

வணங்காது

விடல் ஆமே எனும் காதல்

விருப்பு உறும்

அத்திருப்பதிகம்

அடல் ஆர் சூலப்

படையார் தமைப் பாடி

அடிவணங்கி

உடல் ஆரும் மயிர்ப்

புளகம் மிகப் பணிந்து

அங்கு உறைகின்றார்

6.2.152

3307 அம் கண் இனிது அமர்ந்து

அருளால் திருப்புன் கூர்

அணைந்து இறைஞ்சிக்

கொங்கு அலரும் மலர்ச்

சோலைத் திருக் கோலக்கா

அணையக்

கங்கை சடைக் கரந்தவர்
தாம் எதிர் காட்சி
கொடுத்து அருளப்
பொங்கு விருப்பால்
தொழுது திருப்பதிகம்
போற்றி இசைப்பார்

6.2.153

3308 திருஞான சம்பந்தர்
திருக்கைகளால் ஒற்றிப்
பெருகு ஆர்வத்துடன்
பாட பிஞ்ஞுகனார் கண்டு
இரங்கி
அருளாலே திருத்தாளம்
அளித்தபடி சிறப்பித்துப்
பொருள் மாலைத்
திருப்பதிகம் பாடியே
போற்றி இசைத்தார்

6.2.154

3309 மூவாத முழு முதலார்
முதல் கோலக்கா அகன்று
தாவாத புகழ் சண்பை
வலம் கொண்டு தாழ்ந்து

இறைஞ்சி

நாவார் முத்தமிழ் விரகர்
நற்பதங்கள் பரவிப் போய்
மேவார் தம் புரம் செற்றார்
குருகாஹர் மேவுவார்

6.2.155

3310 உண் நீரின் வேட்கை

உடன் உறுபசியால் மிக

வருந்தி

பண் நீர்மை மொழிப்

பரவையார் கொழுநர்

வரும் பாங்கர்க்க்

கண் நீடு திரு நுதலார்

காதல் வரக் கருத்து

அறிந்து

தண்ணீரும் பொதி சோறும்

கொண்டு வழிச் சார்

கின்றார்

6.2.156

3311 வேனில் உறு வெயில்

வெம்மை தணிப்பதற்கு

விரைக் குளிர் மென்

பான் நல் மலர்த் தடம்
போலும் பந்தர் ஒரு பால்
அமைத்தே
ஆன மறை வேதியராய்
அருள் வேடம்
கொண்டிருந்தார்
மான் அமரும் திருக்
கரத்தார் வன் தொண்டர்
தமைப் பார்த்து

6.2.157

3312 குருகாவூர் அமர்ந்து
அருளும் குழகர் வழி
பார்த் திருப்பத்
திருவாரூர்த் தம்பிரான்
தோழர் திருத் தொண்டர்
உடன்
வருவார் அப்பந்தர்
இடைப்புகுந்து திரு
மறைவர் பால்
பெருகு ஆர்வம் செல
இருந்தார் சிவாயநம எனப்

3313 ஆல நிழல் கீழ் இருந்தார்
 அவர் தம்மை எதிர்
 நோக்கிச்
 சால மிகப் பசித்தீர் இப்
 பொதி சோறு தருகின்றேன்
 காலம் இனித் தாழாமே
 கைக் கொண்டு இங்கு
 இனிது அருந்தி
 ஏலம் நறும் குளிர் தண்ணீர்
 குடித்து இனைப்பு தீரும்
 என

6.2.159

3314 வன் தொண்டர் அது
 கேட்டு மறை முனிவர்
 தரும் பொதி சோறு
 இன்று நமக்கு எதிர்
 விலக்கல் ஆகாது என்று
 இசைந்து அருளிப்
 பொன் தயங்கு நூல்
 மார்பர் தரும் பொதி சோறு

அது வாங்கிச்
சென்று திருத்
தொண்டருடன் திரு
அமுது செய்து அருளி

6.2.160

3315 எண் நிறைந்த பரிசனங்கள்
எல்லாரும் இனிது
அருந்தப்
பண்ணியபின் அம்
மருங்கு பசித்து
அணைந்தார்களும்
அருந்த
உண்ணிறைந்த ஆரமுதாய்
ஒருகாலும் உலவாதே
புண்ணியனார் தாம்
அளித்த பொதி சோறு
பொலிந்ததால்

6.2.161

3316 சங்கரனார் திரு அருள்
போல் தண்ணீரின் சுவை
ஆர்ந்து

பொங்கி வரும் ஆதரவால்
அவர் நாமம் புகழ்ந்து
ஏத்தி
அங்கு அயர் வால் பள்ளி
அமர்ந்து அருகு
அணைந்தார் களும்
துயிலக்
கங்கை சடைக் கரந்தார்
அப் பந்தரொடும் தாம்
கரந்தார்

6.2.162

3317 சித்த நிலை திரியாத திரு
நாவலுர் மன்னர்
அத்தகுதி யினில் பள்ளி
உணர்ந்தவரை காணாமை
இத்தனையா மாற்றம்
அறிந்திலேன் என எடுத்து
மெய்த் தகைய
திருப்பதிகம் விளம்பியே
சென்று அடைந்தார்

6.2.163

3318 குருகலூர் அமர்ந்து

அருளும் குழகனார்
கோயிலினுக்கு
அருகார் பொன்
கோபுரத்தை அணைந்து
இறைஞ்சி உள்புக்கு
வருகாதல் கூர வலம்
கொண்டு திரு முன்
வணங்கிப்
பருகா இன் அமுதத்தைக்
கண்களால் பருகினார்

6.2.164

3319 கண்ணார்ந்த இன் அமுதை
கை ஆரத் தொழுது
இறைஞ்சிப்
பண்ணார்ந்த திருப் பதிகம்
பாடியே பணிந்து ஏத்தி
உண்ணாடும் பெரும்
காதல் உடையவர்தாம்
புறத்து எய்தி
நண்ணும் ஆர்வத்
தொண்டருடன் அங்கு

இனிது நயந்து இருந்தார் 6.2.165

3320 அந் நாளில் தம் பெருமான்

அருள் கூடப் பணிந்து

அகன்று

மின்னார் செஞ்சடை

முடியார் விரும்பும் இடம்

பல வணங்கிக்

கன்னாடும் எயில் புடை

சூழ் கழிப்பாலை தொழுது

ஏத்தி

தென்னாவலூர் மன்னர்

திருத்தில்லை வந்து

அடைந்தார்

6.2.166

3321 சீர் வளரும் திருத்தில்லைத்

திரு வீதி பணிந்து புகுந்து

ஏர் வலர் பொன் திரு

மன்றுள் எடுத்த சேவடி

இறைஞ்சிப்

பார் வளர மறை

வளர்க்கும் பதி அதனில்

பணிந்து உறைவார்
போர் வளர்
மேருச்சிலையார்
திருத்தினை மா நகர்
புகுந்தார்

6.2.167

3321 திருத்தினை மா நகர்
மேவும் சிவக்
கொழுந்தைப் பணிந்து
போய்
நிருத்தினார் அமர்ந்து
அருளும் நிறை பதிகள்
பல வணங்கிப்
பொருத்த மிகும்
திருத்தொண்டர் போற்று
திரு நாவலூர்
கருத்தில் வரும் ஆதரவால்
கை தொழ்ச் சென்று
எய்தினார்

6.2.168

3323 திருநாவலூர் மன்னர்
சேர்கின்றார் எனக்

கேட்டுப்
பெரு நாமப் பதியோரும்
தொண்டர்களும்
பெருவாழ்வு
வருநாள் என்று
அலங்கரித்து வந்து
எதிர்கொண்டு உள்
அணையச்
செரு நாகத்து
உரிபுனைந்தார்
செழுங்கோயில் உள்
அணைந்தார்

6.2.169

3324 மேவிய அத் தொண்ட
குழாம் மிடைந்து அர
என்று எழும் ஓசை
முவுலகும் போய் ஒலிப்ப
முதல் வனார் முன்பு எய்தி
ஆவியினும்
அடைவுடையார் அடிக்
கமலத்து அருள் போற்றிக்

கோவலன் நான்முகன்
எடுத்துப் பாடியே
கும்பிட்டார்

6.2.170

3325 நலம் பெருகும்
அப்பதியில் நாடி
அன்பொடு நயந்து
குலம் பெருகும்
திருத்தொண்டர்
குழாத்தோடும் இனிது
அமர்ந்து
சலம் பெருகும்
சடைமுடியார் தாள்
வணங்கி அருள் பெற்றுப்
பொலம் புரிநூல்
மணிமார்பர் பிறபதியும்
தொழப் போவார்

6.2.171

3326 தண்டகமாந் திரு நாட்டுத்
தனி விடையார் மகிழ்
இடங்கள்

தொண்டர் எதிர் கொண்டு
அணையத் தொழுது
போய்த் தூய நதி
வண்டறை பூம் புறவு
மலை வளம் மருதம் பல
கடந்தே
எண் திசை யோர் பரவு
திருக் கழுக் குன்றை
எய்தினார்

6.2.172

3327 தேன் ஆர்ந்த மலர்ச்
சோலை திருக்கழுக்
குன்றத்து அடியார்
ஆனாத விருப்பினொடும்
எதிர் கொள்ள அடைந்து
அருளித்
தூ நாள் வெண் மதி
அணிந்த சுடர்க்
கொழுந்தைத் தொழுது
இறைஞ்சி
பா நாடும் இன் இசையின்

திருப்பதிகம் பாடினார்

6.2.173

3328 பாடிய அப் பதியின் கண்
இனிது அமர்ந்து பணிந்து
போய்

நாடிய நல்லுணர்வின்
ஓடும் திருக் கச்சூர் தனை
நண்ணி

ஆடக மா மதில் புடை சூழ்
ஆலக்கோயிலின்

அமுதைக்

கூடிய மெய் அன்பு

உருகக் கும்பிட்டுப் புறத்து

அணைந்தார்

6.2.174

3329 அணைந்து அருளும்

அவ்வேலை அமுது

செயும் பொழுதாகக்

கொணர்ந்த அமுது

சமைத்து அளிக்கும்

பரிசனமும் குறுகாமை

தணந்த பசி வருத்தத்தால்

தம்பிரான் திருவாயில்

புணர்ந்த மதில்

புறத்துஇருந்தார்

முனைப்பாடி புரவலனார்

6.2.175

3330 வன் தொண்டர் பசி தீர்க்க

மலையின் மேல் மருந்து

ஆனார்

மின் தங்கு வெண்

தலையோடு ஒழிந்து ஒரு

வெற்றோடு ஏந்தி

அன்று அங்கு வாழ்வார்

ஓர் அந்தணராய்ப்

புறப்பட்டுச்

சென்று அன்பர் முகம்

நோக்கி அருள் கூறச்

செப்புவார்

6.2.176

3331 மெய்ப் பசியால் மிக

வருந்தி இனைத்து

இருந்தீர் வேட்கைவிட

இப்பொழுதே சோறிரந்து

இங்கு யான் உமக்குக்
கொணர்கின்றேன்
அப்புறம் நீர் அகலாதே
சிறிது பொழுது அமரும்
எனச்
செப்பி அவர் கச்சூர் மனை
தோறும் சென்றிரப்பார்

6.2.177

3332 வெண் திரு நீறு அணி
திகழ விளங்குநூல் ஒளி
துளங்கக்
கண்டவர்கள் மனம்
உருகக் கடும் பகல் போது
இடும் பலிக்குப்
புண்டரிகக் கழல் புவிமேல்
பொருந்த மனை தொறும்
புக்குக்
கொண்டுதாம் விரும்பி
ஆட் கொண்டவர் முன்
கொடுவந்தார்

6.2.178

3332 இரந்து தாம் கொடு வந்த
இன் அடிசிலும் கறியும்
அரந்தை தரும் பசி தீர
அருந்துவீர் என அளிப்ப
பெருந்தகையார்
மறையவர் தம் பேர்
அருளின் திறம் பேண
நிரந்த பெரும் காதலினால் 6.2.179
நேர் தொழுது வாங்கினார்

3334 வாங்கிய அத்திரு அமுது
வன் தொண்டர் மருங்கு
அணைந்த
ஓங்கு தவத்
தொண்டருடன் உண்டு
அருளி உவந்து இருப்ப
ஆங்கு அருகு நின்றார்
அவர் தம்மை அறியாமே
நீங்கினார் எப் பொருளும்
நீங்காத நிலைமையினார் 6.2.180

3335 திருநாவலூராளி சிவ

யோகியார் நீங்க
வரு நாம மறையவனார்
இறையவனார் என
மதித்தே
பெரு நாதச் சிலம்பு அணி
சேவடி வருந்த பெரும்
பகல் கண்
உருநாடி எழுந்து
அருளிற்று என்
பொருட்டாம் என உருகி

6.2.181

3336 முதுவாயோரி என்று
எடுத்து முதல்வனார் தம்
பெரும் கருணை
அதுவாம் என்று அதிசயம்
வந்து எய்தக் கண்ணீர்
மழை அருவி
புதுவார் புனலின் மயிர்
புளகம் புதையப் பதிகம்
போற்றி இசைத்து
மதுவார் இதழி

முடியாரைப் பாடி
மகிழ்ந்து வணங்கினார்

6.2.182

3337 வந்தித்து இறைவர்
அருளால் போய் மங்கை
பாகர் மகிழ்ந்த இடம்
முந்தித் தொண்டர் எதிர்
கொள்ளப் புக்கு முக் கண்
பெருமானைச்
சிந்தித்திட வந்து அருள்
செய் கழல் பணிந்து
செஞ்சொல்
தொடைபுனைந்தே
அந்திச் செக்கர்ப் பெருகு
ஒளியார் அமரும் காஞ்சி
மருங்கு அணைந்தார்

6.2.183

3338 அன்று வெண்ணெய்
நல்லூரில் அரியும்
அயனும் தொடர் அரிய
வென்றி மழ வெள் விடை

உயர்த்தார் வேத
முதல்வராய் வந்து
நின்று சபை முன் வழக்கு
உரைத்து நேரே தொடர்ந்து
ஆட்கொண்டவர் தாம்
இன்று இங்கு எய்தப்
பெற்றோம் என்று எயில்
சூழ்காஞ்சி நகர் வாழ்வார் 6.2.184

3339 மல்கு மகிழ்ச்சி மிகப்
பெருக மறுகு மணித்
தோரணம் நாட்டி
அல்கு தீபம் நிறை
குடங்கள் அகிலின் தூபம்
கொடி எடுத்துச்
செல்வ மனைகள்
அலங்கரித்து தெற்றி
ஆடல் முழவு அதிரப்
பல்கு தொண்டருடன்
கூடிப் பதியின் புறம்
போய் எதிர் கொண்டார்

3340 ஆண்ட நம்பி எதிர்
கொண்ட அடியார்
வணங்க எதிர்வணங்கி
நீண்ட மதில்கோபுரம்
கடந்து நிறை மாளிகை
வீதியில் போந்து
பூண்ட காதல்
வாழ்த்தினுடன் புனை
மங்கல தூரியம் ஒலிப்ப
ஈண்டு தொண்டர் பெருகு
திரு ஏகாம்பரம் சென்று
எய்தினார்

3341 ஆழி நெடுமால் அயன்
முதலாம் அமரர் நெருங்கு
கோபுரம் முன்
பூழியுற மண் மிசை மேனி
பொருந்த வணங்கிப்
புகுந்து அருளிச்
சூழுமணி மாளிகை

பலவும் தொழுது வணங்கி
வலம் கொண்டு
வாழி மணிப் பொன்
கோயிலினுள் வந்தார்
அணுக்க வன் தொண்டர்

6.2.187

3342 கைகள் கூப்பி முன்
அணைவார் கம்பை ஆறு
பெருகிவர
ஐயர் தமக்கு மிக அஞ்சி
ஆரத் தழுவிக் கொண்டு
இருந்த
மை உலாவும் கரும்
நெடும் கண் மலையாள்
என்றும் வழிபடுபூஞ்
செய்ய கமலச் சேவடிக்
கீழ்த் திருந்து காதலுடன்
வீழ்ந்தார்

6.2.188

3343 வீழ்ந்து போற்றிப்
பரவசமாய் விம்மி எழுந்து
மெய்யன்பால்

வாழ்ந்த சிந்தை உடன்
பாடி மாறா விருப்பில்
புறம் போந்து
சூழ்ந்த தொண்டருடன்
மருவும் நாளில்
தொல்லைக் காஞ்சி நகர்த்
தாழ்ந்த சடையார்
ஆலயங்கள் பலவும்
சார்ந்து வணங்குவார்

6.2.189

3344 சீரார் காஞ்சி மன்னும்
திருக் காமக் கோட்டம்
சென்று இறைஞ்சி
நீரார் சடையார் அமர்ந்து
அருளும் நீடு திரு
மேற்றளி மேவி
ஆரா அன்பில் பணிந்து
ஏத்தும் அளவில் நுந்தா
ஒண்கூடராம்
பாரார் பெருமைத் திருப்
பதிகம் பாடி மகிழ்ந்து

3345 ஓணகாந்தன் தளி மேவும்

ஒருவர் தம்மை

உரிமையுடன்

பேணி அமைந்த

தோழமையால் பெருகும்

அடிமைத் திறம் பேசிக்

காண மோடு பொன்

வேண்டி நெய்யும் பாலும்

கலை விளங்கும்

யாணர்ப் பதிகம் எடுத்து

ஏத்தி எண்ணில் நிதி

பெற்று இனிது இருந்தார் 6.2.191

3346 அங்கண் அமர்வார் அனே

கதங்கா பதத்தை எய்தி

உள்ளணைந்து

செங்கண் விடையார்

தமைப் பணிந்து தேன்

நெய் புரிந்து என்று

எடுத்ததமிழ்

தங்கும் இடமாம்
எனப்பாடித் தாழ்ந்து
பிறவும் தானங்கள்
பொங்கு காதலுடன்
போற்றிப் புரிந்த பதியில்
பொருந்தும் நாள்

6.2.192

3347 பாடல் இசையும்
பாணியினால் பாவைத்
தழுவக் குழைக் கம்பர்
ஆடல் மருவும் சே
அடிகள் பரவிப் பிரியாது
அமர்கின்றார்
நீட மூதூர்ப் புறத்து
இறைவர் நிலவும் பதிகள்
தொழவிருப்பால்
மாடம் நெருங்கு வன்
பார்த்தான் பனம்
காட்டீரில் வந்து
அடைந்தார்

6.2.193

3348 செல்வம் மல்கு திருப்

பனங் காட்டுரில் செம்
பொன் செழும் சுடரை
அல்லல் அறுக்கும் அரு
மருந்தை வணங்கி
அன்புபொழி கண்ணீர்
மல்க நின்று விடையின்
மேல் வருவான் எனும்
வண் தமிழ்ப் பதிகம்
நல்ல இசையின் உடன்
பாடிப் போந்து புறம்பு
நண்ணுவார்

6.2.194

3349 மன்னும் திருமால் பேறு
அணைந்து வணங்கிப்
பரவித் திருவல்லம்
தன்னுள் எய்தி
இறைஞ்சிப் போய்ச்சாரும்
மேல்பால் கற்றைப்
பின்னல் முடியார் இடம்
பலவும் பேணி வனங்கிப்
பெரும் தொண்டர்

சென்னி முகில் தோய்
தடம் குவட்டுத் திருக்
திருக்காளத்தி
மலைசேர்ந்தார்

6.2.195

3350 தடுக்கலாகாப்

பெருங்காதல் தலை நின்று
அருளும் கண்ணப்பர்
இடுக்கண் களைந்து ஆட்
கொண்டு அருளும்
இறைவர் மகிழ்ந்த காளத்தி
அடுக்கல் சேர அணைந்து
பணிந்து அருளால் ஏறி
அன்பாறும்

அடுப்பத் திருமுன் சென்று
எய்தி மலை மேல்

மருந்தை வணங்கினார்

6.2.196

3351 வணங்கி உள்ளம் களி கூர

மகிழ்ந்து போற்றி மதுர

இசை

அணங்கு செண்டாடு

எனும் பதிகம் பாடி
அன்பால் கண்ணப்பர்
மணம் கொள் மலர்ச்
சேவடி பணிந்து வாழ்ந்து
போந்து மன்னும் பதி
இணங்கும் தொண்டருடன்
கெழுமி இன்புற்று
இருக்கும் அந்நாளில்

6.2.197

3352 வட மாதிரத்துப் பருப்பதம்

திருக் கேதார மலையும்
முதல்
இடமா அரனார் தாம்
உவந்த எல்லாம் இங்கே
இருந்து இறைஞ்சி
நடம் ஆடிய சேவடியாரை
நண்ணினார் போல் உள்
நிறைந்து
திரு மாம் கருத்தில் திருப்
பதிகம் பாடிக் காதல்
சிறந்து இருந்தார்

6.2.198

3353 அங்கு சில நாள் வைகிய
பின் அருளால் போந்து
பெரு விடையார்
தங்கும் இடங்கள் எனைப்
பலவும் சார்ந்து தாழ்ந்து
தமிழ்பாடிப்
பொங்கு புணிரிக் கரை
மருங்கு புவியுள்
சிவலோகம் போலத்
திங்கள் முடியார் அமர்ந்த
திரு ஒற்றியூரைச் சென்று
அடைந்தார்

6.2.199

3354 அண்ணல் தொடர்ந்து
ஆவணம் காட்டி
ஆண்டநம்பி எழுந்து
அருள
எண்ணில் பெருமை ஆதி
புரி இறைவர் அடியார்
எதிர் கொள்வார்
வண்ண வீதி வாயில்

தொறும் வாழை கமுகு
தோரணங்கள்
சுண்ண நிறை பொன்
குடம் தீபம் எடுத்துத்
தொழ எழுங்கால்

6.2.200

3355 வர மங்கல நல்லியம்
முழங்க வாச மாலை
அணி அரங்கில்
புர மங்கையர்கள் நடம்
ஆடப் பொழியும்
வெள்ளப் பூ மாரி
அர மங்கையரும்
அமரர்களும் வீச அன்பர்
உடன் புகுந்தார்
பிரமன் தலையில்
பலியுவந்த பிரானார்
விரும்பும் தொண்டர்

6.2.201

3356 ஒற்றி ஊரின்
உமையோடும் கூட
நின்றார் உயர்தவத்தின்

பற்று மிக்க திருத்
தொண்டர் பரந்த கடல்
போல் வந்து ஈண்டிச்
சுற்றம் அணைந்து துதி
செய்யத் தொழுது
தம்பிரான் அன்பர்
கொற்ற மழவேறு
உடையவர் தம் கோயில்
வாயில் எய்தினார்

6.2.202

3357 வாளை அளக்கும்
கோபுரத்தை மகிழ்ந்து
பணிந்து புகுந்து வளர்
கூனல் இளம் வெண்
பிறைச் சடையார் கோயில்
வலம் கொண்டு எதிர்
குறுகி
ஊனும் உயிரும் கரைந்து
உருக உச்சி குவித்த
கையின் உடன்
ஆன காதல் உடன்

வீழ்ந்தார் ஆரா அன்பின்
ஆரூரர்

6.2.203

3358 ஏட்டு வரியில் ஒற்றியூர்
நீங்கல் என்ன எழுத்து
அறியும்
நாட்ட மலரும் திரு
நுதலார் நறும் பொன்
கமலச் சேவடியில்
கூட்டும் உணர்வு கொண்டு
எழுந்து கோதில் இசை
கூடப்

பாட்டும் பாடி பரவி எனும்
பதிகம் எடுத்துப் பாடினார் 6.2.204

3359 பாடி அறிவு பரவசமாம்
பரிவு பற்றப் புறம் போந்து
நீடு விருப்பில் பெரும்
காதல் நிறைந்த அன்பர்
பலர் போற்றத்
தேடும் அயனும்
திருமாலும் அறிதற்கு

அரிய திருப்பாதம்
கூடும் காலங்களில்
அணைந்து பரவிக்
கும்பிட்டு இனிது
இருந்தார்

6.2.205

3360 இந்த நிலமையார் இவர்
இங்கு இருந்தார் முன்பே
இவர்க்காக
அந்தண் கயிலை மலை
நீங்கி அருளால் போந்த
அறித்திதையார்
வந்து புவி மேல்
அவதரித்து வளர்ந்து
பின்பு வன் தொண்டர்
சந்த விரை சூழ் புயம்
சேர்ந்த பரிசு தெரியச்
சாற்றுவாம்

6.2.206

3361 நாலாம் குலத்தில் பெருகு
நலம் உடையார் வாழும்
ஞாயிற்றின்

மேலாங் கொள்கை
வேளாண்மை மிக்க திரு
ஞாயிறு கிழவர்
பாலாதரவு தரும் மகளர்
ஆகிப் பார் மேல்
அவதரித்தார்
ஆலாலஞ் சேர் கறை
மிடற்றார் அருளால்
முன்னை அநிந்திதையார்

6.2.207

3362 மலையான் மடந்தை
மலர்ப் பாதம் மறவா
அன்பால் வந்த நெறி
தலையாம் உணர்வு வந்து
அணையத் தாமே அரிந்த
சங்கிலியார்
அலையார் வேல் கண் சிறு
மகளிர் ஆயத்தோடும்
விளையாட்டு
நிலையாயின அப்
பருவங்கள் தோறும் நிகழ

3363 சீர் கொள் மரபில் வரும்
 செயலே அன்றித் தெய்வ
 நிகழ் தன்மை
 பாரில் எவரும்
 அதிசயிக்கும் பண்பில்
 வளரும் பைந்தொடியார்
 வாடும் அணிய
 அணியவாம் வளர் மென்
 முலைகள் இடை வருத்தச்
 சாரும் பதத்தில் தந்தையார்
 தம் கண் மனைவியார்க்கு
 உரைப்பார்

3364 வடிவும் குணமும்
 நம்முடைய மகட்கு மண்
 உள்ளோர்க்கு இசையும்
 படிவம் அன்றி மேல் பட்ட
 பரிசாம் பான்மை
 அறிகிலோம்
 கடிசேர் மணமும் இனி

நிகழும் காலம் என்னக்
கற்புவளர்
கொடியே அனைய
மனைவியார் ஏற்கும்
ஆற்றாக் கொடும் என்றார்

6.2.210

3365 தாயாரோடு தந்தையார்
பேசக் கேட்ட சங்கிலியார்
ஏயு மாற்றம் அன்றி எம்
பெருமான் திரு அருளே
மேய ஒருவர்க்கு உரியது
யான் வேறு என்
விளையும் என
வெருவுற்(று)
ஆய உணர்வு மயங்கி மிக
அயர்ந்தே அவனி மேல்
விழுந்தார்

6.2.211

3366 பாங்கு நின்ற தந்தையார்
தாயார் பதைத்துப் பரிந்து
எடுத்தே

ஏங்கும் உள்ளத்தினர் ஆகி
இவளுக்கு என்னே உற்றது
எனத்
தாங்கிச் சீத விரைப் பனி
நீர் தெளித்து தை வந்தது
நீங்க
வாங்கு சிலை
நன்னுதலாரை வந்தது
உனக்கு இங்கு என்?
என்றார்

6.2.212

3367 என்று தம்மை ஈன்று
எடுத்தார் வினவ மறை
விட்டு இயம்புவார்
இன்று என்திறத்து நீர்
மொழிந்த இது என்
பரிசுக்கு இசையாது
வென்றி விடையார் அருள்
செய்தார் ஒருவர்க்கு
உரியேன் யான் இனிமேல்
சென்று திரு ஒற்றியூர்

அணைந்து சிவனார்

6.2.213

அருளில் செல்வன் என

3368 அந்த மாற்றம் கேட்டவர்

தாம் அயர்வும் பயமும்

அதிசயமும்

வந்த உள்ளத்தினர் ஆகி

மற்ற மாற்றம் மறைத்து

ஒழுகப்

பந்தம் நீடும் இவர் குலத்து

நிகர் ஆம் ஒருவன் பரிசு

அறியான்

சிந்தை விரும்பி மகள்

பேச விடுத்தான் சிலரும்

சென்று இசைத்தார்

6.2.214

3369 தாதையாரும் அது

கேட்டுத் தன்மை விளம்பத்

தகாமையினால்

ஏதம் எய்தாவகை

மொழிந்து போக்க அவர்

ஆங்கு எய்தா முன்

தீது அங்கு இழைத்தே
இறந்தான் போல் செல்ல
விடுத்தார் உடன்
சென்றான்
மாதராரைப் பெற்றார்
மற்று அதனைக் கேட்டு
மனம் மருண்டார்

6.2.215

3370 தையலார் சங்கிலியார் தம்
திறத்துப் பேசத் தகா
வார்த்தை
உய்ய வேண்டும் நினைவு
உடையார் உரையார்
என்று அங்கு உலகு
அறியச்
செய்த விதிபோல் இது
நிகழ்ச் சிறந்தார்க்கு உள்ள
படி செப்பி
நையும் உள்ளத்துடன்
அஞ்சி நங்கை செயலே
உடன் படுவார்

6.2.216

3371 அணங்கே ஆகும் இவள்
செய்கை அறிந்தோர் பேச
அஞ்சுவரால்
வணங்கும் ஈசர் திறம்
அன்றி வார்த்தை
அறியாள் மற்று ஒன்றும்
குணங்கள் இவையாம்
இனி இவள் தான் குறித்த
படியே ஒற்றி நகர்ப்
பணம் கொள் அரவச்
சடையார் சடையார்தம்
பால் கொண்டு
அணைவோம் எனப்
பகர்வார்

6.2.217

3372 பண்ணார் மொழிச்
சங்கிலியாரை நோக்கிப்
பயந்தாரொடும் கிளைஞர்
தெண்ணீர் முடியார்
திருவொற்றியூரில் சேர்ந்து
செல்கதியும்

கண்ணார் நுதலார் திரு
அருளால் ஆகிக் கன்னி
மாடத்துத்
தண்ணார் தடம் சூழ்
அந்நகரில் தங்கிப் புரிவீர் 6.2.218
தவம் என்று

3373 பெற்ற தாதை சுற்றத்தார்
பிறை சேர் முடியார்
விதியாலே
மற்றுச் செயல் ஒன்று
அறியாது மங்கையார்
சங்கிலியார் தாம்
சொற்ற வண்ணம் செயத்
துணிந்து துதைந்த
செல்வத்தொடும் புரங்கள்
செற்ற சிலையார்
திருவொற்றியூரில்
கொண்டு சென்று
அணைந்தார் 6.2.219

3374 சென்னி வளர் வெண்

பிறை அணிந்த சிவனார்
கோயிலுள் புகுந்து
துன்னும் சுற்றத் தொடும்
பணிந்து தொல்லைப்
பதியோர் இசைவினால்
கன்னி மாடம் மருங்கு
அமைத்துக் கடி சேர்
முறைமை காப்பு இயற்றி
மன்னும் செல்வம் தக
வகுத்துத் தந்தையார் வந்து
அடி வணங்கி

6.2.220

3375 யாங்கள் உமக்குப் பணி
செய்ய ஈசற்கு ஏற்ற பணி
விரும்பி
ஓங்கு கன்னி மாடத்தில்
உறைகின்றீர் என்று
உரைக்கின்றார்
தாங்கற்கு அரிய கண்கள்
நீர்த் தாரை ஒழுகத்
தரியாதே

ஏங்கு சுற்றத் தொடும்
இறைஞ்சிப் போனார்
எயில் சூழ் தம்பதியில்

6.2.221

3376 காதல் புரிந்து தவம்
புரியும் கன்னியார் அங்கு
அமர்கின்றார்
பூத நாதர் கோயிலினில்
காலம் தோறும் புக்கு
இறைஞ்சி
நீதி முறைமை வழுவாது
தமக்கு நேர்ந்த பணி
செய்யச்
சீத மலர்ப் பூ மண்டபத்து
திரை சூழ் ஒரு பால்
சென்று இருந்து

6.2.222

3377 பண்டு கயிலைத்
திருமலையில் செய்யும்
பணியின் பான்மை மனம்
கொண்ட உணர்வு தலை
நிற்பக் குலவு மென் கொடி

அனையார்
வண்டுமருவும் திரு மலர்
மெல் மாலை
காலங்களுக்கு ஏற்ப
அண்டர் பெருமான் முடிச்
சாத்த அமைத்து வணங்கி
அமரும் நாள்

6.2.223

3378 அந்தி வண்ணத்து ஒருவர்
திரு அருளால் வந்த
ஆரூரர்
கந்த மாலைச் சங்கிலியார்
தம்மைக் காதல் மணம்
புணர
வந்த பருவம் ஆதலால்
வகுத்த தன்மை வழுவாத
முந்தை விதியால் வந்து
ஒருநாள் முதல்வர்
கோயிலுள் புகுந்தார்

6.2.224

3379 அண்டர் பெருமான்
அந்தணராய் ஆண்ட நம்பி

அங்கணரைப்
பண்டை முறைமை யால்
பணிந்து பாடிப் பரவிப்
புறம் போந்து
தொண்டு செய்வார் திருத்
தொழில்கள் கண்டு
தொழுது செல்கின்றார்
புண்டரீகத் தடம் நிகழ்
பூந்திருமண்டபத் தின் உள்
புகுந்தார்

6.2.225

3380 அன்பு நாரா அஞ்சு
எழுத்து நெஞ்சு தொடுக்க
அலர் தொடுத்தே
என்பு உள் உருக்கும்
அடியாரைத் தொழுது
நீங்கி வேறு இடத்து
முன்பு போல திரை நீக்கி
முதல்வர் சாத்தும் பணி
கொடுத்து
மின் போல் மறையும்

சங்கிலியார் தம்மை

6.2.226

விதியால் கண் உற்றார்

3381 கோவா முத்தும் சுரும்பு

ஏறாக் கொழு மென்

முகையும் அனையாரைச்

சேவார் கொடியார் திருத்

தொண்டர் கண்டபோது

சிந்தை நிறை

காவாதவர் பால் போய்

விழ்த் தம் பால் காமனார்

துரந்த

பூ வாளிகள் வந்துற வீழ்த்

தரியார் புறமே போந்து

உரைப்பார்

6.2.227

3382 இன்ன பரிசு என்று அறி

அரிதால் ஈங்கு ஓர்

மருங்கு திரைக்கு

உள்ளால்

பொன்னும் மணியும்

மலர்ந்த ஒளி அமுதில்

அளாவிப்புதியமதி
தன்னுள் நீர்மையால்
குழைத்துச் சமைத்த
மின்னுக்
கொடிபோல்வாள்
என்னை உள்ளம்
திரிவித்தாள் யார் கொல்
என்று அங்கு இயம்புதலும் 6.2.228

3383 அங்கு நின்றார்
விளம்புவார் அவர்தாம்
நங்கை சங்கிலியார்
பெருகும் தவத்தால் ஈசர்
பணி பேணும் கன்னியார்
என்ன
இருவரால் இப்பிறவியை
எம் பெருமான் அருளால்
எய்துவித்தார்
மருவும் பரவை ஒருத்தி
இவள் மற்றையவளாம்
என மருண்டார்

6.2.229

3384 மின்னார் சடையார்

தமக்காளாம் விதியால்
வாழும் எனை வருத்தித்
தன்னார் அருளால் வரும்
பேறு தவத்தால் அணையா
வகை தடுத்தே
என்னாருயிரும் எழில்
மலரும் கூடப்
பிணைக்கும் இவள்
தன்னைப்
பொன்னார் இதழி
முடியார் முடியார்பால்
பெறுவேன் என்று போய்ப்
புக்கார்

6.2.230

3385 மலர்மேல் அயனும்

நெடுமாலும் வானும்
நிலனும் கிளைத்து அறியா
நிலவு மலரும் திரு
முடியும் நீடும் கழலும்
உடையாரை

உலகம் எலாம் தாம்
உடையாராயும் ஒற்றியூர்
அமர்ந்த
இலகு சோதி பரம்
பொருளை இறைஞ்சி
முன் நின்று ஏத்துவார்

6.2.231

3386 மங்கை ஒருபால்
மகிழ்ந்ததுவும் அன்றி
மணிநீள் முடியின் கண்
கங்கை தன்னைக் கரந்து
அருளும் காதல் உடையீர்
அடியேனுக்(கு)
இங்கு நுமக்குத்
திருமாலை தொடுத்து என்
உள்ளத்து தொடை
அவிழ்ந்த
திங்கள் வதனச்
சங்கிலியைத் தந்து என்
வருத்தம் தீரும் என

6.2.232

3387 அண்ணாலார் முன்

பலவும் அவர் அறிய
உணர்த்திப்புறத்து
அணைந்தே
எண்ணம் எல்லாம் உமக்கு
அடிமையாமாறு எண்ணும்
என் நெஞ்சில்
திண்ணம் எல்லாம்
உடைவித்தாள் செய்வது
ஒன்றும் அறியேன்யான்
தண்ணிலா மின் ஒளிர்
பவளச் சடையீர் அருளும்
எனத் தளர்வார்

6.2.233

3388 மதிவாண் முடியார் மகிழ்
கோயில் புறத்தோர்
மருங்கு வந்து இருப்பக்
கதிரோன் மேலைக் கடல்
காண மாலைக் கடலைக்
கண்டு அயர்வார்
முதிரா முலையார் தம்மை
மணம் புணர்க்க வேண்டி

முளரிவளை
நிதியான் நண்பர் தமக்கு
அருளும் நண்பால்
நினைந்து நினைந்து
அழிய

6.2.234

3389 உம்பர் உய்ய உலகு உய்ய
ஓல வேலை விடம் உண்ட
தம்பிரான் ஆனார் வன்
தொண்டர் தம்பால் எய்திச்
சங்கிலியை
இம்பர் உலகில்
யாவருக்கும் எய்த
ஒண்ணா இரும் தவத்துக்
கொம்பை உனக்குத்
தருகின்றோம்
கொண்டகவலை ஒழிக
என்ன

6.2.235

3390 அன்று வெண்ணெய்
நல்லூரில் வலிய ஆண்டு
கொண்டு அருளி

ஒன்றும் அறியா
நாயேனுக்குக் உறுதி
அளித்தீர் உயிர் காக்க
இன்றும் இவளை மணம்
புணர்க்க என்று நின்றீர்
எனப் போற்றி
மன்றல் மலர்ச் சேவடி
இணைக்கீழ் வணங்கி
மகிழ்ந்தார் வன் தொண்டர் 6.2.236

3391 ஆண்டு கொண்ட

அந்தணனார் அவருக்கு
அருளிக் கருணையினால்
நீண்ட கங்குல் யாமத்து
நீங்கி வானில் நிறை
மதியம்
தீண்டு கன்னி மாடத்துச்
சென்று திகழ்
சங்கிலியாராம்
தூண்டு சோதி விளக்கு
அனையார் தம்பால்

கனவில் தோன்றினார்

6.2.237

3392 தோன்றும் பொழுதில்
சங்கிலியார் தொழுது
விழுந்து பரவசமாய்
ஆற்ற அன்பு பொங்கி
எழுந்(து) அடியேன் உய்ய
எழுந்து அருளும்
பேற்றுக்கு என் யான்
செய்வது எனப் பெரிய
கருணை பொழிந்து
அனைய
நீற்றுக் கோல வேதியரும்
நேர் நின்று அருளிச்
செய்கின்றார்

6.2.238

3393 சாரும் தவத்துச் சங்கிலி!
கேள்; சால என்பால்
அன்புடையான்
மேரு வரையின் மேம்
பட்ட தவத்தான்

வெண்ணெய் நல்லூரில்
யாரும் அறிய யான் ஆள
உரியான் உன்னை
இரந்தான்
வார் கொள் முலையாய்! நீ
அவனை மனத்தால்
அணைவாய் மகிழ்ந்து
என்றார்

6.2.239

3394 ஆதி தேவர் முன் நின்று
அங்கு அருளிச் செய்த
பொழுதின் கண்
மாதரார் சங்கிலியாரும்
மாலும் அயனும் அறிவு
அரிய
சீத மலர் தாமரை அடக்கீழ்
சேர்ந்து வீழ்ந்து செந்நின்று
வேத முதல்வர் முன்
நடுக்கம் எய்தித் தொழுது
விளம்புவார்

6.2.240

3395 எம் பிரானே! நீர் அருளிச்

செய்தார்க்கு உரியேன்
யான் இமையோர்
தம் பிரானே அருள்
தலைமேல் கொண்டேன்
தக்க விதி மணத்தால்
நம்பி ஆரூரருக்கு என்னை
நல்கி அருளும் பொழுது
இமயக்
கொம்பின்
ஆகங்கொண்டீர்க்குக்
கூறும் திறம் ஒன்று உளது 6.2.241
என்பார்

3396 பின்னும் பின்னல்
முடியார் முன் பெருக
நாணித் தொழுது
உரைப்பார்
மன்னும் திருவாரூரின்
கண் அவர் தாம் மகிழ்து
உறைவது
என்னும் தன்மை அரிந்து

அருளும் எம் பிராட்டி திரு
முலை தோய்
மின்னும் புரிநூல் அணி
மார் பீர் என்றார் குன்றா
விளக்கு அனையார்

6.2.242

3397 மற்றவர் தம்

உரைகொண்டு
வன்தொண்டர்
நிலைமையினை
ஒற்றி நகர் அமர்ந்த பிரான்
உணர்ந்து அருளி
உரைசெய்வார்
பொன் தொடியாய்! உனை
இகந்து போகாமைக்கு ஒரு
சபதம்
அற்றமுறு
நிலைமையினால் அவன்
செய்வான் என அருளி

6.2.243

3398 வேய் அனைய தோளியார்

பால் நின்று மீண்டு
அருளித்
தூய மனம் மகிழ்து இருந்த
தோழனார் பால்
அணைந்து
நீ அவளை மணம்
புணரும் நிலை
உரைத்தோம் அதற்கு
அவள் பால்
ஆயதொரு குறை
உன்னால் அமைப்பதுள
என்று அருள

6.2.244

3399 வன் தொண்டர் மனம்
களித்து வணங்கி
அடியேன் செய்ய
நின்ற குறையாது என்ன நீ
அவளை மணம்
புணர்தற்(கு)
ஒன்றி உடனே நிகழ்வது
ஒரு சபதம் அவள் முன்பு

சென்று கிடைத்து

இவ்விரவே செய்த என

6.2.245

அருள் செய்தார்

3400 என் செய்தால் இது

முடியும் அது செய்வன்

யான் அதற்கு

மின் செய்த புரி சடையீர்

அருள் பெறுதல் வேண்டும்

என

முன் செய்த முறுவலுடன்

முதல்வர் அவர் முகம்

நோக்கி

உன் செய்கை தனக்கு இனி

என் வேண்டுவது என்று

உரைத்து அருள

6.2.246

3401 வம்பு அணி மென் முலை

அவர்க்கு மனம் கொடுத்த

வன் தொண்டர்

நம்பர் இவர் பிற பதியும்

நயந்த கோலம் சென்று

கும்பிடவே கடவேனுக்கு
இது விலக்காம் எனக்
குறிப்பால்
தம் பெருமான் திருமுன்பு
தாம் வேண்டும் குறை
இரப்பார்

6.2.247

3402 சங்கரர் தாள் பணிந்து
இருந்து தமிழ் வேந்தர்
மொழிகின்றார்
மங்கை அவள் தனைப்
பிரியா வகை சபதம்
செய்வதனுக்(கு)
அங்கு அவளோடு யான்
வந்தால் அப்பொழுது
கோயில்விடத்
தங்கும் இடம் திரு மகிழ்க்
கீழ்க் கொள வேண்டும்
எனத்தாழ்ந்தார்

6.2.248

3403 தம்பிரான் தோழர் அவர்
தாம் வேண்டிக் கொண்டு

அருள

உமபர் நாயகரும் அதற்கு
உடன்பாடு செய்வாராய்
நம்பி! நீ சொன்னபடி நாம்
செய்தும் என்று அருள
எம்பிரானே! அரியது இனி
எனக்கு என்? என ஏத்தி

6.2.249

3404 அஞ்சலி சென்னியில்

மன்ன அருள் பெற்றுப்
புறம் போதச்
செஞ்சடையார் அவர்
மாட்டுத் திரு
விளையாட்டினை
மகிழ்ந்தோ
வஞ்சி இடைச் சங்கிலியார்
வழி அடிமைப்
பெருமையோ?
துஞ்சிருள் மீளவும்
அணைந்தார் அவர்க்கு
உறுதி சொல்லுவார்

6.2.250

3405 சங்கிலியார் தம் மருங்கு
முன்பு போல் சார்ந்து
அருளி
நங்கை உனக்கு ஆரூரன்
நயந்து சூள் உறக் கடவன்
அங்கு நமக்கு எதிர்
செய்யும் அதற்கு நீ
இசையாதே
கொங்கலர் பூ மகிழின்
கீழ்க் கொள்க எனக்
குறித்து அருள

6.2.251

3406 மற்றவரும் கை குவித்து
மால் அயனுக்கு அறிய
அரியீர்
அற்றம் எனக்கு அருள்
புரிந்த அதனில் அடியேன்
ஆகப்
பெற்றது யான் எனக்
கண்கள் பெரும் தாரை
பொழிந்து இழிய

வெற்றி மழ விடையார்
தம் சேவடிக் கீழ் வீழ்ந்து
எழுந்தார்

6.2.252

3407 தையலார் தமக்கு அருளிச்
சடா மகுடர் எழுந்து
அருள
எய்திய போது
அதிசயத்தால் உணர்ந்து
எழுந்த அவ்விரவின் கண்
செய்ய சடையார்
அருளின் திறம் நினைந்தே
கண் துயிலார்
ஐயம் உடன் அருகு துயில்
சேடியாரை அணைந்து
எழுப்பி

6.2.253

3408 நீங்கு துயில் பாங்கியர்க்கு
நீங்கல் எழுத்து அறியும்
அவர்
தாம் கனவில் எழுந்து

அருளித் தமக்கு அருளிச்
செய்தது எலாம்
பாங்கு அறிய மொழிய
அவர் பயத்தின் உடன்
அதிசயமும்
தாங்கு மகிழ்ச்சியும் எய்தச்
சங்கிலியார் தமைப்
பணிந்தார்

6.2.254

3409 சேயிழையார் திருப் பள்ளி
எழுச்சிக்கு மலர்
தொடுக்கும்
தூய பணிப் பொழுது
ஆகத் தொழில் புரிவார்
உடன் போதக்
கோயிலின் முன் காலம்
அது ஆகவே குரித்து
அணைந்தார்
ஆய சபதம் செய்ய வரவு
பார்த்து ஆரூரர்

6.2.255

3410 நின்றவர் அங்கு எதிர்
வந்த நேர் இழையார் தம்
மருங்கு
சென்று அணைந்து தம்
பெருமான் திரு அருளின்
திறம் கூற
மின் தயங்கு நுண்
இடையார் விதி
உடன்பட்டு எதிர்
விளம்பார்
ஒன்றிய நாண் ஒரு
மடவாருடன் ஒதுங்கி
உட்புகுந்தார்

6.2.256

3411 அங்கு அவர் தம்
பின்சென்ற ஆரூரர்
ஆயிழையீர்!
இங்கு நான் பிரியாமை
உமக்கு இசையும் படி
இயம்பத்
திங்கள் முடியார் திருமுன்

போதுவீர் எனச் செப்பச்
சங்கிலியார் கனவு
உரைப்பக் கேட்ட தாதியர்
மொழிவார்

6.2.257

3412 எம் பெருமான் இதற்காக
எழுந்து அருளி
இமயவர்கள்
தம் பெருமான் திருமுன்பு
சாற்றுவது தகாது என்ன
நம் பெருமான் வன்
தொண்டர் நாதர் செயல்
அறியாதே
கொம்பு அனையீர் யான்
செய்வது எங்கு என்று
கூறுதலும்

6.2.258

3413 மாதர் அவர் மகிழ்க் கீழே
அமையும் என
மனமருள்வார்
ஈதலர் ஆகிலும் ஆகும்
இவர் சொன்ன படி

மறுக்கில்

ஆதலினால் உடன் படவே

அமையும் எனத் துணிந்து

ஆகில்

போதுவீர் என மகிழ்க் கீழ்

அவர் போதப் போய்

அணைந்தார்

6.2.259

3414 தாவாத பெருந் தவத்துச்

சங்கிலியாரும் காண

மூவாத திரு மகிழை

முக்காலும் வலம் வந்து

மேவாது இங்கு யான்

அகலேன் என நின்று

விளம்பினார்

பூவார் தண் புனல்

பொய்கை முனைப்பாடிப்

புரவலனார்

6.2.260

3415 மேவிய சீர் ஆரூரர் மெய்ச்

சபதம் வினை முடிப்பக்

காவியினேர் கண்ணாரும்

கண்டு மிக மனம் கலங்கிப்
பாவிவேன் இது கண்டேன்
தம் பிரான் பணியால்
என்று
ஆவி சோர்ந்து அழிவார்
அங்கு ஒரு மருங்கு
மறைந்து அயர்ந்தார்

6.2.261

3416 திருநாவலூராளி தம்
உடைய செயல் முற்றிப்
பொரு நாகத்து உரி
புனைந்தார் கோயிலின்
உள்புகுந்து இறைஞ்சி
அருள் நாளும் தர
இருந்தீர் செய்தவாறு
அழகு இது எனப்
பெரு நாமம் எடுத்து
ஏத்திப் பெரு மகிழ்ச்சி
உடன் போந்தார்

6.2.262

3417 வார் புனையும் வன

முலையார் வன் தொண்டர்
போனதன் பின்
தார் புனையும்
மண்டபத்துத் தம் உடைய
பணி செய்து
கார் புனையும் மணி
கண்டர் செயல் கருத்தில்
கொண்டு இறைஞ்சி
ஏர் புனையும் கன்னி
மாடம் புகுந்தார் இருள்
புலர

6.2.263

3418 அன்று இரவே ஆதி புரி
ஒற்றி கொண்டார்
ஆட்கொண்ட
பொன் திகழ் பூண் வன்
தொண்டர் புரிந்த வினை
முடித்து அருள
நின்ற புகழ்த் திரு ஒற்றியூர்
நிலவு தொண்டர்க்கு
மன்றல் வினை

செய்வதற்கு மனம்

6.2.264

கொள்ள உணர்த்துவார்

3419 நம்பியாருரனுக்கு நங்கை

சங்கிலி தன்னை

இம்பர் ஞாலத்து இடை

நம் ஏவலினால்

மணவினை செய்து

உம்பர் வாழ் உலகு அறிய

அளிப்பீர் என்று

உணர்த்துதலும்

தம்பிரான் திருத்தொண்டர்

அருள் தலைமேல்

கொண்டு எழுவார்

6.2.265

3420 மண்ணிறைந்த பெரும்

செல்வத்து திரு ஒற்றியூர்

மன்னும்

எண்ணிறைந்த திருத்

தொண்டர் எழில் பதியோர்

உடன் ஈண்டி

உண்ணிறைந்த

மகிழ்ச்சியுடன் உம்பர் பூ
மழை பொழியக்
கண்ணிறைந்த பெரும்
சிறப்பில் கலியாணம்
செய்து அளித்தார்

6.2.266

3421 பண்டு நிகழ்

பான்மையினால் பசுபதி
தன் அருளாலே
வண்டமர் பூங்குழலாரை
மணம் புணர்ந்த
வன்தொண்டர்
புண்டரிகத்து அவள்
வனப்பைப் புறம் கண்ட
தூ நலத்தைக்
கண்டு கேட்டு உண்டு
உயிர்த்து உற்று அமர்ந்து
இருந்தார் காதலினால்

6.2.267

3422 யாழின் மொழி எழில்

முறுவல் இரு குழை மேல்
கடை பிறழும்

மாழை விழி வன
முலையார் மணி அல்குல்
துறை படிந்து
வீழும் அவர்க்கு
இடைதோன்றி மிகும்
புலவி புணர்ச்சிக் கண்
ஊழியாம் ஒரு கணம் தான்
அவ் ஓழி ஒரு கணம் ஆம் 6.2.268

3423 இந் நிலையில் பேர்
இன்பம் இனிது அமர்வார்
இறை உறையும்
மன்னு புகழ் ஒற்றியூர்
அதனில் மகிழ்
சிறப்பினால்
சென்னி மதி புனைவார்
தம் திருப் பாதம் தொழுது
இருந்தார்
முன்னிய காலங்கள் பல
முறைமையினால் வந்து
அகல

6.2.269

3424 பொங்கு தமிழ்ப் பொதிய
மலைப் பிறந்து
பூஞ்சந்தனத்தின்
கொங்கு அணைந்து குளிர்
சாரல் இடை வளர்ந்த
கொழும் தென்றல்
அங்கு அணைய
திருவாரூர் அணி வீதி
அழகர் அவர்
மங்கல நாள் வசந்தம் எதிர்
கொண்டு அருளும் வகை
நினைந்தார்

6.2.270

3425 வெண் மதியின் கொழுந்து
அணிந்த வீதி விடங்கப்
பெருமான்
ஒண்ணுதலார் புடை பரந்த
ஒலக்கம் அதன் இடையே
பண்ணமரும் மொழிப்
பரவையார் பாடல் ஆடல்

தனைக்

கண்ணூற முன் கண்டு

கேட்டார் போலக்

6.2.271

கருதினார்

3426 பூங்கோயில் அமர்ந்தாரை

புற்றிடங்கொண்டு

இருந்தாரை

நீங்காத காலினால்

நினைந்தாரை

நினைவாரைப்

பாங்காகத் தாம் முன்பு

பணிய வரும் பயன்

உணர்வார்

ஈங்கு நான் மறந்தேன்

என்று ஏசறவால் மிக

அழிவார்

6.2.272

3427 மின்னொளிர்

செஞ்சடையானை வேத

முதல் ஆனானை

மன்னு புகழ்த் திருவாரூர்

மகிழ்தானை மிக
நினைந்து
பன்னிய சொல்
பத்திமையும்
அடிமையையும்
கைவிடுவான்
என்னும் இசைத்
திருப்பதிகம் எடுத்து
இயம்பி இரங்கினார்

6.2.273

3428 பின் ஒரு நாள் திருவாரூர்
தனைப் பெருக நினைந்து
அருளி
உன்ன இனியார் கோயில்
புகுந்து இறைஞ்சி ஒற்றி
நகர்
தன்னை அகலப் புக்கார்
தாம் செய்த சபதத்தால்
முன் அடிகள் தோன்றாது
கண் மறைய மூர்ச்சித்தார்

6.2.274

3429 செய்வதனை அறியாது

திகைத்து அருளி நெடிது
உயிர்ப்பார்

மை விரவு கண்ணார் பால்
சூல் உறவு மறுத்த
அதனால்

இவ்வினை வந்து
எய்தியது ஆம் என என
நினைந்து எம்
பெருமானை

எய்திய இத் துயர் நீங்கப்
பாடுவேன் என நினைந்து

6.2.275

3430 அழுக்கு மெய் கொடு

என்று எடுத்த சொல்
பதிகம் ஆதி நீள் புரி
அண்ணலை ஒதி
வழுத்து நெஞ்சொடு
தாழ்ந்து நின்று
உரைப்பார்
மாதோர் பாகனார்
மலர்பதம் உன்னி

இழுக்கு நீக்கிட
வேண்டும் என்று
இரந்தே
எய்து வெம் துயர்க்
கையற வினுக்கும்
பழிக்கும் வெள்கி நல்
இசை கொடு பரவி
பணிந்து சாலவும் பல
பல நனைவார்

6.2.276

3431 அங்கு நாதர் செய்

அருளது ஆக
அங்கை கூப்பி ஆரூர்
தொழ நினைந்தே
பொங்கு காதல் மீளா
நிலைமையினால்
போதுவார் வழி காட்ட
முன் போந்து
திங்கள் வேணியார் திரு
முல்லைவாயில்
சென்று இறைஞ்சி நீடிய

திருப்பதிகம்
சங்கிலிக்காக என்
கணை மறைத்தீர்
என்று சாற்றிய
தன்மையில் பாடி

6.2.277

3432 தொண்டைமானுக்கு
அன்று அருள் கொடுத்து
அருளும் தொல்லை
வண்புகழ் முல்லை
நாயகரைக்
கொண்ட வெந்துயர்
களை எனப் பரவிக்
குறித்த
காதலின் நெறிக் கொள
வருவார்
வண்டிலா மலர்ச்
சோலைகள் சூழ்ந்து
மாட
மாளிகை நீடு வெண்
பாக்கம்

கண்ட தொண்டர்கள்
எதிர் கொள வணங்கிக்
காயும் நாகத்தார்
கோயிலை அடைந்தார்

6.2.278

3433 அணைந்த தொண்டர்கள்

உடன்

வலமாக அங்கண்
நாயகர் கோயில் முன்
எய்திக்
குணங்கள் ஏந்தியே
பரவி அஞ்சலியால்
குவித்த
கைத்தலை
மேற்கொண்டு நின்று
வணங்கி நீர் மகிழ்
கோயில் உள்ளீரே என்ற
வன்
தொண்டர்க்கு ஊன்று
கோல் அருளி
இணங்கிலா

மொழியால் உளோம்
போகீர்
என்று இயம்பினார்
ஏதிலார் போல

6.2.279

3434 பிழை உள்ளன
பொறுத்திடுவர் என்று
எடுத்துப் பெண் பாகம்
விழைவடிவில்
பெருமானை
வெண்பாக்கம்
மகிழ்ந்தானை
இழை என மாசுணம்
அணிந்த இறையானைப்
பாடினார்
மழை தவழும் நெடும்
புரிசை நாவலூர்
மன்னவனார்

6.2.280

3435 முன் நின்று முறைப்பாடு
போல் மொழிந்த
மொழிமாலைப்

பன்னும் இசைத் திருப்
பதிகம் பாடியபின் பற்றாய
என்னுடையபிரான் அருள்
இங்கு இத்தனை கொலாம்
என்று
மன்னு பெரும் தொண்டர்
உடன் வணங்கியே வழிக்
கொள்வார்

6.2.281

3436 அங்கணர் தம் பதி
அதனை அகன்று போய்
அன்பர் உடன்
பங்கயப் பூந்தடம் பணை
சூழ் பழையனூர் உழை
எய்தித்
தங்குவார் அம்மைத் திரு
தலையாலே வலம்
கொள்ளும்
திங்கள் முடியார் ஆடும்
திருவாலங் காட்டின்
அயல்

6.2.282

3437 முன் நின்று தொழுது ஏத்தி
முத்தா என்று எடுத்து
அருளிப்
பன்னும் இசைத்
திருப்பதிகம் பாடி
மகிழ்ந்து ஏத்துவார்
அந் நின்று வணங்கிப்
போய்த் திருவூறல்
அமர்ந்து இறைஞ்சிக்
கன்னி மதில் மணி மாடக்
காஞ்சி மா நகர்
அணைந்தார்

6.2.283

3438 தேன் நிலவு பொழில்
கச்சிக் காமக் கோட்டத்தில்
ஊனில் வளர் உயிர்க்கு
எல்லாம் ஒழியாத
கருணையினால்
ஆன திரு அறம் புரக்கும்
அம்மை திருக் கோயிலின்
முன்

வானில் வளர் திருவாயில்
வணங்கினார் வன்
தொண்டர்

6.2.284

3439 பதொழுது விழுந்து
எழுந்து அருளால்
துதித்துப் போய் தொல்
உலகம்

முழுதும் அளித்து
அழிக்கும் முதல்வர் திரு
ஏகம்பம்

பழுதில் அடியார் முன்பு
புகப் புக்குப் பணிகின்றார்
இழுதையேன் திருமுன்பே
என் மொழிவேன் என்று
இறைஞ்சி

6.2.285

3440 ப விண் ஆள்வார் அமுது
உண்ண மிக்க பெரும்
விடம் உண்ட
கண்ணாளா கச்சி
ஏகம்பனே கடையானேன்

எண்ணாத பிழை
பொறுத்து இங்கு யான்
காண எழில் பவள
வண்ணா கண் அளித்து
அருளாய் என வீழ்ந்து
வணங்கினார்

6.2.286

3441 பபங்கயச் செங்கைத்
தளிரால் பனிமலர்
கொண்டு அருச்சித்துச்
செங்கயற் கண்
மலைவல்லி பணிந்த
சேவடி நினைந்து
பொங்கிய அன்பொடு
பரவிப் போற்றிய
ஆரூரருக்கு
மங்கைத் தழுவக்
குழைந்தார் மறைந்த இடக்
கண் கொடுத்தார்

6.2.287

3442 பஞாலந்தான்
இடந்தவனும் நளிர்

விசம்பு கடந்தவனும்
முலந்தான் அறிய அரியார்
கண் அளித்து
முலைச்சுவட்டுக்
கோலந்தான் காட்டுதலும்
குறுகி விழுந்து எழுந்து
களித்து
ஆலந்தான் உகந்தவன்
என்று எடுத்து ஆடிப்
பாடினார்

6.2.288

3443 பபாடி மிகப் பரவசமாய்ப்
பணிவார்க்குப் பாவை
உடன்
நீடிய கோலம் காட்ட
நிறைந்த விருப்புடன்
இறைஞ்சிச்
சூடிய அஞ்சலியினராய்த்
தொழுது புறம் போந்து
அன்பு
கூடிய மெய்த்தொண்டர்

உடன் சும்பிட்டு இனிது
அமர்வார்

6.2.289

3444 பமா மலையாள்

முலைச்சுவடும்
வளைத்தமும்பும் அணிந்த
மதிப்

பூ மலிவார் சடையாரைப்
போற்றி அருளது ஆகத்
தே மலர்வார் பொழில்
காஞ்சித் திருநகரம் கடந்து
அகல்வார்

பாமலர் மாலைப் பதிகம்
திருவாரூர் மேல் பரவி

6.2.290

3445 ப அந்தியும் நண் பகலும்

என எடுத்து ஆர்வத்துடன்
நசைவால்

எந்தை பிரான் திருவாரூர்
என்று கொல் எய்துவது
என்று

சந்த இசை பாடிப் போய்த்

தாங்க அரிய ஆதரவு
வந்து அணைய அன்பர்
உடன் மகிழ்ந்து வழி
கொள்கின்றார்

6.2.291

3446 பமன்னு திருப் பதிகள்
தொறும் வன்னியொடு
கூவிளமும்
சென்னி மிசை வைத்து
உவந்தார் கோயிலின் முன்
சென்று இறைஞ்சிப்
பன்னு தமிழ்த் தொடை
சாத்திப் பரவியே போந்து
அணைந்தார்
அன்னமலி வயல்
தடங்கள் சூழ்ந்த திரு
ஆமாத்தூர்

6.2.292

3447 பஅங்கணரை ஆமாத்தூர்
அழகர் தமை அடி
வணங்கித்
தங்கும் இசைத் திருப்

பதிகம் பாடிப் போய்த்
தாரணிக்கு
மங்கலமாம் பெரும்
தொண்டை வள நாடு
கடந்து அணைந்தார்
செங்கண் வளவன் பிறந்த
சீர் நாடு நீர் நாடு

6.2.293

3448 பஅந் நாட்டின் மருங்கு
திரு அரத் துறையைச்
சென்று எய்தி
மின்னாரும் படை
மழுவார் விரை மலர்த்தாள்
பணிந்து எழுந்து
சொன்மாலை மலர்க் கல்
வாய் அகில் என்னும்
தொடை சாத்தி
மன்னார்வத்து
திருத்தொண்டர் உடன்
மகிழ்ந்து வைகினார்

6.2.294

3449 பரமர் திரு அரத்

துறையைப் பணிந்து
போய்ப் பலபதிகள்
விரவி மழ விடை
உயர்த்தார்
விரைமலர்த்தாள் தொழுது
ஏத்தி
உரவு நீர்த் தடம் பொன்னி
அடைந்து அன்பருடன்
ஆடி
அரவு அணிந்தார் அமர்ந்த
திருவா வடு தண் துறை 6.2.295
அணைந்தார்

3450 அங்கணைவார் தமை
அடியார் எதிர் கொள்ளப்
புக்கு அருளிப்
பொங்கு திருக்
கோயிலினைப் புடைவலம்
கொண்டுள்ளணைந்து
கங்கை வாழ் சடையாய்
ஓர் கண்ணிலேன் எனக்

கவல்வார்

இங்கு எனக்கு ஆர் உறவு

என்னும் திருப்பதிகம்

6.2.296

எடுத்து இசைத்தார்

3451 திருப்பதிகம் கொடு

பரவிப் பணிந்து திரு

அருளால் போய்

விருப்பினொடும்

திருத்துருத்தி தனை மேவி

விமலர் கழல்

அருத்தியினால் புக்கு

இறைஞ்சி அடியேன் மேல்

உற்ற பிணி

வருத்தம் எனை ஒழித்து

அருளவேண்டும் என

வணங்குவார்

6.2.297

3452 பரவியே பணிந்தவர்க்குப்

பரமர் திரு அருள் புரிவார்

விரவிய இப் பிணி

அடையத் தவிப்பதற்கு

வேறு ஆக
வரமலர் வண்டறை தீர்த்த
வட குளித்துக் குளி
என்னக்
கரவில் திருத்தொண்டர்
தாம் கை தொழுது
புறப்பட்டார்

6.2.298

3453 மிக்க புனல் தீர்த்தத்தின்
முன் அணைந்து வேதம்
எலாம்
தொக்க வடிவாய் இருந்த
துருத்தியார் தமைத்
தொழுது
புக்கு அதனில் மூழ்குதலும்
புதிய பிணி அது நீங்கி
அக்கணமே மணி ஒளிசேர்
திருமேனி ஆயினார்

6.2.299

3454 கண்டவர்கள் அதிசயிப்பக்
கரையேறி உடைபுனைந்து
மண்டு பெரும் கதலினால்

கோயிலினை வந்து
அடைந்து
தொண்டர் எதிர் மின்னு
மா மேகம் எனும் சொல்
பதிகம்
எண்திசையும் அறிந்துய்ய
ஏழிசையால் எடுத்து
இசைத்தார்

6.2.300

3455 பண்ணிறைந்த தமிழ்
பாடிப் பரமர் திரு அருள்
மறவாது
எண்ணிறைந்த தொண்டர்
உடன் பணிந்து அங்கண்
உறைந்தேகி
உண்ணிறைந்த பதி
பிறவும் உடையவர் தாள்
வணங்கிப்போய்
கண்ணிறைந்த திருவாரூர்
முன்தோன்றக்
காண்கின்றார்

6.2.301

3455 பண்ணிறைந்த தமிழ்
பாடிப் பரமர் திரு அருள்
மறவாது
எண்ணிறைந்த தொண்டர்
உடன் பணிந்து அங்கண்
உறைந்தேகி
உண்ணிறைந்த பதி
பிறவும் உடையவர் தாள்
வணங்கிப்போய்
கண்ணிறைந்த திருவாரூர்
முன்தோன்றக்
காண்கின்றார்

6.2.301

3456 அன்று திரு நோக்கு
ஒன்றால் ஆரக்கண்டு
இன்பு உறார்
நின்று நிலமிசை வீழ்ந்து
நெடிது உயிர்த்து நேர்
இறைஞ்சி
வன் தொண்டர் திருவா
ரூர் மயங்கு மாலையில்

புகுந்து

துன்று சடைத் தூவாயர்

தமை முன்னம் தொழ

அணைந்தார்

6.2.302

3457 பொங்கு

திருத்தொண்டருடன்

உள்ளணைந்து புக்கு

இறைஞ்சி

துங்க இசைத் திருப்பதிகம்

தூவாயா என்று எடுத்தே

இங்கு எமது துயர்

களைந்து கண் காணக்

காட்டாய் என்று

அம் கணர் தம் முன் நின்று

பாடி அருந்தமிழ்

புணைந்தார்

6.2.303

3458 ஆறணியுஞ் சடையாரைத்

தொழுது புறம் போந்து

அங்கண்

வேறு இருந்து
திருத்தொண்டர் விரவுவார்
உடன் கூடி
ஏறுயர்த்தார்
திருமுலட்டாத்து உள்
இடை தெரிந்து
மாறில் திரு அத்தயா மத்து
இறைஞ்ச வந்து
அணைந்தார்

6.2.304

3459 ஆதி திரு அன்பர் எதிர்
அணைய அவர் முகம்
நோக்கிக்
கோதில் இசையால்
குருகுபாய எனக் கோத்து
எடுத்தே
ஏதிலார் போல் வினவி
ஏசறவால் திருப்பதிகம்
காதல் புரி கைக்கிளையால்
பாடியே கலந்து
அணைவார்

6.2.305

3460 சீர் பெருகும் திருத்
தேவாசிரியன் முன்
சென்று இறைஞ்சிக்
கார் விரவு கோபுரத்தைக்
கை தொழுதே உள் புகுந்து
தார் பெருகு பூங்கோயில்
தனை வணங்கி சார்ந்து
அணைவார்
ஆர்வம் மிகு பெரும்
காதலால் அவனி மேல்
வீழ்ந்தார்

6.2.306

3461 வீழ்ந்து எழுந்து கை
தொழுது முன் நின்று
விம்மியே
வாழ்ந்த மலர்க் கண்
ஒன்றால் ஆராமல் மனம்
அழிவார்
ஆழ்ந்த துயர்க் கடல்
இடை நின்று அடியேனை
எடுத்து அருளித்

தாழ்ந்த கருத்தினை
நிரப்பிக் கண்தாரும் எனத்
தாழ்ந்தார்

6.2.307

3462 திரு நாவலூர் மன்னர்
திருவாரூர் வீற்று இருந்த
பெருமானைத் திரு
மூலட்டானம் சேர்
பிஞ்ஞகனைப்
பருகா இன் அமுதைக்
கண்களால் பருகுதற்கு
மருவார்வத்துடன்
மற்றைகண் தாரீர் என
வணங்கி

6.2.308

3463 மீளா அடிமை என எடுத்து
மிக்க தேவர் குலம்
எல்லாம்
மாளமே நஞ்சு உண்டு
அருளி மன்னி இருந்த
பெருமானைத்
தாளா தரிக்கும் மெய்

அடியார் தமக்கு ஆம்
இடர் நீர் தரியீர் என்று
ஆளாம் திருத் தோழமைத்
திறத்தால் அஞ்சொல்
பதிகம் பாடினார்

6.2.309

3464 பூத முதல்வர்

புற்றிடங்கொண்டு இருந்த
புனிதர் வன் தொண்டர்
காதல் புரி வேதனைக்கு
இரங்கி கருணைத் திரு
நோக்கு அளித்து அருளிச்
சீத மலர்க் கண் கொடுத்து
அருளச் செவ்வே விழித்து
முகம் மலர்ந்து
பாத மலர்கள் மேல்
பணிந்து வீழ்ந்தார் உள்ளம்
பர வசமாய்

6.2.310

3465 விழுந்தும் எழுந்தும் பல
முறையால் மேவிப்
பணிந்து மிகப் பரவி

எழுந்த களிப்பினால்
ஆடிப் பாடி இன்ப
வெள்ளத்தில்
அழுந்தி இரண்டு
கண்ணாலும் அம் பொன்
புற்றின் இடை எழுந்த
செந்தண் பவளச் சிவக்
கொழுந்தின் அருளைப்
பருகித் திளைக்கின்றார்

6.2.311

3466 காலம் நிரம்பத் தொழுது
ஏத்திக் கனக மணி
மாளிகை கோயில்
ஞாலம் உய்ய வரும் நம்பி
நலம் கொள் விருப்பால்
வலம் கொண்டு
மாலும் அயனும் முறை
இருக்கும் வாயில் கழியப்
புறம் போந்து
சீலம் உடைய அன்பர்
உடன் தேவாசிரியன்

மருங்கு அணைந்தார்

6.2.312

3467 நங்கை பரவையார்
தம்மை நம்பி பிரிந்து
போன அதன் பின்
தங்கு மணி மாளிகையின்
கண் தனிமை கூரத்
தளர்வார்க்குக்
கங்குல் பகலாய்ப் பகல்
கங்குலாகிக் கழியா நாள்
எல்லாம்
பொங்கு காதல் மீதூரப்
புல்வார் சில நாள் போன
அதன்பின்

6.2.313

3468 செம்மை நெறி சேர் திரு
நாவலூர் ஒற்றியூர் சேர்ந்து
கொம்மை முலையார்
சங்கிலியார் தம்மைக்
குலவு மணம் புணர்ந்த
மெய்ம்மை வார்த்தை தாம்
அவர்பால் விட்டார் வந்து

கட்டு உரைப்ப

தம்மை அறியா

வெகுளியினால் தரியா

நெஞ்சினொடும் தளர்வார்

6.2.314

3469 மென் பூஞ்சயனத்து

இடைத்துயிலும் மேவார்

விழித்தும் இனிது அமரார்

பொன் பூந்தவிசின் மிசை

இனி இரார் நில்லார்

செல்லார் புறம்பு ஒழியார்

மன் பூ வாளி மழை

கழியார் மறவார்

நினையார் வாய் விள்ளார்

என்பூடுருக்கும் புலவியோ

பிரிவோ இரண்டின்

இடைப் பட்டார்

6.2.315

3470 ஆன கவலைக் கை

அறவால் அழியும் நாளில்

ஆரூரர்

கூனல் இளம் வெண்

பிறைக் கண்ணி முடியார்
கோயில் முன் குறுகப்
பால் நல் விழியார்
மாளிகையில் பண்டு
செல்லும் பரிசினால்
போன பெருமைப்
பரிசனங்கள் புகுதப்
பெறாது புறம் நின்றார்

6.2.316

3471 நின்ற நிலைமை அவர்கள்
சிலர் நிலவு திருவாரூரர்
எதிர்
சென்று மொழிவார் திரு
ஒற்றியூரில் நிகழ்ந்த
செய்கை எலாம்
ஒன்றும் ஒழியா வகை
அறிந்து அங்கு உள்ளார்
தள்ள மாளிகையில்
இன்று புறமும் சென்று
எய்தப் பெற்றிலோம்
என்று இறைஞ்சினார்

6.2.317

3472 மற்ற மாற்றம் கேட்டு
அழிந்த மனத்தர் ஆகி வன்
தொண்டர்
உற்ற இதனுக்கு இனி
என்னே செயல் என்று
உணர்வார் உலகு இயல்பு
கற்ற மாந்தர் சிலர்
தம்மைக் காதல்
பரவையார் கொண்ட
செற்ற நிலைமை
அறிந்தவர்க்கு தீர்வு
சொல்லச் செல விட்டார்

6.2.318

3473 நம்பி அருளால் சென்ற
அவரும் நங்கை
பரவையார் தமது
பைம் பொன் மணி
மாளிகை அணைந்து
பண்பு புரியும் பாங்கினால்
வெம்பு புலவிக் கடல்
அழுந்தும்

மின்னேரிடையார் முன்
எய்தி
எம் பிராட்டிக்கு இது
தகுமோ என்று பலவும்
எடுத்துரைப்பார்

6.2.319

3474 பேத நிலைமை நீதியினால்
பின்னும் பலவும்
சொன்னவர் முன்
மாதர் அவரும்
மறுத்துமனம் கொண்ட
செற்றம் மாற்றாராய்
ஏதம் மருவும் அவர்
திறத்தில் இந்த மாற்றம்
இயம்பில் உயிர்
போதல் ஒழியாது என
உரைத்தார் அவரும்
அஞ்சிப்புறம் போந்தார்

6.2.320

3475 போந்து புகுந்த படி
எல்லாம் பூந்தண் பழன
முனைப்பாடி

வேந்தர் தமக்கு
விளம்புதலும் வெருவுற்று
அயர்வார் துயர்வேலை
நீந்தும் புணையாம் துணை
காணார் நிகழ்த சிந்தை
ஆகுலம் நெஞ்சில்
காந்த அழிந்து தோய்ந்து
எழார் கங்குல்
இடையாமகக் கடலுள்

6.2.321

3476 அருகு சூழ்ந்தார் துயின்று
திருஅந்தயாமம் பணி
மடங்கிப்
பெருகு புவனம் சலிப்பு
இன்றிப் பேயும் உறங்கும்
பிறங்கு இருள்வாய்
முருகு விரியும் மலர்க்
கொன்றை முடிமேல்
அரவும் இளமதியும்
செருகும் ஒருவர் தோழர்
தனி வருந்தி இருந்து

3477 முன்னை வினையால்
 இவ்வினைக்கு மூலம்
 ஆனாள்பால் அணைய
 என்னை உடையாய்
 நினைந்த அருளாய் இந்த
 யாமத்து எழுந்து அருளி
 அன்னம் அனையாள்
 புலவியினை அகற்றில்
 உய்யலாம் அன்றிப்
 பின்னை இல்லைச் செயல்
 என்று பெருமான் அடிகள்
 தமை நினைந்தார்

6.2.323

3478 அடியார் இடுக்கண்
 தரியாதார் ஆண்டு
 கொண்ட தோழர் குறை
 முடியாது இருக்க வல்லரே
 முற்றும் அளித்தாள்
 பொற்றளிர்க் கைத்
 தொடியார் தழும்பும்

முலைச் சுவடும் உடையார்
தொண்டர் தாம் காணும்
படியால் அணைந்தார்
நெடியோனும் காணா
அடிகள் படி தோய

6.2.324

3479 தம் பிரானார் எழுந்து
அருளத் தாங்கற்கு அரிய
மகிழ்ச்சியினால்
கம்பியா நின்ற
அவயவங்கள் கலந்த
புளகம் மயிர் முகிழ்ப்ப
நம்பி ஆரூரரும் எதிரே
நளின மலர்க்கை தலைக்
குவிய

அம்பிகா வல்லவர் செய்ய
அடித் தாமரையின் கீழ்
விழுந்தார்

6.2.325

3480 விழுந்து பரவி மிக்க
பெரும் விருப்பினேடும்
எதிர் போற்றி

எழுந்த நண்பர் தமை
நோக்கி என் நீ உற்றது
என்று அருள
தொழுது தம் குறையை
விளம்புவார் யானே
தொடங்கும் துரிசி
இடைப்பட்டு
அழுந்தும் என்னை
இன்னம் எடுத்து ஆள
வேண்டும் உமக்கு என்று

6.2.326

3481 அடியேன் அங்குத்
திருவொற்றியூரில் நீரே
அருள் செய்ய
வடிவேல் ஒண் கண்
சங்கிலியை மணம் செய்து
அணைந்ததிறம் எல்லாம்
கொடியேர் இடையாள்
பரவை தான் அறிந்து
தன்பால் யான் குறுகில்
முடிவேன் என்று துணிந்து

இருந்தாள் என் நான்
செய்வது என மொழிந்து

6.2.327

3482 நாயன் நீரே நான் உமக்கு
இங்கு அடியேன் ஆகில்
நீர் எனக்குத்
தாயின் நல்ல தோழருமாம்
தம்பிரனாரே ஆகில்
ஆய அறிவும் இழந்து
அழிவேன் அயர்வு
நோக்கி அவ்வளவும்
போய் இவ்விரவே
பரவையுறு புலவி தீர்த்துத்
தாரும் என

6.2.328

3483 அன்பு வேண்டும் தம்
பெருமான் அடியார்
வேண்டிற்றே வேண்டி
முன்பு நின்று
விண்ணப்பம் செய்தநம்பி
முகம் நோக்கித்
துன்பம் ஒழி நீ யாம்

உனக்கோர் தூதன் ஆகி
இப்பொழுதே
பொன் செய் மணிப்பூண்
பரவைபால்
போகின்றோம் என்று
அருள் செய்தார்

6.2.329

3484 எல்லை இல்லாக்
களிப்பினராய் இறைவர்
தாளில் விழுந்து எழுந்து
வல்ல பரிசு எல்லாம்
துதித்து வாழ்ந்து நின்ற
வன் தொண்டர்
முல்லை முகை
வெண்ணகைப் பரவை
முகில் சேர் மாடத்து இடை
செல்ல
நில்லாது ஈண்ட எழுந்து
அருளி நீக்கும் புலவி
எனத் தொழுதார்

6.2.330

3485 அண்டர் வாழ்க்

கருணையினால் ஆல
காலம் அமுதாக
உண்ட நீலக் கோல
மிடற்று ஒருவர்
இருவர்க்கு அறிவரியர்
வண்டு வாழும் மலர்க்
கூந்தல் பரவையார்
மாளிகை நோக்கி
தொண்டனார் தம் துயர்
நீக்க தூதனாராய் எழுந்து 6.2.331
அருள

3486 தேவாசிரியன் முறை
இருக்கும் தேவர் எலாம்
சேவித்துப்
போவார் தம்மில்
வேண்டுவார் போத
ஒழிந்தார் புறத்து ஒழிய
ஓவா அணுக்கச்
சேவகத்தில் உள்ளோர் பூத
கண நாதர்

மூவா முனிவர்
யோகிகளின் முதல்
ஆனார்கள் முன்போக

6.2.332

3487 அருகு பெரிய தேவருடன்

அணைந்து வரும்
அவ்விருடிகளும்
மருவு நண்பின் நிதிக்
கோனும் முதலாய்
உள்ளோர் மகிழ்ந்து ஏத்த
தெருவும் விசம்பும்
நிறைந்து விரைச் செழும்
பூமாரி பொழிந்து
அலையப்
பொருவில் அன்பர்
விடும் தூதர் புனித
வீதியினில் போத

6.2.333

3488 மாலும் அயனும்

காணாதார் மலர்த்தாள்
பூண்டு வந்து இறைஞ்சும்

காலம் இது என்று அங்கு
அவரை அழைத்தால்
என்னக் கடல் விளைத்த
ஆலம் இருண்ட
கண்டத்தான் அடித்தாமரை
மேல் சிலம்பு ஒலிப்ப
நீல மலர்க்கண் பரவையார்
திருமாளிகையை நேர்
நோக்கி

6.2.334

3489 இறைவர் விரைவின்
எழுந்து அருள எய்தும்
அவர்கள் பின்தொடர
அறை கொள் திரை நீர்
தொடர் சடையில் அரவு
தொடர அரிய இளம்
பிறை கொள் அருகு நறை
இதழிப் பிணையல் சுரும்பு
தொடர உடன்
மறைகள் தொடர வன்
தொண்டர் மனமும்

தொடர வரும் பொழுது 6.2.335
3490 பெரு வீரையினும் மிக
முழங்கிப்பிறங்கு மத
குஞ்சரம் உரித்து
மருவீர் உரிவை
புனைந்தவர் தம் மருங்கு
சூழ்வார் நெருங்குதலால்
திரு வீதியினில் அழகர்
அவர் மகிழும் செல்வத்
திருவாளுர்
ஒரு வீதியிலே சிவலோகம்
முழுதும் காண
உளதாமால்

6.2.336

3491 ஞாலம் உய்ய எழுந்து
அருளும் நம்பி தூதர்
பரவையார்
கோல மணி மாளிகை
வாயில் குறுகுவர் முன்
கூடத்தம்
பாலங்கு அணைந்தார்

புறம் நிற்பப் பண்டே
தம்மை அர்ச்சிக்கும்
சீலம் உடைய மறை
முனிவர் ஆகித் தனியே
சென்று அணைந்தார்

6.2.337

3492 சென்று மணி வாயில்
கதவம் செறிய அடைத்த
அதன் முன்பு
நின்று பாவாய் திறவாய்
என்று அழைப்ப நெறி
மென் குழலாகும்
ஒன்றும் துயிலாது
உணர்ந்து அயர்வார்
உடைய பெருமான்
பூசனை செய்
துன்றும் புரி நூல் மணி
மார்பர் போலும்
அழைத்தார் எனத்
துணிந்து

6.2.338

3493 பாதி மதி வாழ்

முடியாரைப் பயில்
பூசனையின் பணி புரிவார்
பாதி இரவில் இங்கு
அணைந்தது என்னே
என்று பயம் எய்திப்
பாதி உமையாள் திரு
வடிவில் பரமர் ஆவது
அறியாதே
பாதி மதி வாண் நுதலாரும்
பதைத்து வந்து கடை
திறந்தார்

6.2.339

3494 மன்னும் உரிமை வன்
தொண்டர் வாயில் தூதா
வாயில் இடை
முன் நின்றாரைக் கண்டு
இறைஞ்சி முழுதும்
உறங்கும் பொழுதின் கண்
என்னை ஆளும்
பெருமான் இங்கு எய்தி
அருளினார் என்ன

மின்னும் மணி நூல்

அணிமார்பீர் எய்த

வேண்டிற்று என் என்றார் 6.2.340

3495 கங்கை நீர் கரந்த வேணி

கரந்தவர் அருளிச்

செய்வார்

நங்கை நீ மாறாது

செய்யின் நான் வந்து

உரைப்பது என்ன

அங்கயல் விழியினாரும்

அதனை நீர் அருளிச்

செய்தால்

இங்கு எனக்கு இசையும்

ஆகில் இசையவாம் என்று 6.2.341

சொல்லி

3496 என் நினைந்து அணைந்து

என்பால் இன்னது என்று

அருளிச் செய்தால்

பின்னை அதியலும்

ஆகில் ஆம் எனப்

பிரானார் தாமும்
மின்னிடை மடவாய் நம்பி
இங்கு வர வேண்டும்
என்ன

நன் நுதலாரும் சால நன்று 6.2.342
நம் பெருமை என்பார்

3497 பங்குனி திரு நாளுக்குப்

பண்டுபோல் வருவார்
ஆகி

இங்கு எனைப் பிரிந்து
போகி ஒற்றியூர் எய்தி
அங்கே

சங்கிலித் தொடக்கு
உண்டாருக்கு இங்கு ஒரு
சார்வு உண்டோ நீர்
கங்குலின் வந்து சொன்ன
காரியம் அழகிது என்றார்

6.2.343

3498 நாதரும் அதனைக் கேட்டு

நங்கை நீ நம்பி செய்த

ஏதங்கள் மனத்துக்
கொள்ளாது எய்திய
வெகுளி நீக்கி
நோதக ஒழித்தற்கு அன்றே
நுன்னையான் வேண்டிக்
கொண்டது
ஆதலின் மறுத்தல்
செய்யல் அடாது என
அருளிச் செய்தார்

6.2.344

3499 அரு மறை முனிவரான
ஐயரைத் தையலார் தாம்
கருமம் ஈதாக நீர் இக்
கடைத் தலை வருகை
மற்(று)உம்
பெருமைக்குத் தகுவது
அன்றால் ஒற்றியூர் உறுதி
பெற்றார்
வருவதற்கு இசையேன்
நீரும் போம் என மறுத்துச்
சொன்னார்

6.2.345

3500 நம்பர் தாம் அதனைக்
கேட்டு நகையும்
உட்கொண்டு மெய்ம்மைத்
தம் பரிசு அறியக் காட்டார்
தனிப் பெரும் தோழனார்
தம்
வெம்புறு வேட்கை
காணும்
திருவிளையாட்டின் மேவி
வம்பலர் குழலினார் தாம்
மறுத்ததே கொண்டு
மீண்டார்

6.2.346

3501 தூதரைப் போக விட்டு
வரவு பார்த்திருந்த
தொண்டர்
நாதரை அறிவிலாதே
நன்நுதல் புலவி நீக்கிப்
போதரத் தொழுதேன்
என்று புலம்புவார் பரவை
யாரைக்

காதலில் இசைவு கொண்டு
வருவதே கருத்து உட்
கொள்வார்

6.2.347

3502 போய் அவள் மனையில்
நண்ணும் புண்ணியர் என்
செய்தாரோ
நாயனார் தம்மைக்
கண்டால் நன் நுதல்
மறுக்குமோ தான்
ஆய என் அயர்வு தன்னை
அறிந்து எழுந்து
அருளினார் தாம்
சேயிழை துனி நீர்த்து
அன்றி மீள்வது செய்யார்
என்று

6.2.348

3503 வழி எதிர் கொள்ளச்
செல்வர் வரவு காணாது
மீள்வர்
அழிவுற மயங்கி நிற்பர்
அசைவுடன் இருப்பர்

நெற்றி
விழியவர் தாழ்ந்தார் என்று
மீளவும் எழுவர் மாரன்
பொழி மலர் மாரி வீழ
ஒதுங்குவார் புன்கண்
உற்றார்

6.2.349

3504 பரவையார் தம்பால் நம்பி
தூதராம் பாங்கில் போன
அரவணி சடையார்
மீண்டே அறியும் மாறு
அணையும் போதில்
இரவும்தான் பகலாய்
தோன்ற எதிர் எழுந்து
அணையை விட்ட
உரவுநீர் வெள்ளம் போல
ஓங்கிய களிப்பில்
சென்றார்

6.2.350

3505 சென்று தம் பிரானைத்
தாழ்ந்து திருமுகம்
முறுவல் செய்ய

ஒன்றிய விளையாட்டு
ஓரார் உறுதி செய்து
அணைந்தார் என்றே
அன்று நீர் ஆட்கொண்ட
அதனுக்குத் தகவே
செய்தீர்
இன்று இவள் வெகுளி
எல்லாம் தீர்த்து எழுந்து
அருளி என்றார்

6.2.351

3506 அம் மொழி விளம்பும்
நம்பிக்கையர் தாம்
அருளிச் செய்வார்
நம்மை நீ சொல்ல நாம்
போய்ப் பரவை தம்
இல்லம் நண்ணிக்
கொம்மை வெம்
முலையினாளுக்கு உன்
திறம் எலாம் கூறக்
கொள்ளாள்
வெம்மை தான் சொல்லி

நாமே வேண்டவும்
மறுத்தாள் என்றார்

6.2.352

3507 அண்ணலார் அருளிச்
செய்யக் கேட்ட ஆரூரர்
தாமும்
துண்ணென நடுக்கம்
உற்றே தொழுது நீர்
அருளிச் செய்த
வண்ணமும் அடியாள்
ஆன பரவையோ
மறுப்பாள் நாங்கள்
எண்ண ஆர் அடிமைக்கு
என்பது இன்று அறிவித்தீர்
என்று

6.2.353

3508 வானவர் உய்ய வேண்டி
மறிகடல் நஞ்சை உண்டீர்
தானவர் புரங்கள் வேவ
மூவரைத் தவிர்த்து
ஆட்கொண்டீர்

நான் மறைச் சிறுவர்க்காக
காலனைக் காய்ந்து நட்டீர்
யான் மிகை உமக்கு இன்று
ஆனால் என் செய்வீர் 6.2.354
போதா என்றார்

3509 ஆவதே செய்தீர் இன்று
என் அடிமை வேண்டா
விட்டால்
பாவிடேன் தன்னை
அன்றுவலிய ஆள்
கொண்டபற்று என்
நேவும் என் அழிவும்
கண்டீர் நுடங்கு இடை
அவள் பால் இன்று
மேவுதல் செய்யீர் ஆகில்
விடும் உயிர் என்று
வீழ்ந்தார் 6.2.355

3510 தம்பிரான் அதனைக்
கண்டு தரியாது தளர்ந்து
வீழ்ந்த

நம்பியை அருளால்
நோக்கி நாம் இன்னம்
அவள் பால் போய் அக்
கொம்பினை
இப்பொழுதே நீ குறுகுமா
கூறுகின்றோம்
வெம்புறு துயர் நீங்கு
என்றார் வினை எல்லாம்
விளைக்க வல்லார்

6.2.356

3511 மயங்கிய நண்பர் உய்ய
வாக்கு எனும் மதுர
வாய்மை
நயம் கிளர் அமுதம் நல்க
நாவலூர் மன்னர்தாமும்
முயங்கிய கலக்கம் நீங்கி
உம் அடித் தொழும்பன்
ஏனைப்
பயம் கெடுத்து இவ்வாறு
அன்றோ பணி கொள்வது
என்று போற்ற

6.2.357

3512 அன்பர் மேல் கருணை கூர
ஆண்டவர் மீண்டும்
செல்லப்
பின்பு சென்று இறைஞ்சி
நம்பி பேதுறவோடு
மீண்டார்
முன்பு உடன் போதா
தாரும் முறைமையில்
சேவித்து ஏகப்
பொன்புரி சடையார் மாதர்
புனித மாளிகையில்
சென்றார்

6.2.358

3513 மதி நுதல் பரவையார் தாம்
மறையவர் போனபின்பு
முதிர் மறை முனியாய்
வந்தார் அருள் உடை
முதவர் ஆகும்
அதிசயம் பலவும் தோன்ற
அறிவுற்றே அஞ்சிக்
கெட்டேன்

எதிர்மொழி எம்பிரான்
முன் என் செய மறுத்தேன்
என்பார்

6.2.359

3514 கண் துயில் எய்தார்
வெய்யகை யறவு எய்தி
ஈங்கு இன்று
அண்டர் தம்பிரானார்
தோழர்க்கு ஆக
அர்ச்சிப்பார் கோலம்
கொண்டு அணைந்த வரை
யான் உட்கெண்டிலேன்
பாவிவேன் என்று
ஒண் சுடர் வாயிலே
பார்த்து உழைய ரோடு
அழியும் போதில்

6.2.360

3515 வெறியுறு கொன்றை
வேணி விமலரும் தாமாம்
தன்மை
அறிவுறு கோலத் தோடும்
அளவில் பல் பூத நாதர்

செறிவுறு தேவர் யோக
முனிவர்கள் சூழ்ந்து
செல்ல

மறுவில் சீர் பரவையார்
தம் மாளிகை புகுந்தார்
வந்து

6.2.361

3516 பாரிடத் தலைவர் முன்னம்

பல் கண நாதர் தேவர்
நேர்வுறு முனிவர் சித்தர்
இயக்கர்கள் நிறைதலாலே
பேரருளாளர் எய்தப்
பெற்ற மாளிகைதான்
தென்பால்

சீர் வளர் கயிலை
வெள்ளித் திருமலை
போன்றது அன்றே

6.2.362

3517 ஐயர் அங்கு அணைந்த

போதில் அகில லோகத்து
உள்ளாரும்

எய்தியே செறிந்து சூழ

எதிர் கொண்ட பரவையார்
தாம்
மெய்யுறு நடுக்கத் தோடு
மிக்கு எழும் மகிழ்ச்சி
பொங்கச்
செய்யதாள் இணை முன்
சேர விரைவினால் சென்று
வீழ்ந்தார்

6.2.363

3518 அரி அயற்கு அரியர்
தாமுமாய் இழையாரை
நோக்கி
உரிமையால் ஊரன் ஏவ
மீளவும் உன் பால்
வந்தோம்
முருகலர் குழலாய்
இன்னம் முன் போல்
மாறாதே நிற்பால்
பிரிவுற வருந்து கின்றான்
வரப் பெற வேண்டும்
என்றார்

6.2.364

3519 பெரும் தடம்

கண்ணினாரும் பிரான்
முன்பு மிகவும் அஞ்சி
வருந்திய உள்ளத்தோடு
மலர்க்கரம் குழல் மேல்
கொண்டே

அரும் திரு மறையோர்
ஆகி அணைந்தீர் முன்
அடியேன் செய்த
இரும் தவப் பயனாம்
என்ன எய்திய நீரோ
என்பார்

6.2.365

3520 துளிவளர் கண்ணீர் வாரத்

தொழுது விண்ணப்பம்
செய்வார்

ஒளிவளர் செய்ய பாதம்
வருந்த ஓர் இரவு மாறாது
அளிவரும் அன்பர்க்காக
அங்கு ஒடிங்கி உழல்
வீராகி

எளி வருவீரும் ஆனால்
என் செய் கேன் இசையாது
என்றார்

6.2.366

3521 நங்கை நின் தன்மைக்கு
ஏற்கும் நன்மையே
மொழிந்தாய் என்று
மங்கையோர் பாகம்
வைத்த வள்ளலார்
விரைந்து போக
திங்கள் வாள்
நுதலினாரும் சென்று பின்
இறைஞ்சி மீண்டார்
எங்களை ஆளும் நம்பி
தூதர் மீண்டு ஏகுகின்றார்

6.2.367

3522 ஆதியும் மேலும் மாலயன்
நாடற்கு அருளாதார்
தூதினில் ஏகித்
தொண்டரை ஆளும்
தொழில் கண்டே
வீதியில் ஆடிப் பாடி

மகிழ்ந்தே மிடை கின்றார்
பூதியில் நீடும் பல் கண
நாதப் புகழ் வீரர்

6.2.368

3523 அன்னவர் முன்னும்
பின்னும் மருங்கும்
அணைவு எய்த
மின் இடையார் பால்
அன்பரை உய்க்கும்
விரைவோடும்
சென்னியில் நீடும் காங்கை
ததும்ப திருவாரூர்
மன்னவனார்
அம்மறையவனார் பால்
வந்துற்றார்

6.2.369

3524 அன்பரும் என்பால் ஆவி
அளிக்கும் படி போனார்
என் செய்து மீள்வார்
இன்னமும் என்றே இடர்
கூரப்
பொன் புரி முந்நூல்

மார்பினர் செல்லப்
பொலிவீதி
முன்புற நேரும் கண்
இணை தானும்
முகிழாரால்

6.2.370

3525 அந் நிலைமைக் கண்
மன்மதன் வாளிக்கு
அழிவார் தம்
மன் உயிர் நல்கும் தம்
பெருமானார் வந்து எய்த
முன் எதிர் சென்றே
மூவுலகும் சென்று
அடையும் தாள்
சென்னியில் வைத்து என்
சொல்லுவார் என்றே
தெளியாதார்

6.2.371

3526 எம் பெருமான் நீர் என்
உயிர் காவாது இடர்
செய்யும்
கொம்பு அனையாள் பால்

என் கொடுவந்தீர் குறை
என்னத்
தம் பெருமானும் தாழ்
குழல் செற்றம் தணி
வித்தோம்
நம்பி இனப் போய் மற்று
அவள் தன்பால் நணுகு
என்ன

6.2.372

3527 நந்தி பிரானார் வந்து
அருள் செய்ய நலம்
எய்தும்
சிந்தையுள் ஆர்வம் கூர்
களி எய்தித் திகழ்கின்றார்
பந்தமும் வீடும் நீர் அருள்
செய்யும் படி செய்தீர்
எந்தை பிரானே என் இனி
என் பால் இடர் என்றார்

6.2.373

3528 என்று அடி வீழும் நண்பர்
தம் அன்புக்கு எளிவந்தார்
சென்று அணை நீ அச் சே

இழை பால் என்று அருள்
செய்து
வென்று உயர் சே மேல்
வீதி விடங்கப் பெருமாள்
தம்
பொன் திகழ் வாயில்
கோயில் புகுந்தார் புவி
வாழ

6.2.374

3529 தம்பிரான் ஆனார் பின்
சென்று தாழ்ந்து எழுந்து
அருளால் மீள்வார்
எம்பிரான் வல்லவாறு
என்று எய்திய மகிழ்ச்சி
யோடும்
வம்பலர் குழலார்
செம்பொன் மாளிகை
வாயில் நோக்கி
நம்பி ஆரூரர் காதல்
நயந்து எழுந்து அருளும்
போது

3530 முன் துயில் உணர்ந்து
 சூழ்ந்த பரிசனம் மருங்கு
 மொய்ப்ப
 மின் திகழ் பொலம் பூ
 மாரி விண்ணவர்
 பொழிந்து வாழ்த்த
 மன்றல் செய் மதுர சீதம்
 சிகரம் கொண்டு மந்தத்
 தென்றலும் எதிர் கொண்டு
 எய்தும் சேவகம் முன்பு
 காட்ட

3531 மாலை தண் கலவைச் சேறு
 மான் மதச் சாந்து
 பொங்கும்
 கோல நல் பசும் கர்ப்பூரம்
 குங்குமம் முதலாய் உள்ள
 சாலும் மெய்க் கலன்கள்
 கூடச் சாத்தும் பூண்
 ஆடைவர்க்கம்

பாலனம் பிறவும் ஏந்தும்
பரிசனம் முன்பு செல்ல

6.2.377

3532 இவ்வகை இவர் வந்து

எய்த எய்திய
விருப்பினேடும்

மை வளர்

நெடுங்கணாரும் மாளிகை
அடைய மன்னும்

செய்வினை அலங்கரத்துச்
சிறப்பு அணி பலவும்

செய்து

நெய்வளர் விளக்குத்

தூபம் நிறை குடம்

நிரைத்துப் பின்னும்

6.2.378

3533 பூ மலி நறும் பொன் தாமம்

புனை மணிக் கோவை

நாற்றிக்

காமர் பொன் சுண்ணம்

வீசிக் கமழ் நறும் சாந்து

நீவித்

தூ மலர் வீதி சூழ்ந்த
தோகையர்
வாழ்த்தத்தாமும்
மா மணி வாயில் முன்பு
வந்து எதிர் ஏற்று நின்றார் 6.2.379

3534 வண்டுலாம் குழலார்
முன்பு வன்தொண்டர்
வந்து கூடக்
கண்ட போது உள்ளம்
காதல் வெள்ளத்தின் கரை
காணாது
கொண்ட நாண் அச்சம் கூர
வணங்க அக் குரிசிலாரும்
தண் தளிர் செங்கை பற்றிக்
கொண்டு மாளிகையுள்
சாந்தார் 6.2.380

3535 இருவரும் தம் பிரானார்
தாம் இடை ஆடிச் செய்த
திரு அருள் கருணை
வெள்ளத் திறத்தினைப்

போற்றி சிந்தை
மருவிய இன்ப
வெள்ளத்து அழுந்திய
புணர்ச்சிவாய்ப்ப
ஒருவருள் ஒருவர் மேவும்
நிலைமையில் உயிர் ஒன்று
ஆனார்

6.2.381

3536 ஆரணக் கமலக் கோயில்
மேவிப் புற்றிடங்கொண்டு
ஆண்ட
நீரணி வேணியாரை
நிரந்தரம் பணிந்து போற்றி
பாரணி விளக்கும்
செஞ்சொல்பதிக
மாலைகளும் சாத்தி
தாரணி மணிப்பூண்
மார்பர் தாம் மகிழ்ந்து
இருந்த நாளில்

6.2.382

3537 நம்பி ஆரூரர் நெஞ்சில்
நடுகம் ஒன்று இன்றி

நின்று

தம் பிரானாரைத் தூது

தையல் பால் விட்டார்

என்னும்

இம்பரின் மிக்க வார்த்தை

ஏயர் கோனார்தாம் கேட்டு

வெம்பினார் அதிசயித்தார்

வெருவினார் விளம்பல்

உற்றார்

6.2.383

3538 நாயனை அடியான் ஏவும்

காரியம் நன்று சால

ஏயும் என்று இதனைச்

செய்வான் தொண்டனாம்

என்னே பாவம்

பேயனேன் பொறுக்க

ஒண்ணாப் பிழையினைச்

செவியால் கேட்பது

ஆயின பின்னும் மாயாது

இருந்தது என் ஆவி

என்பார்

6.2.384

3539 காரிகை தன்பால் செல்லும்
காதலால் ஒருவன் ஏவப்
பாரிடை நடந்து செய்ய
பாததாமரைகள் நோவத்
தேரணி வீதியூடு செல்வது
வருவது ஆகி
ஒரிரவு எல்லாம் தூதுக்கு
உழல்வராம் ஒருவர் என்று

6.2.385

3540 நம்பர் தாம் அடிமை
ஆற்றார் ஆகியே
நண்ணினாரேல்
உம்பரார் கோனும் மாலும்
அயனும் நேர் உணர
ஒண்ணா
எம்பிரான் இசைந்தால்
ஏவப் பெறுவதே
இதனுக்கு உள்ளம்
கம்பியாது அவனை யான்
முன் காணும் நாள் எந்
நாள் என்று

6.2.386

3541 அரிவை காரணத்தினாலே
ஆளுடைப் பரமர் தம்மை
இரவினில் தூது போக
ஏவி அங்கு இருந்தான்
தன்னை
வரவு எதிர் காண்பேன்
ஆகில் வருவது என்னாம்
கொல் என்று
விரவிய செற்றம் பற்றி
விள்ளும் உள்ளத்தர் ஆகி

6.2.387

3542 ஈறிலாப் புகழின் ஓங்கும்
ஏயர் கோன் ஆர் தாம்
எண்ணிப்
பேறிது பெற்றார் கேட்டுப்
பிழை உடன்படுவர் ஆகி
வேறினி இதற்குத் தீர்வு
வேண்டுவார்
விரிபூங்கொன்றை
ஆறிடு சடையனாருக்கு
அதனை விண்ணப்பம்

செய்து

6.2.388

3543 நாள் தொறும் பணிந்து
போற்ற நாதரும் அதனை
நோக்கி
நீடிய தொண்டர் தம்முள்
இருவரும் மேவும் நீர்மை
கூடுதல் புரிவார் ஏயர்
குரிசிலார் தம்பால் மேனி
வாடுறும் சூலை தன்னை
அருளினார் வருந்தும்
ஆற்றால்

6.2.389

3544 ஏதமில் பெருமைச்
செய்கை ஏயர்தம்
பெருமான் பக்கல்
ஆதியார் ஏவும் சூலை
அனல் செய் வேல்
குடைவது என்ன
வேதனை மேல் மேல்
செய்ய மிக அதற்கு

உடைந்து வீழ்ந்து
பூத நாயகர் தம் பொன்
தாள் பற்றியே
போற்றுகின்றார்

6.2.390

3545 சிந்தையால் வாக்கால்
அன்பர் திருந்து அடி
பேற்றி செய்ய
எந்தமையாளும் ஏயர்
காவலர் தம்பால் ஈசர்
வந்துனை வருத்தும்
சூலைவன் தொண்டன்
தீர்கில் அன்றி
முந்துற ஒழியாது என்று
மொழிந்து அருள் செய்யக்
கேட்டு

6.2.391

3546 எம்பிரான் எந்தை தந்தை
தந்தை எங்கூட்டம்
எல்லாம்
தம் பிரான் நீரே என்று
வழி வழி சார்ந்து வாழும்

இம்பரின் மிக்க வாழ்க்கை
என்னை நின்று ஈரும்
சூலை
வம்பு என ஆண்டுக்
கொண்டான் ஒருவனே
தீர்ப்பான் வந்து

6.2.392

3547 மற்றவன் தீர்க்கில் தீராது
ஒழிந்து எனை வருத்தல்
நன்றால்
பெற்றம் மேல் உயர்த்தீர்
செய்யும் பெருமையை
அறிந்தார் யாரே
உற்றவன் தொண்டற்கே
ஆம் உறுதியே செய்தீர்
என்னக்

கற்றைவார்

சடையார்தாமும் அவர்
முன்பு கரந்தார் அன்றே

6.2.393

3548 வன் தொண்டர் தம்பால்
சென்று வள்ளலார்

அருளிச் செய்வார்
இன்று நம் ஏவலாலே
ஏயர்கோன் உற்ற சூலை
சென்று நீ தீர்ப்பாய் ஆக
என்று அருள் செய்ச்
சிந்தையோடு
நன்று மெய்ம் மகிழ்ந்து
போற்றி வணங்கினார்
நாவல் ஊரார்

6.2.394

3549 அண்ணலார் அருளிச்
செய்து நீங்க ஆரூரர்
தாமும்
விண்ணவர் தம்பிரான் ஆர்
ஏவலால் விரைந்து
செல்வார்
கண்ணிய மனத்தின்
மேவும் காதலால்
கலிக்காமர்க்குத்
திண்ணிய சூலை தீர்க்க
வரும்பி செப்பி விட்டார்

6.2.395

3550 நாதர் தம் அருளால்
நண்ணும் சூலையும்
அவர்பால் கேட்ட
கேதமும் வருத்த மீண்டும்
வன்தொண்டர் வரவும்
கேட்டு
தூதனாய் எம்பிரானை
ஏவினான் சூலை தீர்க்கும்
ஏதம் இங்கு எய்த எய்தில்
யான் செய்வது என்னாம்
என்பார்

6.2.396

3551 மற்றவன் இங்கு வந்து
தீர்பதன் முன் நான் மாயப்
பற்றி நின்று என்னை
நீங்காப் பாதகச் சூலை
தன்னை
உற்ற இவ்
வயிற்றினோடும்
கிழிப்பன் என்று
உடைவாள் தன்னால்

செற்றிட உயிரினோடும்
சூலையும் தீர்ந்தது அன்றே

6.2.397

3552 கருதரும் பெருமை

நீர்மைக் கலிக்காமர்

தேவியாரும்

பொருவரும் கணவரோடு

போவது புரியும் காலை

மருவி இங்கு அணைந்தார்

நம்பி என்று முன்வந்தார்

கூற

ஒருவரும் அழுதல்

செய்யாது ஒழிக என்று

உரைத்துப் பின்னும்

6.2.398

3553 கணவர் தம் செய்கை

தன்னைக் கரந்து காவலரை

நம்பி

அணைவுறும் பொழுது

சால அலங்கரித்து எதிர்

போம் என்னப்

புணர் நிலை வாயில் தீபம்

பூரண சும்பம் வைத்துத்
துணர் மலர் மாலை
தூக்கித் தொழுது எதிர்
கொள்ளச் சென்றார்

6.2.399

3554 செம்மை சேர் சிந்தை
மாந்தர் சென்று எதிர்
கொண்டு போற்ற
நம்மை ஆளுடைய நம்பி
நகை முகம் அவர்க்கு
நல்கி
மெய்மையாம்
விருப்பின்னோடும் மேவி
உள் புகுந்து மிக்க
மொய்ம் மலர்த் தவிசின்
மீது முகம் மலர்ந்து
இருந்தபோது

6.2.400

3555 பான்மை அர்ச்சனைகள்
எல்லாம் பண்பினில்
வழாமை ஏய்ந்த
நான் மறை தொடர்ந்த

வாய்மை நம்பி ஆரூரர்
கொண்டு இங்கு
யான் மிக வருந்து
கின்றேன் ஏயர் கோனார்
தாம் உற்ற
ஊன வெஞ்சூலை நீங்கி
உடன் இருப்பதனுக்கு
என்றார்

6.2.401

3556 மாதர் தம் ஏவலாலே
மனைத் தொழில் மாக்கள்
மற்று இங்கு
ஏதம் ஒன்று இல்லை
உள்ளே பள்ளி
கொள்கின்றார் என்னத்
தீது அணை வில்லை ஏறும்
என் மனம் தெருளாது
இன்னம்
ஆதலால் அவரைக் காண
வேண்டும் என்று அருளிச்
செய்தார்

6.2.402

3557 வன் தொண்டர் பின்னும்
கூற மற்றவர் தம்மைக்
காட்டத்
துன்றிய குருதி சோரத்
தொடர் குடர் சொரிந்து
உள்ளாவி
பொன்றியே கிடந்தார்
தம்மைக் கண்டபின்
புகுந்தவாறு
நன்று என மொழிந்து
நானும் நண்ணுவேன்
இவர் முன்பு என்பார்

6.2.403

3558 கோளுறு மனத்தர் ஆகிக்
குற்று உடைவாளைப் பற்ற
ஆளுடைத் தம்பிரானார்
அருளினால் அவரும்
உய்ந்து
கேளிரே ஆகிக் கெட்டேன்
என விரைந்து எழுந்து
கையில்

வாளினைப் பிடித்துக்
கொள்ள வன் தொண்டர்
வணங்கி வீழ்ந்தார்

6.2.404

3559 மற்றவர் வணங்கி வீழ்
வாளினை மாற்றி ஏயர்
கொற்றவனாரும் நம்பி
குரைகழல் பணிந்து
வீழ்ந்தார்

அற்றை நாள் நிகழ்ந்த
இந்த அதிசயம் கண்டு
வானோர்

பொன் தட மலரின் மாரி
பொழிந்தனர் புவனம்
போற்ற

6.2.405

3560 இருவரும் எழுந்து புல்லி
இடைவிடா நண்பினாலே
பொருவரும் மகிழ்சி
பொங்கத் திருபுன் கூர்
புனிதர் பாதம்

மருவினர் போற்றி நின்று
வன் தொண்டர்
தம்பிரானார்
அருளினை நினைந்தே
அந்தணாளன் என்று
எடுத்து பாடி

6.2.406

3561 சில பகல் கழிந்த பின்பு
திருமுனைப் பாடி நாடர்
மலர் புகழ்த் திருவாருரில்
மகிழ்ந்துடன் வந்த ஏயர்
குல முதல் தலைவனாரும்
கூடவே குளிர்
பூங்கோயில்
நிலவினார் தம்மைக்
கும்பிட்டு உறைந்தனர்
நிறைந்த அன்பால்

6.2.407

3562 அங்கு இனிது அமர்ந்து
நம்பி அருளினால்
மீண்டும் போந்து
பொங்கிய திருவின் மிக்க

தம்பதி புகுந்து பொற்பில்
தங்கு நாள் ஏயர் கோனார்
தமக்கு ஏற்ற தொண்டு
செய்தே

செங்கண் மால் விடையார்
விடையார் பாதம்
சேர்ந்தனர் சிறப்பினேடும்

6.2.408

3563 நள்ளிருள் நாயனாரைத்
தூது விட்டு அவர்க்கே
நண்பாம்

வள்ளலார் ஏயர் கோனார்
மலர் அடி

வணங்கிப்புக்கேன்

உள்ளுணர்வான ஞானம்

முதலிய ஒரு நான்கு

உண்மை

தெள்ளு தீந்தமிழால் கூறும்

திருமூலர் பெருமை செப்ப 6.2.409

திருச்சிற்றம்பலம்

6.3 திரு மூல நாயனார் புராணம் (3564 - 3591)

திருச்சிற்றம்பலம்

3564 அந்தி இளம் பிறைக்
கண்ணி அண்ணலார்
கயிலையினில்
முந்தை நிகழ் கோயிலுக்கு
முதல் பெரு நாயகம் ஆகி
இந்திரன் மால் அயன்
முதலாம் இமயவர்க்கு நெறி
அருளும்
நந்தி திருவருள் பெற்ற நான்
மறை யோகிகள் ஒருவர் 6.3.1

3565 மற்றவர் தாம் அணி மாதி
வரும் சித்தி பெற்று
உடையார்
கொற்றவனார் திருக்
கயிலை மலை நின்றும் குறு
முனிபால்

உற்றது ஒரு
கேண்மையினால் உடன்
சில நாள் உறைவதற்கு
நல் தமிழின் பொதிய மலை
நண்ணுதற்கு வழி
கொண்டார்

6.3.2

3566 மன்னு திருக் கேதாரம் வழி
பட்டு மா முனிவர்
பன்னு புகழ்ப் பசுபதி
நேபாளத்தைப் பணிந்து
ஏத்தித்
துன்னு சடைச் சங்கரனார்
ஏற்ற தூ நீர்க் கங்கை
அன்ன மலி அகன் துறை நீர்
அருங்கரையின் மருங்கு
அணைந்தார்

6.3.3

3567 கங்கை நீர்த் துறை ஆடிக்
கருத்துறை நீள் கடல் ஏற்றும்
அங்கணர் தாம் மகிழ்து
அருளும் அவிமுத்தம்

பணிந்து ஏத்தி
மங்குல் வளர் வரை விந்தம்
மன்னு பருப்பதம்
இறைஞ்சி
திங்கள் அணி சடையார்
திருக்காளத்தி மலை
சேர்ந்தார்

6.3.4

3568 நீடு திருக்காளத்தி நிலவு
தாணுவை வணங்கி
ஆடு திரு அரங்கான
ஆலவனம் தொழுது ஏத்தித்
தேடும் இருவர்க்கு அரியார்
திரு ஏகாம்பரம் பணிந்து
மாடுயர் மா மதில் காஞ்சி
வள நகரின் வைகினார்

6.3.5

3569 நற்பதி அங்கு அமர் யோக
முனிவர்களை நயந்து
போய்க்
கற்புரிசைத் திருவதிகை
கலந்து இறைஞ்சிக் கறை

கண்டர்

அற்புதக் கூத்து ஆடுகின்ற
அம்பலம் சூழ் திருவீதிப்
பொற்பதியாம் பெரும் பற்ற
புலியூர் வந்து அணைந்தார்

6.3.6

3570 எவ்வுலகும் உய்ய எடுத்து
அருளிய சேவடியாரைச்
செவ்விய அன்புற
வணங்கிச் சிந்தை களிவரத்
திளைத்து
வவ்விய மெய் உணர்வின்
கண் வரும் ஆனந்தக்
கூத்தை
அவ்வியல்பில் கும்பிட்டு
அங்கு ஆராமை
அமர்ந்திருந்தார்

6.3.7

3571 தட நிலை மாளிகைப்
புலியூர் தன்னில் உறைந்து
இறைஞ்சிப் போய்
அடல் விடையின் மேல்

வருவார் அமுது செய
அஞ்சாதே
விடம் அளித்தது எனக்
கருதி மேதினிக்கு வளம்
நிறைத்தே
கடல் வயிறு நிறையாத
காவிரியின் கரை
அணைந்தார்

6.3.8

3572 காவிரி நீர்ப் பெரும் தீர்த்தம்
கலந்து ஆடிக் கடந்து ஏறி
ஆவின் அரும் கன்று
உறையும் ஆவடு தண்
துறை அணைந்து
சேவில் வரும் பசுபதியார்
செழும் கோயில் வலம்
வந்து
மேவு பெரும் காதலினால்
பணிந்து அங்கு விருப்பு
உறுவார்

6.3.9

3573 அந்நிலைமைத் தானத்தை

அகலாத ஒருகருத்து
முன்னி எழும் குறிப்பினால்
முளும் ஆதரவு எய்தப்
பின்னும் அகன்று ஏகுவார்
பேண வரும்
கோக்குலங்கள்
பொன்னி நதிக் கரைப்
புறவில் புலம்புவன எதிர்
கண்டார்

6.3.10

3574 அந்தணர்தம் சாத்தனூர்
ஆமேய்பார் குடித் தோன்றி
முந்தை முறை நிரை
மேய்ப்பான் மூலன் எனும்
பெயருடையான்
வந்து தனி மேய் கின்றான்
வினைமாள வாழ்நாளை
வெந்தொழில் கூற்றுவன்
கூற்று உண்ண வீடி நிலத்து
இடை வீழ்ந்தான்

6.3.11

3575 மற்றவன் தன் உடம்பினை
அக்கோக் குலங்கள் வந்து
அணைந்து
சுற்றி மிகக் கதறுன
சுழல்வன மோப்பனவாக
நல் தவ யோகியார் காணா
நம்பர் அருளாலே ஆ
உற்றதுயர் இவை நீங்க
ஒழிப்பன் என
உணர்கின்றார்

6.3.12

3576 இவன் உயிர் பெற்று எழில்
அன்றி ஆக்கள் இடர் நீங்கா
என்று
அவன் உடலில் தம் உயிரை
அடை விக்க அருள் புரியும்
தவ முனிவர் தம் உடம்புக்கு
அரண் செய்து தாம் முயன்ற
பவன வழி அவன் உடலில்
தம் உயிரைப் பாய்த்தினார்

6.3.13

3577 பாய்த்திய பின் திரு

மூலராய் எழலும் பசுக்கள்
எலாம்

நாத் தழும்ப நக்கி மோந்து
அணைந்து கனைப் பொடு

நயந்து

வாய்த்து எழுந்த

களிப்பினால் வால் எடுத்துத்

துள்ளிப்பின்

நீத்த துயரினவாகி நிரைந்து

போய் மேந்தனவால்

6.3.14

3578 ஆவின் நிரை மகிழ்வுறக்

கண்ட அளிகூர்ந்த

அருளினராய்

மேவியவை மேய் விடத்துப்

பின் சென்று மேய்ந்தவை

தாம்

காவிரி முன் துறைத்

தண்ணீர் கலந்து உண்டு

கரை ஏறப்

பூவிரி தண் புறவின் நிழல் 6.3.15
இனிதாகப் புறங்காத்தார்

3579 வெய்ய சுடர்க் கதிரவனும்

மேல் பாலை மலை

அணையச்

சைவ நெறி மெய்

உணந்தோர் ஆன் இனங்கள்

தாமே முன்

பைய நடப்பன கன்றை

நினைந்து படர் வன வாகி

வைய நிகழ் சாத்தனூர்

வந்து எய்தப் பின் போனார் 6.3.16

3580 போனவர் தாம் பசுக்கள்

எல்லாம் மனை தோறும்

புகநின்றார்

மானம் உடை

மனையாளும் வைகிய பின்

தாழ்ந்தார் என்று

ஆன பயத்துடன் சென்றே

அவர் நின்ற வழி கண்டாள்

ஈனம் இவர்க்கு அடுத்தது
என மெய்தீண்ட அதற்கு
இசையார்

6.3.17

3581 அங்கு அவளும்

மக்களுடன் அரும் சுற்றம்
இல்லாதாள்
தங்கி வெரு உற மயங்கி
என் செய்தீர் எனத்தளர
இங்கு உனக்கு என்னுடன்
அணை ஒன்று இல்லை என
எதிர்மறுத்துப்
பொங்கு தவத்தோர்
ஆங்கோர் பொது மடத்தின்
உட்புகுந்தார்

6.3.18

3582 இல்லாளன் இயல்பு வேறு

ஆனமை கண்டு இரவு
எல்லாம்
சொல் ஆடாது இருந்தவர்
பால் அணையாது

துயிலாதாள்

பல்லார் முன் பிற்றை நாள்

இவர்க்கு அடுத்த பரிசு

உரைப்ப

நல்லார்கள் அவர் திறத்து

நாடியே நயந்து உரைப்பார் 6.3.19

3583 பித்து உற்ற மயல் அன்று

பிறிது ஒரு சார்பு உளது

அன்று

சித்த விகற்பம் களைந்து

தெளிந்த சிவ யோகத்தில்

வைத்த கருத்தினர் ஆகி

வரம்பில் பெருமையில்

இருந்தார்

இத்தகைமை அளப்பு

அரிதால் யாராலும் என

உரைப்பார்

6.3.20

3584 பற்று அறுத்த உபதேசப்

பரமர் பதம் பெற்றார் போல்

முற்றும் உணர்ந்தனர் ஆகும்

முன்னை நிலைமையில்
உங்கள்
சுற்றம் இயல் பினுக்கு
எய்தார் என்று உரைப்பத்
துயர் எய்தி
மற்றவளும் மையலுற
மருங்குள்ளார் கொண்டு
அகன்றார்

6.3.21

3585 இந் நிலைமையில்
இருந்தார் எழுந்திருந்து
ஆங்கு ஆன் நிரைகள்
வந்த நெறியே சென்று
வைத்த காப்பினில் உய்த்த
முந்தை உடல்
பொறைகாணார் முழுது
உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானச்
சிந்தையினில் வந்த செயல்
ஆராய்ந்து தெளிகின்றார்

6.3.22

3586 தண்ணிலவார் சடையார்
தாம் தந்த ஆகமப்

பொருளை
மண்ணின் மிசைத் திருமுலர்
வாக்கினால் தமிழ் வகுப்பக்
கண்ணிய அத்திரு
அருளால் அவ்வுடலைக்
கரப்பிக்க
எண் நிறைந்த உணர்வு
உடையார் ஈசர் அருள் என
உரைத்தார்

6.3.23

3587 சுற்றிய அக் குலத்துள்ளார்
தொடர்ந்தார்கு தொடர்வு
இன்மை
முற்றவே மொழிந்து அருள
அவர் மீண்டு போனதன்
பின்
பெற்றம் மீது உயர்த்தவர்
தாள் சிந்தித்துப் பெருகு
ஆர்வச்
செற்றம் முதல்
கடிந்தவர்தாம் ஆவடுதண்

3588 ஆவடு தண் துறை

அணைந்து அங்கு அரும்
பொருளை உறவணங்கி
மேவுவார் புறக் குடபால்
மிக்கு உயர்ந்த அரசின் கீழ்த்
தேவிருக்கை அமர்ந்து
அருளிச் சிவயோகம் தலை
நின்று

பூவலரும் இதயத்துப்
பொருளோடும் உணர்ந்து
இருந்தார்

6.3.25

3589 ஊன் உடம்பில்

பிறவிவிடம் தீர்ந்து
உலகத்தோய் உய்ய
ஞானம் முதல் நான்கு மலர்
நல் திரு மந்திர மாலை
பான்மை முறை ஓர்
ஆண்டுக்கு ஒன்றாக பரம்
பொருளாம்

ஏன எயிறு அணிந்தாரை
ஒன்றவன்தான் என எடுத்து 6.3.26

3590 முன்னிய அப் பொருள்
மாலைத் தமிழ் மூவாயிரம்
சாத்தி
மன்னிய மூவாயிரத்து
ஆண்டு இப்புவிமேல்
மகிழ்ந்து இருந்து
சென்னி மதி அணிந்தார் தம்
திரு அருளால் திருக்
கயிலை
தன்னில் அணைந்து ஒரு
காலும் பிரியாமைத் தாள்
அடைந்தார்

6.3.27

3591 நலம் சிறந்த ஞான யோகக்
கிரியா சரியை யெலாம்
மலர்ந்த மொழித் திருமூலத்
தேவர் மலர்க் கழல்
வணங்கி
அலர்ந்த புகழ்த் திருவாரூர்

அமணர் கலக்கம் கண்ட
தலம் குலவு விறல் தண்டி
அடிகள் திறம் சாற்றுவாம்

6.3.28

திருச்சிற்றம்பலம்

6.4 தண்டியடிகள் புராணம் (3592 - 3617)

திருச்சிற்றம்பலம்

3592 தண்டி அடிகள் திரு ஆரூர்
பிறக்கும் பெருமைத் தவம்
உடையார்
அண்ட வாணர் மறை பாட
ஆடும் செம் பொன் கழல்
மனத்துக்
கொண்ட கருத்தின் அகம்
நோக்கும் குறிப்பே அன்றிப்
புற நோக்கும்

கண்ட உணர்வு துறந்தார்
போல் பிறந்த பொழுதே
கண் காணார்

6.4.1

3593 காணும் கண்ணால் காண்பது
மெய்த் தொண்டே ஆன
கருத்து உடையார்
பேணும் செல்வத்
திருவாரூர்ப் பெருமான்
அடிகள் திரு அடக்கே
பூணும் அன்பினால் பரவிப்
போற்றும் நிலைமை புரிந்து
அமரர்
சேணும் அறிய அரியதிருத்
தொண்டில் செறியச் சிறந்து
உள்ளார்

6.4.2

3594 பூவார் சடிலத் திருமுடியார்
மகிழ்ந்த செல்வப்
பூங்கோயில்
தேவ ஆசிரியன் முன்
இறைஞ்சி வலம்

செய்வாரய் செம்மை புரி
நாவால் இன்பம் உறும்
காதல் நமச்சிவாய
நற்பதமே
ஓவா அன்பில் எடுத்து ஓதி
ஒரு நாள் போல வரும்
நாளில்

6.4.3

3595 செம் கண் விடையார்
திருக்கோயில் குடபால்
தீர்த்தக் குளத்தின் பாங்கு
எங்கும் அமணர்
பாழிகளாய் இடத்தால்
குறைபாடு எய்துதலால்
அங்கு அந்நிலைமை
தனைத் தண்டி அடிகள்
அறிந்தே ஆதரவால்
இங்கு நான் இக் குளம்
பெருகக் கல்ல வேண்டும்
என்று எழுந்தார்

6.4.4

3596 குழி வாய் அதனில் குறி

நட்டுக் கட்டும் கயிறு குளக்
குலையின்
இழிவாய்ப்பு புறத்து நடுத்
தறியோடு இசையக் கட்டி
இடை தடவி
வழியால் வந்து மண் கல்லி
எடுத்து மறித்தும் தடவிப்
போய்
ஒழியா முயற்சியால்
உய்த்தார் ஓதும்
எழுத்தஞ்சுடன் உய்ப்பார்

6.4.5

3597 நண்ணிநாளும்
நல்தொண்டர் நயந்த
விருப்பால் மிகப் பெருகி
அண்ணல் தீர்த்தக் குளம்
கல்லக்கண்ட அமணர்
பொறார் ஆகி
எண்ணித் தண்டி அடிகள்
பால் எய்தி முன் நின்று
இயம்புவார்

மண்ணைக் கல்லில் பிராணி
படும் வருத்த வேண்டாம் 6.4.6
என்று உரைத்தார்

3598 மாசு சேர்ந்த முடை உடலார்
மாற்றம் கேட்டு மறு மாற்றம்
தேசு பெருகும் திருத்
தொண்டர் செப்புகின்றார்
திரு இலிகாள்
பூசு நீறு சாந்தம் எனப்
புனைந்த பிரானுக்கு ஆன
பணி
ஆசிலா நல் அறம் ஆவது
அறிய வருமோ உமக்கு
என்றார் 6.4.7

3599 அந்தம் இல்லா அறிவு
உடையார் உரைப்பக்
கேட்ட அறிவு இல்லார்
சிந்தித்து இந்த அறம்
கேளாய் செவியும்
இழந்தாயோ என்ன

மந்த உணர்வும்
விழிக்குருடும் கேளாச்
செவியும் மற்று உமக்கே
இந்த உலகத்து உள்ளன
என்று அன்பர் பின்னும்
இயம்புவார்

6.4.8

3600 வில்லால் எயில் மூன்று
எரித்தபிரான் விரையார்
கமலச் சேவடிகள்
அல்லால் வேறுகாணேன்
யான் அதுநீர் அறிதற்கார்
என்பார்
நில்லா நிலையீர் உணர்வு
இன்றி நும் கண் குருடாய்
என் கண் உலகு
எல்லாம் காண்பான் யான்
கண்டால் என் செய்வீர்
என்று எடுத்து உரைத்தார்

6.4.9

3601 அருகர் அது கேட்டு உன்
தெய்வத்து அருளால் கண் நீ

பெற்றாயேல்
பெருகும் இவ்வூரினில்
நாங்கள் பின்னை
இருக்கிலோம் என்று
கருகு முருட்டு கைகளால்
கொட்டை வாங்கிக்
கருத்தின் வழித்
தருகைக்கயிறும் தறியும்
உடன் பறித்தார் தங்கள்
தலை பறித்தார்

6.4.10

3602 வெய்ய தொழிலார்
செய்கையின் மேல்
வெகுண்ட தண்டி
அடிகள்தாம்
மைகொள் கண்டர்
பூங்கோயில் மணிவாயிலின்
முன் வந்து இறைஞ்சி
ஐயனே இன்று அமணர்கள்
தாம் என்னை அவமானம்
செய்ய

நைவது ஆனேன் இது தீர்
நல்கும் அடியேற்கு
எனவீழ்ந்தார்

6.4.11

3603 பழுது தீர்ப்பார் திருத்
தொண்டர் பரவி
விண்ணப்பம் செய்து
தொழுது போந்து மடம்
புகுந்து தூய பணி செய்யப்
பெறாது

அழுது கங்குல் அவர்
துயிலக் கனவில் அகில
லோகங்கள்

முழுதும் அளித்த
முதல்வனார் முன் நின்று
அருளிச் செய்கின்றார்

6.4.12

3604 நெஞ்சில் மருவும்
கவலையினை ஒழி நீ நின்
கண் விழித் தந்த
வஞ்ச அமணர் தம் கண்கள்
மறையுமாறு காண்கின்றாய்

அஞ்ச வேண்டாம் என்று
அருளி அவர் பால் நீங்கி
அவ்விரவே
துஞ்சும் இருளில் அரசன்
பால் தோன்றிக் கனவில்
அருள் புரிவார்

6.4.13

3605 தண்டி நமக்குக் குளம்
கல்லக் கண்ட அமணர்
தரியாராய்
மிண்டு செய்து பணிவிலக்க
வெகுண்டான் அவன்பால் நீ
மேவிக்
கொண்ட குறிப்பால் அவன்
கருத்தை முடிப்பாய் என்று
கொள அருளித்
தொண்டர் இடுக்கண் நீங்க
எழுந்து அருளினார்
அத்தொழில் உவப்பார்

6.4.14

3606 வேந்தன் அது கண்டு

அப்பொழுதே விழித்து
மெய்யின் மயிர் முகிழ்ப்பப்
பூந்தண் கொன்றை
வேய்ந்தவரைப் போற்றிப்
புலரத் தொண்டர்பால்
சார்ந்து புகுந்த படி
விளம்பத்தம் பிரானார்
அருள் நினைந்தே
ஏய்ந்த மன்னன் கேட்ப இது
புகுந்த வண்ணம்
இயம்புவார்

6.4.15

3607 மன்ன! கேள் யான்
மழவிடையார் மகிழும்
தீர்த்த குளம் கல்லத்
துன்னும் அமணர் அங்கு
அணைந்து ஈது அறம்
அன்று என்று பல சொல்லிப்
பின்னும் கயிறு தடவுதற்கு
யான் பிணித்ததறிகள்
அவை வாங்கி

என்னை வலிசெய்து யான்
கல்லும் கொட்டைப்
பறித்தார் என்று இயம்பி

6.4.16

3608 அந்தன் ஆன உனக்கு
அறிவும் இல்லை என்றார்
யான் அதனுக்கு
எந்தை பெருமான்
அருளால் யான் விழிக்கில்
என் செய்வீர் என்ன
இந்த ஊரில் இருக்கிலோம்
என்றே ஓட்டினார் இதுமேல்
வந்தவாறு கண்டு இந்த
வழக்கை முடிப்பது என
மொழிந்தார்

6.4.17

3609 அருகர் தம்மை அரசனும்
அங்கு அழைத்துக் கேட்க
அதற்கு இசைந்தார்
மருவும் தொண்டர்
முன்போக மன்னன்
பின்போய் மலர்வாவி

அருகு நின்று விறல் தண்டி
அடிகள் தம்மை முகம்
நோக்கிப்
பெருகுந் தவத்தீர் கண்
அருளால் பெறுமா காட்டும்
எனப் பெரியோர்

6.4.18

3610 ஏய்ந்த அடிமை சிவனுக்கு
யான் என்னில் இன்று என்
கண் பெற்று
வேந்தன் எதிரே திருவாசூர்
விரவும் சமணர் கண்
இழப்பார்
ஆய்ந்த பொருளும்
சிவபதமே ஆவது என்றே
அஞ்செழுத்தை
வாய்ந்த தொண்டர் எடுத்து
ஓதி மணிநீர் மூழ்கினார்

6.4.19

3611 தொழுது புனல் மேல் எழும்
தொண்டர் தூய மலர்க்கண்
பெற்று எழுந்தார்

பொழுது தெரியாவகை
அமரர் பொழிந்தார் செழும்
தண்பூமாரி
இழுதை அமணர் விழித்தே
கண் இழந்து தடுமாறக்
கண்டு
பழுது செய்த அமண்
கெட்டது என்று மன்னன்
பகர்கின்றான்

6.4.20

3612 தண்டி யடிகள் தம்முடனே
ஒட்டிக் கெட்ட சமண்
குண்டர்
அண்டர் போற்றும்
திருவாரூர் நின்றும் அகன்று
போய்க் கழியக்
கண்ட அமணர் தமை
எங்கும் காணா வண்ணம்
துரக்க என
மண்டி வயவர் சாடுதலும்
கண்கள் காணார் மனம்

3613 குழியில் விழுவார் நிலை
 தளர்வார் கோலும் இல்லை-
 என உரைப்பார்
 வழி ஈது என்று தூறு
 அடைவார் மாண்டோ ம்
 என்பாமதி-கெட்டீர்
 அழியும் பொருளை
 வட்டித்து இங்கு கழிந்தோம்
 என்பார்-அரசனுக்கு
 பழி ஈது ஆமோ என்று
 உரைப்பார் பாய்கள்
 இழப்பர்-பறிதலையார்

6.4.22

3614 பீலி தடவிக் காணாது
 பெயர்வார் நின்று
 பேதுறுவார்
 காலினோடு கை முறியக்
 கல் மேல் இடறி
 வீழ்வார்கள்
 சால நெருங்கி எதிர் எதிரே

தம்மில் தாமே முட்டிடுவார்
மாலும் மனமும் அழிந்து
ஓடி வழிகள் அறியார்
மயங்குவார்

6.4.23

3615 அன்ன வண்ணம் ஆரூரில்
அமணர் கலக்கம் கண்டவர்
தாம்
சொன்ன வண்ணமே
அவரை ஓடத் தொடர்ந்து
துரந்து அதன்பின்
பன்னும் பாழிப்
பள்ளிகளும் பறித்துக் குளம்
சூழ் கரைபடுத்து
மன்னவனும் மனம்
மகிழ்ந்து வந்து தொண்டர்
அடிபணிந்தான்

6.4.24

3616 மன்னன் வணங்கிப்
போயின பின் மாலும்
அயனும் அறியாத
பொன் அம் கழல்கள்

போற்றி இசைத்து புரிந்த
பணியும் குறை முடித்தே
உன்னும் மனத்தால் அஞ்சு
எழுத்தும் ஓதி வழுவாது
ஒழுகியே
மின்னும் சடையார் அடி
நீழல் மிக்க சிறப்பின்
மேவினார்

6.4.25

3617 கண்ணின் மணிகள் அவை
இன்றிக் கயிறு தடவி
குளம்தொட்ட
எணில் பெருமைத் திருத்
தொண்டர் பாதம் இறைஞ்சி
இடர் நீங்கி
விண்ணில் வாழ்வார் தாம்
வேண்டப் புரங்கள்
வெகுண்டார் வேல் காட்டீர்
உள் நிலாவும் புகழ்த்
தொண்டர் மூர்க்கர் செய்கை
உரைக்கின்றாம்

6.4.26

திருச்சிற்றம்பலம்

6.5 மூர்க்க நாயனார் புராணம் (3618 - 3629)

திருச்சிற்றம்பலம்

3618 மன்னிப் பெருகும் பெரும்
தொண்டை வளநாடு
அதனில் வயல் பரப்பும்
நல் நித்திலம் வெண்
திரைப்பாலி நதியின்
வடபால் நலம் கொள் பதி
அன்னப் பெடைகள் குடை
வாவி அலர் புக்காட
அரங்கின் இடை
மின்னுக் கொடிகள் துகில்
கொடிகள் விழுவில் காடு
வேற்காடு

6.5.1

3619 செம் பொன் புரிசை

திருவேற்காடு அமர்ந்த
செய்ய சடைக் கற்றை
நம்பர்க்கு உம்பர்க்கு அமுது
அளித்து நஞ்சை அமுது
செய்தவருக்கு
இம்பர் தலத்தில் வழி
அடிமை என்றும் குன்றா
இயல்பில் வரும்
தம் பற்று உடைய நிலை
வேளாண் குலத்தில்
தலைமை சார்ந்து உள்ளார்

6.5.2

3620 கோதில் மரபில்

பிறந்துவளர்ந்து அறிவு
கொண்ட நாள்தொடங்கி
ஆதி முதல்வர் திருநீற்றின்
அடைவே பொருள் என்று
அறிந்து அரனார்
காதல் அடியார்க்கு அமுது
ஆக்கி அமுது
செய்யக்கண்டு உண்ணும்

நீதி முறைமை வழுவாத 6.5.3

நியதி பூண்ட நிலைமையார்

3621 தூய அடிசில் நெய் கன்னல்

சுவையின் கறிகள்

அவைஅமைத்து

மேய அடியார் தமைப்

போற்றி விருப்பால் அமுது

செய்வித்தே

ஆய பொருளும் அவர்

வேண்டும் படியால் உதவி

அன்பு மிக

ஏயுமாறு நாள் தோறும்

இனைய பணி செய்து

இன்புற்றார்

6.5.4

3622 இன்ன செயலின்

ஒழுகுநாள் அடியார்

மிகவும் எழுந்து அருள

முன்னம் உடைமை ஆன

பொருள் முழுதும் மாள

அடிமை உடன்

மன்னும் காணி ஆன நிலம்
மற்றும் உள்ள திறம் விற்றே
அன்னம் அளித்தே
மேன்மேலும் ஆரா
மனத்தார் ஆயினார்

6.5.5

3623 அங்கண் அவ்வூர் தமக்கு
ஒருபால் அடியார் தங்கட்கு
அமுத ஆக்க
எங்கும் காணா வகை
தோன்ற இலம் பாடு எய்தி
இருந்து அயர்வார்
தங்கும் வகையால் தான்
முன்பு கற்ற தன்மை
நற்கூதால்
பொங்கும் பொருள்
ஆக்கவும் அங்குப்
பொருவார் இன்மை இனில்
போவார்

6.5.6

3624 பெற்றம் ஏறிப் பலிக்கு
வரும் பெருமான் அமரும்

தானங்கள்

உற்ற அன்பால் ிச்ன்று

எய்தி உருகும்

உள்ளத்தொடும் பணிந்து

கற்ற சூதால் நியதியாம்

கருமம் முடித்தே கருதாரூர்

செற்ற சிலையார் திருக்

குடந்தை அடைந்தார் வந்து

சில நாளில்

6.5.7

3625 இருளாரும் மணிகண்டர்

அடியார்க்கு இன் அமுது

அளிக்கப்

பொருளாயம் எய்துதற்குப்

புகழ்க் குடந்தை

அம்பலத்தே

உருளாயச் சூது ஆடி

உறுபொருள் வென்றன

நம்பர்

அருளாகவே கொண்டு

அமுது செய்வித்து

இன்புறுவார்

6.5.8

3626 முதல் சூது தாம் தோற்று
முதல் பணயம் அவர்
கொள்ளப்
பின் சூது பல முறையும்
வென்று பெரும் பொருள்
ஆக்கிச்
சொல் சூதால் மறுத்தாரைச்
சுரிகை உருவிக் குத்தி
நல் சூதர் மூர்க்கர் எனும்
பெயர் பெற்றார் நால்
நிலத்தில்

6.5.9

3627 சூதினில் வென்று எய்தும்
பொருள் துரிசு அற்ற நல்
உணர்வில்
தீது அகல அமுது
ஆக்குவார் கொள்ளத் தாம்
தீண்டார்
காதல் உடன் அடியார்கள்

அமுது செய்க் கடைப் பந்தி
ஏதம் இலா வகை தாமும்
அமுது செய்து அங்கு
இருக்கும் நாள்

6.5.10

3628 நாதன் தன் அடியார்க்கு நல்
அடசில் நாள்தோறும்
ஆதரவினால் அமுது
செய்வித்து அங்கு
அருளாலே
ஏதங்கள் போய் அகல இவ்
உலகைவிட்டு அதன்பின்
பூதங்கள் இசைபாட
ஆடுவார் புரம் புக்கார்

6.5.11

3629 வல்லார்கள் தமைவென்று
சூதினால் வந்த பொருள்
அல்லாரும் கறைக் கண்டார்
அடியவர்கள் தமக்கு
ஆக்கும்
நல்லார் நல் சூதராம்
மூர்க்கர் கழல் நாம்

வணங்கிச்
சொல்லார் சீர்ச் சோமாசி
மாறர் திறம் சொல்லுவாம்
திருச்சிற்றம்பலம்

6.5.12

6.6 சோமாசி மாற நாயனார் புராணம் (3630 - 3634)

திருச்சிற்றம்பலம்

3630 சூதம் பயிலும் பொழில்
அம்பரில் தூய வாய்மை
வேதம் பயிலும் மறையாளர்
குலத்தின் மேலோர்
ஏதம் புரியும் எயில்
செற்றவர்க்கு அன்பர்
வந்தால்
பாதம் பணிந்தார் அமுது
ஊட்டும் நல் பண்பின்
மிக்கார்

6.6.1

3631 யாழின் மொழியாள் தனிப்
பாகரைப் போற்றும் யாகம்
ஊழின் முறைமை வழுவாது
உலகங்கள் ஆன
ஏழும் உவப்பப் புரிந்து
இன்புறச் செய்த பேற்றால்
வாழும் திறம் ஈசர் மலர்க்
கழல் வாழ்த்தல் என்பார்

6.6.2

3632 எத்தன்மையர் ஆயினும்
ஈசனுக்கு அன்பர் என்றால்
அத் தன்மையர் தாம் நமை
ஆள்பவர் என்று கொள்வார்
சித்தம் தெளியச் சிவன்
அஞ்செழுத்து ஓதும்
வாய்மை

நித்தம் நியமம் எனப்

போற்றும் நெறியில் நின்றார் 6.6.3

3633 சீரும் திருவும் பொழியும்
திருவாரூர் எய்தி
ஆரம் திகழ் மார்பின்

அணுக்கவன் தொண்டர்க்கு
அன்பால்

சாரும் பெரு நண்பு சிறப்ப
அடைந்து தங்கிப்

பாரும் விசம்பும் பணியும்

6.6.4

பதம் பற்றி உள்ளார்

3634 துன்றும் புலன் ஐந்து உடன்

ஆறு தொகுத்த குற்றம்

வென்று இங்கு இது நல்நெறி

சேரும் விளக்கம் என்றே

வன் தொண்டர் பாதம்

தொழுது ஆன சிறப்பு

வாய்ப்ப

என்றும் நிலவும் சிவலோ

கத்தில் இன்பம் உற்றார்

6.6.5

3635 சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் துதி

பணையும் தடமும் புடை

சூழும் ஒற்றியூரில்

பாகத்தோர்

துணையும் தாமும் பிரியாதார்

தோழத்தம் பிரானாரை
இணையும் கொங்கைச்
சங்கிலியார் எழில்
மென்பணை தோள்
எய்துவிக்க
அணையும் ஒருவர் சரணமே 6.6.6
அரணமாக அடைந்தோமே
திருச்சிற்றம்பலம்

வம்பறா வரிவண்டு சருக்கம் முற்றிற்று.

This webpage was last updated on 24
May 2005